

DANIEL GLATTAUER

Toate cele șapte valuri

**CONTINUAREA
BESTSELLERULUI
DRAGOSTE VIRTUALĂ**

3
**FICTION
CONNECTION**

CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

DANIEL GLATTAUER

*Toate cele
șapte valuri*

Traducere din germană și note de Gabriella Eftimie

3
TREI

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio (Radu Manelici)

Foto copertă: © Photoland/Corbis

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Redactor: Domnica Drumea

Dtp: Corina Rezai

Corectură: Elena Bițu, Rodica Petcu

Titlul original: Alle Sieben Wellen

Autor: Daniel Glattauer

Copyright © Deuticke im Paul Zsolnay Verlag Wien, 2009

Copyright © Editura Trei, 2012, pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București

Tel. /Fax: +4 021 300 60 90

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN ePub: 978-973-707-836-0

ISBN PDF: 978-973-707-837-7

ISBN Print: 978-973-707-680-9

Această carte în format digital (e-book) intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Capitolul unu

Trei săptămâni mai târziu

Subject: **Salut**

Salut

După zece secunde

Reply:

ATENȚIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEȘTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENȚĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ȘTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAȚII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAȚI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Peste o jumătate de an

No subject

Salut!

După zece secunde

RE:RE:

ATENȚIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEȘTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENȚĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ȘTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAȚII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAȚI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

După 30 de secunde

RE:

Nu mai terminați odată?

După zece secunde

RE:RE:

ATENȚIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEȘTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENȚĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ȘTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAȚII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAȚI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Peste trei zile

Subject: **Solicitare informații suplimentare**

Bună seara, domnule Administrator de Sistem. Ce mai faceți, cum vă mai simțiți? Martie ăsta e cam răcoros, nu credeți? Dar după o iarnă așa de blândă n-avem dreptul să ne plângem, zic eu. A, apropo, dacă tot v-am scris: chiar aș avea o întrebare. Știți, avem un cunoscut comun. Leo Leike îl cheamă pe stimabilul. Din păcate, i-am rătăcit pe undeva adresa de e-mail cea nouă. Dacă sunteți amabil și vreți să mă... Mulțumesc.

A dumneavoastră, virtuală, Emmi Rothner.

După zece secunde

RE:RE:

ATENȚIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEȘTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENȚĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ȘTERSE

AUTOMAT. PENTRU INFORMAȚII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAȚI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

După 30 de secunde

RE:

Îmi permiteți o observație discretă? Sunteți destul de previzibil și de monoton. Serviciu de noapte ușor, Emmi Rothner.

După zece secunde

RE:RE:

ATENȚIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEȘTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENȚĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ȘTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAȚII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAȚI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Peste patru zile

Subject: Trei întrebări, atât

Domnule Administrator de Sistem, vă rog să-mi permiteți să vă vorbesc pe șleau. Este vorba despre o situație de urgență. Am nevoie de adresa domnului „User“ Leo Leike, vorbesc serios! Vreau să-i pun URGENT trei întrebări: 1) Mai trăiește? 2) Locuiește în continuare în Boston? 3) A început deja o nouă relație virtuală? Dacă 1), atunci aș putea fi îngăduitoare pentru 2). Dar pentru 3) nu l-aș putea ierta niciodată. În aceste șase luni care au trecut, îi permit să o ia de la capăt de cincisprezece ori cu Marlene, din partea mea poate s-o ducă la Boston zilnic cu avionul. Poate să se trezească în fiecare noapte scufundat într-o canapea de pluș dintr-un bar ieftin din Boston, sau în fiecare dimineață, cu nasul între sânii de beton ai unei bostoneze blonde, adevărate, genul Barbie-Beautybar-Buzoasă. Din partea mea poate să se fi căsătorit de trei ori până acum și să fi avut tripleți cu fiecare nevastă. Un singur lucru nu-i permit: SĂ SE ÎNDRĂGOSTEASCĂ ÎN SCRIS DE O ALTĂ FEMEIE PE CARE N-A VĂZUT-O NICIODATĂ. Numai asta nu, vă rog! Așa ceva trebuie să fie unic. Trebuie să fiu sigură de asta ca să pot dormi cât de cât noaptea și să nu-mi pierd definitiv sănătatea mentală. La noi bate un vânt nordic perseverent.

Dragă domnule Administrator de Sistem, cred că am o idee vagă în ceea ce privește răspunsul dumneavoastră. Dar vă rog să faceți totuși un efort și să-i transmiteți mesajul meu lui Leo Leike, cu care sunt convinsă că sunteți în relații extrem de bune. Și spuneți-i că nu mă supăr deloc dacă-mi mai scrie din când în când. Faceți-o, pur și simplu! O să vă simțiți mult mai bine după aceea. Gata, puteți să-i dați bătaie cu mantra aia. Cu prietenie, Emmi Rothner.

După zece secunde

RE:RE:

ATENȚIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEȘTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENȚĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ȘTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAȚII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAȚI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Peste trei luni și jumătate

Subject: **Vă rog, transmiteți**

Salut, Leo, ai chiriași noi la Top 15? Dacă ești încă în Boston, te avertizez. Să nu te miri când o să vezi următoarea factură la lumină. Ăștia țin toată noaptea lumina aprinsă. O zi frumoasă. Și o viață frumoasă, Emmi.

După două minute

No subject

Salut?

După un minut

No subject

Huhuuu, domnule Administrator de Sistem, unde sunteți?

După un minut

No subject

Ar trebui să-mi fac griji sau să mă bucur?

După unsprezece ore

Subject: **M-am întors din Boston**

Dragă Emmi, ai un fler ceva de speriat. M-am întors în țară de mai puțin de o săptămână. Cât despre lumină: eu sunt consumatorul misterios. Emmi, îți doresc, of, ce să-ți doresc eu după atâta timp? Ar suna destul de banal orice ar fi. Dar știi ceva, mai bine îți doresc Crăciun fericit și La Mulți Ani, chiar și așa, anticipat, cu cinci luni înainte. Sper că ești bine, cel puțin de două ori mai bine decât mine. Adieu. Leo.

În ziua următoare

Subject: **Nedumerită**

Ce-a fost asta? A fost ceva? Și dacă a fost ceva, nu contează ce, înseamnă că am reluat legătura? Nu-mi vine să cred. E.

Peste trei zile

Subject: **Uluită**

Leo, Leo, ce s-a întâmplat cu tine? Ce ți-a făcut Bostonul ăsta? E.

În ziua următoare

Subject: **În încheiere**

Dragă Leo, senzația pe care mi-o dai de cinci zile e mai cumplită decât toate senzațiile de dinainte, deși să știi că mi-ai mai dat destule, de fapt, din cauza ta am înțeles ce înseamnă să ai senzații cumplite, cumplite. (Dar și plăcute, bineînțeles.) Dar pe asta n-am mai simțit-o până acum: îmi dau seama că am devenit o povară. Te-ai întors din Boston, ți-ai activat Outlook-ul și te bucuri de perspectiva recuceririi patriei-mamă prin corespondență. Deja e-mailurile abonatelor la diverse ziare au ajuns iarăși din greșeală în inboxul tău. Material nou pentru aventuri spirituale noi cu femei anonime. Cine știe, o fi și vreuna nemăritată printre ele. Și când colo, ce să vezi: îți scrie o anume Emmi Rothner. Numele ți se pare cunoscut de undeva. Nu e tipa aia pe care era s-o seduci de tot datorită talentului tău de Fluieraș Fermecat¹ virtual, cea care mai avea puțin și-ți sărea în brațe? Dar un ultim reflex rațional ți-a răpit-o fatal și tipa ți-a scăpat printre degete. De atunci însă au trecut nouă luni și jumătate, destul timp ca să uiți și fata, și frustrările. Dar iată că tocmai acum ți-a dat un semn de viață, a scos capul din mailboxul tău când nici nu te așteptai. Iar tu îi urezi — apropo, foarte amuzant, Leo, exact ca în vremurile bune — în miezul verii, îi dorești Crăciun fericit și La Mulți Ani. Și pa și pusi! Trebuia să profite de ocazie la momentul potrivit. Acum sunt altele la coadă. Și atunci ea nu face decât să te deranjeze, să te enerveze. Așa că, mai bine o ignori, nu-i așa, Leo? O să se prindă ea la un moment dat. S-a prins deja, stai liniștit. S-a prins, pe bune, îți promit!

PS: Zici că sperii că-mi merge „cel puțin de două ori mai bine“ decât ție. Din păcate, Leo, habar nu

am cum îți merge. Dar, deși mi-ar putea merge de două ori mai bine, îmi merge de cel puțin zece ori mai rău. Lucru care n-ar trebui să te preocupe pe tine, desigur. Emmi.

PPS: Mulțumesc că m-ai ascultat din nou. Dar gata, după asta poți să-l trimiți iar pe administratorul ăla drăguț de sistem. Măcar cu el pot să trăncănesc în voie despre vreme.

După o oră

RE:

N-ar fi trebuit să-ți răspund, dragă Emmi. N-am făcut decât să te rănesc (din nou) și n-am vrut asta. PENTRU MINE NU O SĂ FII NICIODATĂ O POVARĂ. O știi foarte bine. Asta ar însemna să-mi fiu eu însumi o povară, pentru că tu ești o parte din mine. Te port cu mine peste tot, prin toate continentele și peisajele sentimentale, ca pe o fantezie, ca pe o iluzie a perfecțiunii, ca pe o noțiune supremă a iubirii. Sub forma asta ai fost alături de mine în Boston timp de zece luni și tot așa te-ai întors cu mine acasă.

Dar Emmi, între timp eu mi-am trăit viața, cea fizică, aceea care trebuie trăită, pentru că nu s-a putut altfel. Sunt pe cale de a construi ceva, o relație adevărată. Am cunoscut pe cineva în Boston. E încă prea devreme ca să vorbim despre, mă rog, știi și tu despre ce. Dar vrem să testăm terenul împreună, vrem să vedem ce iese. I s-a oferit o slujbă aici și s-ar putea să se mute la mine.

În noaptea aia groaznică, în care „prima și ultima noastră întâlnire“ s-a dus pe apa sâmbetei într-un mod atât de deplorabil, am decis să pun punct relației noastre virtuale cât am putut de brutal. Ai luat o hotărâre, chiar dacă n-ai vrut să admiți chestia asta nici în ultima clipă, iar eu te-am ajutat s-o concretizezi. Nu știi cum mai stau lucrurile cu Bernhard, cu familia ta. Și nici nu vreau să știu, pentru că n-are nicio legătură cu noi doi. Eu, unul, am avut nevoie de pauza asta lungă. (Probabil că n-ar fi trebuit s-o întrerup deloc.) Am avut nevoie de ea ca să păstrez în locul cuvenit experiența noastră ieșită din comun, ca să transform ne-întâlnirea noastră intimă, apropiată în ceva ce o să dăinuie toată viața. Am fi mers prea departe dacă ar fi fost altfel. Și mai departe nu se putea. La noi nu există „va urma“, nici măcar — sau mai bine zis, mai ales nu — după nouă luni. Recunoaște-o și tu, Emmi, te rog! Hai să prețuim ce-a fost. Și să ne oprim aici pentru că altfel o să distrugem tot. Al tău, Leo.

După zece minute

RE:RE:

Leo, sunt impresionată, mi-ai servit-o, da, da, văd că ești în formă maximă! — „Emmi, ești noțiunea supremă a iubirii, dar nu vreau să mai am de-a face cu tine“. Am înțeles. Am înțeles. Am înțeles. Detalii, mâine. Îmi pare rău, dar n-am cum să te scutesc de ele. Noapte bună, a ta N. S. a I.

În ziua următoare

Subject: **Un sfârșit decent**

OK, o să prețuiesc tot ce a fost. Și o să mă opresc aici. Nu distrug nimic. Îți respect punctul de vedere, dragă ex-partener-virtual Leo „Mai-mult-nu-se-poate“ Leike. Mă mulțumesc cu faptul că vrei să mă păstrezi și pe mine, și „chestia asta dintre noi“ printre amintirile tale. Cât despre faptul că aș fi o „iluzie a perfecțiunii“, să știi că mă simt destul de imperfectă și destul de deziluzionată, dar până una alta, pentru tine sunt „noțiunea supremă a iubirii“, chiar dacă una de pe o planetă diferită. Pentru că, nu-i așa, cu Cindy din Boston — sunt sigură c-o cheamă Cindy, parc-o și văd cum îți șoptește la ureche „I’m Cindy“, chicoteli, „but you can call me Cinderella“, chicoteli, chicoteli —, deci, cum ziceam, cu Cindy poate că n-o să explorezi chiar atâtea noțiuni supreme, dar cu atât mai multe aspecte ale iubirii pământești. Aspecte ușor de descoperit și, mai ales, ușor de „trăit“. Pe mine mă porți cu tine — pentru echilibrul trupului și al sufletului — sub formă de „fantezie“, și atunci înțeleg, bineînțeles, că n-am voie să devin o povară ca nu cumva să te frângi sub greutatea mea.

OK, Leo, o să ușurez situația pentru „noi“, o să ușurez situația pentru tine, o s-o ușurez pentru mine, o să încetez, o să mă retrag din viața ta. (În curând) n-o să-ți mai scriu niciun e-mail. Îți promit.

Dar în calitate de „fantezie“ a ta, pot să-mi exprim o ultimă dorință, una singură, ultima-ultima? — Vreau DOAR O ORĂ, una singură, față-n față. Crede-mă că nu există un conservant mai bun pentru ce-am trăit împreună. Pentru că singurul sfârșit decent pentru o ne-întâlnire intimă e întâlnirea în sine. Nu am nicio pretenție de la tine, nu mă aștept la nimic. Vreau doar să te văd o dată, o singură dată, să-ți vorbesc, să te miros. Să-ți urmăresc buzele în timp ce rostești numele meu. Să mă uit la genele tale în timp ce se înclină în fața mea, înainte de lăsarea cortinei.

Dragă Leo, ai dreptate, pentru noi nu există o continuare care să aibă vreun sens. Dar există un sfârșit decent. Asta e rugămintea mea, singura mea rugămintă! A ta, iluzie a perfecțiunii.

Peste trei ore

RE:

Pamela.

Peste un minut

RE:RE:

???

După 30 de secunde

RE:

N-o cheamă Cindy, o cheamă Pamela. Da, știu că sună destul de nasol. Din păcate, rezultatul nu poate fi decât dezastruos când tații se impun în alegerea numelui de botez al fiicelor lor. Dar nu seamănă deloc cu o „Pamela“, pe bune. Noapte bună, Emmi. Leo.

După 40 de secunde

RE:RE:

Dragă Leo, vezi, de asta îmi placi atât de mult! Iartă-mă, te rog, pentru comentariile alea josnice. Mă simt atât de slabă. Atât de slabă. Noapte bună. Emmi.

---

¹ Referire la personajul din numeroase legende germane, care apare și în basmul Fraților Grimm „Rattenfänger von Hameln“, sensul metaforic fiind de „persoană charismatică ce atrage mulțimea, făcând promisiuni deșarte“.

Capitolul doi

În ziua următoare

Subject: **Păi bine**

Hai să ne întâlnim. Leo.

După trei minute

RE:RE:

Un bărbat, patru cuvinte! O idee genială, Leo. Unde?

Peste o oră

RE:

Într-o cafenea.

După un minut

RE:RE:

Cu zece ieșiri prin spate și cinci ieșiri de urgență.

Peste cinci minute

RE:

Recomand cafeneaua Huber, de la centrul de expoziții. Mai aproape decât acolo n-am fost niciodată și nicăieri. (Spațial, vreau să zic.)

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Iar o s-o trimiți pe soră-ta mai mare să cerceteze Terenul-Emmi?

Peste 50 de secunde

RE:

Nu, de data asta o să te abordez singur, frontal și direct.

Peste trei minute

RE:RE:

Leo, să știi că fermitatea asta necaracteristică a ta mă cam irită. De ce atât de brusc? De ce vrei să te întâlnești cu mine?

Peste 40 de secunde

RE:

Pentru că așa vrei tu.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Și pentru că vrei să scapi de chestia asta.

Peste două minute

RE:

Pentru că vreau să scapi de gândul că vreau să scap de chestia asta.

Peste 30 de secunde

RE: RE:

Leo, nu schimba subiectul! Zi-mi că vrei să scapi și gata!

Peste un minut

RE:

Amândoi vrem să scăpăm de asta. Vrem să scăpăm cât se poate de decent. Parcă ziceai că vrei un „sfârșit decent“. Sunt cuvintele tale, dragă Emmi.

După 50 de secunde

RE:RE:

Dar nu vreau să te întâlnești cu mine doar ca să te știi scăpat. Nu sunt dentistul tău!

Peste un minut și jumătate

RE:

Asta, deși nimerești nervul destul de des. EMMI, TE ROG!! Hai să ducem chestia asta la capăt. A fost dorința ta expresă și încă una îndreptățită. Ai promis că n-o să distrugi prin asta „relația noastră“. Am încredere în tine și în ce înseamnă „noi“ pentru tine și pentru mine și pentru amândoi. Ne întâlnim față-n față și stăm la o cafea o oră. Când ai timp? Sâmbătă? Duminică? Pe la prânz? După-masă?

Peste trei ore

No subject

Să înțeleg că azi n-o să mai primesc niciun răspuns, Emmi? Dacă nu, noapte bună! (Dacă da, noapte bună!)

După un minut

RE:RE:

Leo, mai simți ceva atunci când îmi scrii? Pentru că eu simt că nu mai simți nimic. Și sentimentul ăsta nu-mi place deloc.

Peste două minute

RE:

Emmi, am niște dulapuri și cufere imense pline cu sentimente față de tine. Dar am și o cheie care se potrivește la ele.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Nu cumva cheia asta e din Boston și se numește „Pamela“?

Peste 50 de secunde

RE:

Nu, e o cheie universală și se numește „simțul realității“.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Dar la tine închide doar într-o singură direcție. Funcționează doar pentru încuiat. Și sentimentele din dulap se sufocă, săracele.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Simțul realității are grijă ca sentimentele mele să primească destul oxigen.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Dar n-au voie să iasă de acolo. Nu sunt niciodată libere. Leo, ascultă-mă pe mine, sentimentele tale trăiesc într-o gospodărie limitată. N-ar strica să le mai îmbunătățești condițiile de trai. Așa, și astea fiind spuse, pentru azi o să-mi iau la revedere (cel puțin, asta mă sfătuiește simțul realității) și o să mă las convinsă de cuvintele pe care le-ai irosit (sau nu) când ai descris întâlnirea noastră iminentă. Noapte bună!

Peste 20 de secunde

RE:

Somn ușor, Emmi!

În ziua următoare

Subject: **Ultima linie dreaptă**

Salut, Leo, hai să terminăm odată chestia asta: eu sunt liberă sâmbătă pe la 14:00. Vrei să-ți zic cum arăt ca să nu trebuiască să mă cauți prea mult? Sau vrei să te gălesc eu, stând plictisit undeva prin mulțime, răsfoind un ziar și așteptând să te abordez? Ceva de genul: „Mă scuzați, e liber fotoliul? A, apropo, nu cumva sunteți domnul Leike, cel cu dulapul cu sentimente închis? Eu sunt Emmi Rothner, mă bucur să vă cunosc, sau, mă rog, să vă fi cunoscut. Și...“, aruncând o privire fugară peste ziar, „... ce se mai aude despre lumea în care trăim?“

Peste două ore

Subject: **Sorry**

Leo, iartă-mă, te rog, pentru e-mailul precedent! E atât de, de, de... În orice caz, n-a fost deloc drăguț. Pentru asta aș fi meritat un răspuns din partea administratorului de sistem.

Peste zece minute

RE:

Care administrator de sistem?

După 50 de secunde

RE:RE:

Ei, lasă, nu contează. E un *Running Gag* între tine și mine. E OK sâmbătă, la ora 14:00 pentru tine?

Peste un minut

RE:

Sâmbătă, la ora 14:00. E bine. Să ai o zi de miercuri plăcută, dragă Emmi!

După 40 de secunde

RE:RE:

Cu alte cuvinte: „Nu te mai aștepta la e-mailuri din partea lui Leo miercurea asta, dragă Emmi“.

Peste șapte ore

No subject

Dar văd că te ții de cuvânt!

Peste trei ore

Subject: **Nimic special**

Leo, mai e aprinsă lumina la tine? (Nu trebuie să-mi răspunzi. Mă întrebam și eu. Și dacă mă întreb pe mine, mă gândeam că pot să te întreb și pe tine, nu?)

Peste trei minute

RE:

Înainte să-ți dai un răspuns incorect, Emmi: da, e aprinsă. Noapte bună!

După un minut:

RE:RE:

Și ce faci? Noapte bună.

Peste 50 de secunde

RE:

Scriu. Noapte bună.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Cui îi scrii? Pamelei? Noapte bună.

Peste 30 de secunde

RE:

Nu, ție! Noapte bună.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Îmi scrii mie? Ce-mi scrii? Noapte bună.

Peste 20 de secunde

RE:

Noapte bună.

Peste 20 de secunde

RE:RE:

A, da, bineînțeles. Noapte bună.

În ziua următoare

Subject: **Mai sunt două zile**

Dragă Leo, ăsta e ultimul e-mail pe care ți-l trimit înainte să fi primit (mai întâi) unul de la tine. Ți l-am trimis doar ca să-ți transmit chestia asta. În caz că nu-mi mai răspunzi, ne vedem poimâine la ora 14:00 în cafeneaua de la centrul de expoziții. În niciun chip n-o să mă perind prin cafenea amețită, cu privirea pierdută, căutându-l pe Leo (ca să-mi iau la revedere de la el). O să stau la o masă micuță, departe de gălăgie, și-o să-l aștept pe omul care mi-a provocat, în scris, atâtea sentimente contradictorii timp de doi ani, înainte de-a se fi cărăbănit la Boston și de a-și fi ferecat dulapul executat la comandă, plin cu sentimente față de Emmi. O să aștept până când o să mă găsească și-o să ia loc la masa mea, ca să punem punct aventurii ăsteia care nu există decât în mințile noastre. De aceea, te rog să te străduiești să mă recunoști. După cum știi, ai trei variante la îndemână. În caz că nu-ți mai amintești cum m-a descris sora ta, te ajut cu plăcere cu câteva cuvinte-cheie. (Cu toooooooooootul întâmplător, încă mai am e-mailul ăla de la tine.) Emmi-prototipul sau Emmi-unu: scundă, păr scurt și închis la culoare (apropo, s-ar putea să fi crescut între timp, după un an și jumătate), băiețoasă, „se uita la oameni de sus (o ușoară nesiguranță disimulată prin aroganță.)“, ținea capul ridicat, trăsături fine, cu mișcări rapide, speedy, temperamentală. Emmi-doi: înaltă, blondă, sâni mari, feminină, mișcări lente. Emmi-trei: nici înaltă, nici scundă, brunetă, timidă, reținută,

melancolică. Așa că, eu zic c-o să mă recunoști. Scrie-mi, sau dacă nu, să ai parte de două zile relaxante, dragul meu. Și ai grijă ce faci cu cheia aia! Emmi.

Peste zece minute

RE:

Dragă Emmi, mi-ai ușurat situația, mai mult decât ai fi vrut, probabil. Te-ai dat clar de gol că ești Emmi-unu, lucru pe care l-am bănuit oricum. Vrei să știi prin ce?

După un minut

RE:RE:

Bineînțeles! Îl ador pe psihologul amator din tine, Leo! Văd că ți se pune sângele în mișcare și revii din moarte, chiar și așa, aflat într-o stare care nu-ți permite să aerisești dulapul ăla cu sentimente.

După 15 minute

RE:

Dragă Emmi-unu, cu tooooooooooooootul întâmplător, și eu am păstrat e-mailurile alea de pe vremea când ne puneam diagnostice de la distanță. La „Emmi-doi“ ai ignorat cu desăvârșire adjectivele „foarte suverană“, „sigură pe ea, cool“, „se uita la bărbați fără să pară interesată“, precum și descrierile de genul „picioare subțiri și lungi“ sau „fața: frumoasă“. Mi-ai indicat doar faptul că avea mișcări lente și sâni mari (lucru care te-a deranjat de când te cunosc). Oricine și-ar da seama că nu-ți place de ea. Așa că, logic, nu ești tu. Aceeși treabă și la Emmi-trei. Nu te interesează câtuși de puțin. Îi scoți în evidență tocmai timiditatea, o trăsătură care, probabil, ți-e cât se poate de străină. Și nu sufli o vorbă despre „tenul exotic“, „ochii mari, migdalați“ și „privirea voalată“, adică tot ce ar putea s-o facă interesantă. Doar la Emmi-unu ești mărinoasă cu observațiile, dragă Emmi-unu. Ți se pare important să-mi atragi atenția că s-ar putea să-i fi crescut părul de culoare închisă, citezi ceva despre „o ușoară nesiguranță disimulată prin aroganță“, îmi spui că ținea „capul ridicat“ și îmi amintești și de temperamentul ei. Numai că uiți să incluzi „agitată“ și „nervoasă“. Spui doar că e „speedy“. Probabil că trăsăturile astea nu prea îți plac la tine. Așa că, dragă Emmi-unu, mă bucur să te întâlnesc în cafeneaua aia, sâmbătă după-masă, cu tot cu părul tău închis la culoare, cu capul tău ridicat și cu temperamentul ăla speedy. Pe curând, Leo.

Peste zece minute

RE:RE:

Dac-aș fi știut că poți fi (scrie) atât de euforic, doar fiindcă ai impresia că m-ai citit, m-aș fi străduit să par și mai transparentă, dragul meu. Și totuși, te avertizez: e mai bine să fii pregătit pentru oricare dintre ele. Cine știe ce feste ne joacă viața acolo, în lumea largă și cât de slab sau cât de puternic se reflectă asta aici, înăuntru, unde cuvintele pot să rimeze cu ele însele. Și apropo, tu erai cel care nu se împăca deloc cu femeile cu sâni mari, dragul meu, nu eu. Simplul fapt că le-am amintit a declanșat o reacție clară, „oedipală“, de stres. Altfel nu pot să-mi explic de ce umbli atâta după potcoave de cai morți cu „sâni aștia mari“, dacă-mi permiți să formulez metaforic. Pe curând, Emmi.

Peste cinci minute

RE:

Despre asta putem să discutăm la cafenea, dacă vrei. Se pare că nu reușim să uităm de subiectul „sâni, da/nu, mari/ mici“, draga mea, draga mea dragă.

După zece minute

RE:RE:

Apropo de întâlnirea noastră, te rog să tăiem de pe listă următoarele subiecte:

1) Sâni și alte părți ale corpului. (N-aș vrea să discut despre chestii care n-au legătură cu noi. Oricum le vedem.)

2) „Pam“ (și cum își închipuie viitorul alături de seiful plin cu sentimente, Leo Leike, în „vechea Europă“).

3) Și toate subiectele private ale lui Leo Leike, care n-au nicio legătură cu Emmi.

4) Precum și toate subiectele private ale lui Emmi Rothner, care n-au nicio legătură cu Leo.

În ora asta care a mai rămas nu vreau să mai existe nimic și nimeni în afară de noi doi. Crezi că e posibil?

După opt minute

RE:

Dar despre ce vrem de fapt să stăm de vorbă? Pentru că n-ai lăsat prea multe subiecte pe listă.

După 15 minute

RE:RE:

Leo, cred că încet, încet te panichezi iar — ai un fel de teamă cronică să abordezi subiectul „Emmi“. Și atunci, mai bine te limitezi la subiectul „sâni mari“, nu-i așa? Despre ce vreau să vorbim, mă întrebi? — Nu contează. Despre amintiri din copilărie, nu știu. N-o să mă concentrez asupra formei și conținutului, ci a felului în care o să rostești cuvintele. Leo, vreau să te VĂD vorbind. Vreau să te VĂD ascultând. Vreau să te VĂD respirând. După o perioadă atât de lungă de virtualitate limitată, intimă, plină de promisiuni, cu frâna pusă, continuă, întreruptă, plină de conținut sau vidă, vreau să te VĂD în sfârșit, o oră. În rest, nu-mi mai doresc nimic.

Peste șapte minute

RE:

Sper că n-o să te dezamăgesc. Pentru că nu ARĂT prea incitant nici când vorbesc, nici când ascult, și cu atât mai puțin când respir. (Sunt răcit.) Dar tu ai vrut-o, tu ți-ai dorit întâlnirea asta.

După trei ore

Subject: ??

Am scris ceva aiurea (din nou)? Seară frumoasă. Leo.

În ziua următoare

Subject: **Teamă**

Bună dimineața, Emmi. Da, mi-e teamă. Mi-e teamă că n-o să mai fiu la fel de important pentru tine cum am fost (și poate mai sunt și acum) după ce mă vezi. Spun asta pentru că, după părerea mea, literele mele arată mai bine pe monitor decât fața mea, atunci când le rostesc. Poate c-o să rămâi șocată când o să vezi pentru cine ai irosit atâtea gânduri și sentimente timp de doi ani. La asta m-am referit ieri când ți-am scris: „Dar tu ai vrut-o, tu ți-ai dorit întâlnirea asta“. Sper că acum mă înțelegi. Și dacă nu-mi mai răspunzi: ne vedem mâine. Leo.

După cinci ore

RE:RE:

Da, acum te înțeleg, te-ai exprimat foarte clar și frumos. Pentru tine, „noi“ ăsta a însemnat tot timpul doar ce ai putea să însemni TU pentru MINE. Dar niciodată nu te-ai referit la ce aș putea să însemn EU pentru TINE. Cu alte cuvinte: dacă tu însemni mult pentru mine, eu însemn ceva pentru tine. Dacă tu nu însemni prea mult pentru mine, eu nu însemn nimic pentru tine. Și, sigur, dacă e să ne gândim

așa, nu mai ai nevoie de aspectul fizic. Nici nu trebuie să te întâlnești cu mine și tocmai de asta ești așa de reținut și vrei să ne vedem doar pentru că te oblig eu. Pentru că nu te interesează cine sunt EU cu adevărat. Dar, Leo, să știi că în ceea ce privește teama asta a ta, pot să te liniștesc: sunt pe cale de a-mi pierde interesul față de tine deja dinainte să ne întâlnim (chiar dacă acum m-am exprimat incorect gramaticalicește). Așa că poți să arăți cum vrei, dragul meu.

După zece minute

RE:

Mai bine o lăsăm baltă cu întâlnirea, draga mea.

După 20 de secunde

RE:RE:

Da, chiar așa, hai s-o lăsăm baltă. Cel mai bine ar fi să-ți activezi din nou chestia aia cu răspunsul automat, dragul meu.

După zece minute

RE:

E vina mea. N-ar fi trebuit să-ți răspund sub nicio formă după ce m-am întors de la Boston.

După un minut

RE:RE:

E vina mea. N-ar fi trebuit să-ți scriu că e lumină la Top 15, dimineața, la ora trei. Ce treabă am eu cu lumina ta? Și, apropo, ca să nu ți se urce la cap prea tare: am trecut pe acolo întâmplător cu taxiul.

După zece minute

RE:

E adevărat că n-ai nicio treabă, dar am apreciat faptul c-ai vrut să faci economii în locul meu. Și, apropo, chiar dacă acum pare lipsit de importanță: dintr-un taxi nu se vede dacă e lumină sau nu la Top 15.

După un minut

RE:RE:

Atunci eram într-un autobuz cu etaj sau într-un avion cu elice. E complet lipsit de importanță acum. Nb!

Peste șapte ore

RE:

În caz că n-ai trecut din întâmplare pe acolo cu avionul și n-ai văzut: să știi că în noaptea asta lumina e aprinsă din nou la Top 15. Nu pot să dorm.

Peste zece minute

Subject: **Important**

Lasă-mă să clarific, Emmi.

- 1) Ceea ce însemni tu pentru mine înseamnă la fel de mult cu ceea ce însemn eu pentru tine.
- 2) Tocmai pentru că însemni atât de mult pentru mine, înseamnă mult și ce însemn eu pentru tine.
- 3) Dacă n-ai fi însemnat mult pentru mine, nu mi-ar fi păsat cât de mult însemn eu pentru tine.
- 4) Dar fiindcă îmi pasă chiar foarte mult, înseamnă că însemni atât de mult pentru mine încât nu poate să nu-mi pese cât însemn eu pentru tine.
- 5) Dacă ai ști cât de mult însemni tu pentru mine, ai înțelege de ce nu vreau să însemn mai puțin

pentru tine.

6) Concluzia numărul 1: E clar că n-ai știut cât de mult însemni pentru mine.

7) Concluzia numărul 2: Poate că știi acum.

8) Sunt obosit. Noapte bună.

După patru ore

RE:RE:

Bună dimineața, Leo. Până acum nu mi-a mai spus nimeni așa ceva. De fapt, nu cred că cineva i-a spus cuiva așa ceva vreodată. Nu numai din cauză că n-ar putea să reformuleze asta la fel (și cât de cât inteligibil). Ci pentru că nimeni n-ar fi în stare să gândească atât de profund, atât de sensibil. Așa că, da, îți mulțumesc foarte mult. Nici nu știi cât de mult înseamnă asta pentru mine!!! Ne vedem azi la 14:00 în cafeneaua de la centrul expozițional?

După o oră

RE:

Azi, la 14:00, în cafeneaua de la centrul expozițional.

După un minut

RE:RE:

Adică, în patru ore și douăzeci și șase de minute.

După un minut

RE:

Douăzeci și cinci.

După un minut

RE:RE:

Douăzeci și patru.

Peste 40 de secunde

RE:

Dar de data asta vii!

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Da, bineînțeles! Și tu?

După două minute

RE:

Da, clar. Dar n-o să te bat la cap cu „sfârșitul nostru decent“.

Peste 20 de minute

RE:RE:

Ăsta e ultimul tău e-mail?

Peste 20 de secunde

RE:

Nu. Dar ăsta de dinainte e ultimul tău e-mail?

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Nu, n-ai ghicit. Ești emoționat?

Peste 20 de secunde

RE:

Da. Tu?

Peste 25 de secunde

RE:RE:

Da, foarte.

Peste 30 de secunde

RE:

Dar nu e cazul, să știi. Sunt un om cât se poate de normal, incapabil să-i emoționeze pe semenii săi din prima.

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Gata, Leo, e prea târziu pentru reducerea daunelor! Țasta de dinainte a fost ultimul tău e-mail?

Peste 30 de secunde

RE:

Penultimul, dragă Emmi.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Atunci ăsta e ultimul pentru mine! Pe curând, dragă Leo. Bine ai venit pe tărâmul cel nou al întâlnirilor.

Capitolul trei

Seara, în aceeași zi

No subject

Mulțumesc, Emmi. Leo.

În dimineața zilei următoare

No subject

N-ai pentru ce, Leo. Emmi.

Peste douăsprezece ore

Subject: **A fost...**

... chiar atât de nasol?

Peste două ore

RE:RE:

De ce mă întrebi pe mine, Leo? Știi bine cum a fost. Doar ai fost prezent și tu. Ai stat față-n față cu „iluzia perfecțiunii“ timp de 67 de minute, dintre care cel puțin 54 de minute i-ai zâmbit. Nici nu mă obolesc să enumăr tot ce am văzut în zâmbetul ăla, atât de cuprinzător mi s-a părut spectacolul din fața mea. Un lucru e sigur: am detectat și o porție sănătoasă de stângăcie. Dar nu, n-a fost deloc nasol. Asta în niciun caz. Sper că ți-ai mai revenit cu gâtul. Cum spuneam: pastilele Isla-Mint, cele cu gust de coacăze, sunt cele mai eficiente. Și înainte de culcare, gargară cu ceai de salvie! O seară frumoasă în continuare. Emmi.

Peste zece minute

RE:

„Nu, n-a fost deloc nasol.“ Dar cum a fost atunci, dragă Emmi? Și ce a fost?

Peste cinci minute

RE:RE:

Hei, Leo, de când pui tu întrebările palpitate? Nu tu erai cel care se ocupa de răspunsurile palpitate? Așadar: dacă n-a fost nasol, cum a fost, dragă Leo? Și nu te grăbi. Noapte bună. Emmi.

Peste trei minute

RE:

Cum pot să se exprime atât de diferit două Emmi identice, în scris și în vorbit?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Mult exercițiu, domnule psiholingvist! Și acum, noapte bună, somn ușor, vise plăcute și respirație ușoară.

Apropo: chestia cu „Mulțumesc, Emmi“ a fost slabă, extrem de slabă, dragă Leo. Cu mult sub nivelul tău.

În seara zilei următoare

Subject: **Străinul**

Dragă Emmi, de o oră tot șterg fragmente de e-mail prin care încercam să-ți descriu cum m-am simțit atunci când ne-am întâlnit. Nu reușesc să-mi schițez impresiile. Orice aș scrie despre tine ar

suna banal, retoric, „cu mult sub nivelul meu“. Așa că am hotărât să abordez lucrurile exact invers. O să-ți povestesc cum te-ai simțit TU când ne-am întâlnit. Îmi permiți ca de data asta să apelez la tabelele tale cu subpuncte? Pică tocmai bine. Așadar:

- 1) Te-a deranjat că am ajuns înaintea ta.
- 2) Te-a surprins faptul că te-am recunoscut imediat pentru că știai că nu mă așteptam la „această“ Emmi.
- 3) Te-ai simțit aiurea când te-am sărutat pe obraz, ca și când am avea cel puțin un an de saluturi ceremonioase atent studiate în spatele nostru. (Ai refuzat să-mi întinzi și obrazul celălalt, m-am prins.)
- 4) Încă din prima secundă, ai avut impresia că stai față-n față cu un străin care susține că e Leo Leike, dar care nu reușește să aducă nicio dovadă convingătoare în acest sens.
- 5) Străinul ăsta nu ți-a displicut deloc. Te-a privit în ochi. Deschidea și închidea gura la timpul potrivit. Nu ți-a povestit chestii scandaloase. Nu s-a panicat când se lăsa câte o tăcere mai lungă. Nu-i mirosea gura și nu i se zbătea o sprânceană. A fost un partener de discuții amuzant și deloc jenant, chiar dacă era răgușit. Cu toate astea, nu te-ai putut abține să nu te uiți la frumosul ceas de mână de culoarea smaraldului care și-a găsit o încheietură extrem de grațioasă și să te întrebi cât trebuie să mai înduri apropierea de acest om și să te supui să fii în apropierea lui, lucru care într-un spațiu public n-a reușit să capete nici măcar o nuanță solemnă. Nimic din ce-ai văzut la mine nu ți s-a părut cunoscut. Nimic nu ți s-a părut familiar. Nimic nu ți s-a părut emoționant. Nimic din ce-ai văzut nu ți-a adus aminte de Leo, cel care-ți scria. Nimic din mailboxul lui nu ajunsese pe masa cafenelei. Nu ți s-a îndeplinit niciuna dintre așteptări, dragă Emmi. De asta ești, în ceea ce privește capitolul Leo Leike, într-o oarecare măsură — de fapt, nu „dezamăgită“, ar fi prea exagerat. Dezumflată. Dezumflată se potrivește mai bine: „Carevasăzică, ăsta e Leo Leike. Aha. Mda“. Probabil că așa gândești acum. Sau mă înșel?

După o oră

RE:RE:

Da, mulțumesc pentru compliment, dragă Leo. Ceasul verde îmi place și mie, îl port deja de mai mulți ani. L-am achiziționat de la un anticariat sârbesc din Leipzig. „Merge bine, se vede ziua, se vede noaptea, arată tot timpul corect ora“, așa mi-a promis vânzătorul. Și într-adevăr: de fiecare dată când mă uitam la ceas, arăta corect ora. Așa și acum. Toate cele bune. Emmi.

Peste zece minute

RE:

Mi s-a părut foarte elegantă, dacă nu chiar cochetă manevra ta de evitare a obstacolului. Dar nu crezi c-ar fi *fair* să-mi zici de ce te-ai supărat pe mine? Aș dormi mai ușor în noaptea asta, mă înțelegi.

Peste 20 de minute

RE:RE:

OK, Leo, de fapt, m-ar fi interesat mai mult ce crezi TU despre mine și ce ai simțit TU (în caz că ai simțit ceva). Îmi cunosc impresiile și considerațiile un pic mai bine decât tine. Crede-mă. Dar drăguț din partea ta că te-ai străduit. Noapte bună.

În seara următoare

Subject: **Detaliile-lipsă**

Dragă Leo, văd că scrisul a devenit cam problematic pentru tine în ultimul timp. Poate că te-ai străduit prea mult să pari relaxat atunci, la cafenea. Dar nu vreau să-ți stric distracția: o să-ți divulg și

eu cum te-ai simțit TU la întâlnirea noastră. Așadar:

1) Erai atât de pregătit să intri în rolul unui Leo Leike perfect, abil, galant, suveran și, în același timp, hotărât să încheie relația asta virtuală atât de respectabilă, încât nu ți-a păsat care dintre cele trei Emmi o să apară până la urmă.

2) Felicitări, Leo, ai reușit să disimulezi foarte bine cât ai fost de uimit că nu arătam deloc așa cum te așteptai.

3) Felicitări, Leo, ai reușit să disimulezi foarte bine cât ai fost de uimit când ai văzut cât sunt de brunetă, nici scundă, nici înaltă, timidă și reținută. (Din motive de securitate, melancolia am lăsat-o la garderobă și bine am făcut.)

4) Felicitări, Leo, ai reușit să disimulezi foarte bine cât ți-a fost de greu să te uiți drept în ochii mei cu pupilele alea clare, de culoarea pârâului de munte, și să afișezi în același timp zâmbetul ăla inocent, reținut și prietenos, gen nu-mi-pasă-care-Emmi-e.

5) Leo, dacă o Emmi oarecare, cu vârsta cuprinsă între 20 și 60 ani, ar fi făcut un ranking cu cei mai simpatici 100 de Blind Dateri cu care s-ar întâlni oricând și-a doua oară — chiar și așa, ca prieteni — îți garantez că ai fi prins Top Five-ul. (Singura penalizare: sărutul acela pe obraz, prea perfecționist-exersat și grăbit. La capitolul ăsta chiar c-ar trebui să mai lucrezi.)

6) Numai că, numai că, dacă și cu parcă! Din păcate, nu sunt o Emmi oarecare, ci doar una care chiar a crezut că te cunoaște „personal“ și care voia să te întâlnească într-o zi (sau noapte) în care seiful sentimental ar fi fost deschis. (Și, întâmplător, și lada cu vinuri.)

7) Nu, dragă Leo, nu mi s-a părut c-ai fi fost un străin, de fapt, nici nu mi-ai dat șansa să te privesc ca pe un străin. Și asta pentru că, dacă e să facem abstracție de ambalajul aflat la vedere, putem să spunem c-ai fost totalmente absent, că te-ai ascuns de mine în public.

8) Întâlnirea noastră, așadar, în șapte cuvinte: eu am fost timidă, iar tu, închis. Dezumflată, zici? Mda, sinceră să fiu, sunt dezumflată un pic. Din punctul ăsta de vedere, cei doi ani de dinainte — inclusiv alea nouă luni de Emmi-grare interioară la Boston — mi se par mai semnificative. Te pup pe obraz. Îmi despachetez melancolia și mă duc cu ea la duș.

Peste patru ore

Subject: **A, da**

Apropo, mișto geaca. Îți stă bine în albastru. A, și călătorie plăcută la Londra! (Nu trebuie să-mi mai răspunzi.)

Peste cinci minute

RE:

Pot să te întreb ceva „personal“, Emmi?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Hm, asta da întrebare!

Peste 40 de secunde

RE: Mai ești căsătorită cu Bernhard?

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Da. Clar. Bineînțeles. Dar de ce mă întrebi?

Peste 40 de secunde

RE:

A, doar așa, dintr-un interes „personal“.

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Față de mine?

Peste 30 de secunde

RE:

Față de mediul care te înconjoară.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Așa, deci. Dar eu? Pot să te întreb ceva „personal“, Leo?

Peste 20 de secunde

RE:

Poți.

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Îți pare rău că m-ai văzut?

Peste 30 de secunde

RE:

Pot să te întreb ceva și mai „personal“, Emmi?

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Poți.

Peste 30 de secunde

RE:

E posibil să-mi pară rău?

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Vrei să-ți răspund sincer și „foarte personal“?

Peste 20 de secunde

RE:

Vreau.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Întotdeauna mi-am spus că nu, nu se poate să-ți pară rău. Dar pe tine te cred în stare să-ți pară rău.

Noapte bună, dragul meu scriitor de e-mailuri.

Peste 20 de secunde

RE:

De când te-am văzut, te admir și mai mult pentru încrederea cu care reușești să te iei peste picior

pentru lipsa ta de încredere. Noapte bună, draga mea scriitoare de e-mailuri.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Așa, se pare că Leo reușește să câștige teren din nou. În caz că vreodată ai vrea să-ți aerisești dulapul ăla cu sentimente: gândește-te la Emmi cea încrezătoare în nesiguranța ei.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Apropo, se duce și „Pam“ la Londra?

Peste 40 de secunde

RE:

E deja acolo.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

O, ce practic. Păi, atunci, aterizare lină și noapte bună!

Peste 20 de secunde

RE:

Noapte bună, Emmi.

Capitolul patru

Patru săptămâni mai târziu

Subject: **Salut, Emmi!**

Salut, Emmi, ai trecut cumva noaptea trecută cu avionul ăla cu elice pe lângă Top 15 și ai făcut fotografii? Sau a fost doar o furtună? În orice caz, m-am gândit la tine și n-am mai putut să adorm. Cum îți mai e? Cu drag, Leo.

Peste cinci ore

RE:

Salut, Leo, ce surpriză! Nu mă așteptam să-mi mai scrii după o lună de tăcere de la întâlnirea noastră „supra-digerată“. Cui îi scrii e-mailul ăsta, de fapt? La cine te gândești atunci când te gândești la mine (pentru că fulgerele și tunetele ți-au adus aminte de mine, ce șarmant)? Te gândești la o „fantezie“ fără față și fără corp din trecut, la ceea ce consideri „iluzia perfecțiunii“, la „noțiunea supremă a iubirii“? Sau te gândești la tipa timidă cu privirea voalată de la cafenea? (Dacă îmi răspunzi în decursul următoarelor patru săptămâni, o să îndrăznesc să mai fac un pas în față și să te întreb la CE te gândești exact când te gândești la una dintre noi.) Cu drag, Emmi.

Peste 30 de minute

RE:

Mă gândesc la o Emmi care, cu niște degete atât de fine încât păreau fluide, își înlătură, din jumătate în jumătate de minut, niște fire de păr imagine de pe față, de parcă ar vrea să ridice voalul acela din fața ochilor pentru ca, în sfârșit, să poată percepe lucrurile cu claritatea cu care le descrie în e-mailuri. Și mă întreb tot timpul dacă femeia asta e fericită cu viața ei.

Peste zece minute

RE:RE:

Dragă Leo, dac-aș primi un e-mail ca ăsta în fiecare zi, aș fi cea mai fericită femeie din lume.

Peste trei minute

RE:

Mulțumesc, Emmi. Dar din păcate, fericirea nu se poate reduce la câteva e-mailuri.

Peste un minut

RE:RE:

Dar la ce se reduce? Spune-mi, te rog! Chiar vreau să știu!

Peste cinci minute

RE:

Din sentimentul de securitate, intimitate, sentimente împărtășite, devotament, trăiri, intuiții, idei, concepții, provocări, țeluri. Dar lista e incompletă, bineînțeles.

Peste trei minute

RE:RE:

Uhhh, asta sună a stres curat, a decatlon modern, a săptămâna sportivă a fericirii cu o expoziție care prezintă toate calitățile și funcțiunile sale. Atunci prefer e-mailul zilnic de la Leo, cu firele de păr imagine. Să ai o seară frumoasă! Mă bucur că nu m-ai uitat încă. Pup obrazul. Emmi.

În ziua următoare

Subject: **Întrebare**

Dragă Leo, știi ce-o să te întreb acum!

Peste 20 de minute

RE:

La cât de hotărâtă ești cu semnul ăla al exclamării, am o bănuială.

După un minut

RE:RE:

Deci, Leo, ce vreau să te întreb?

După trei minute

RE:

„Cum a fost la Londra?“

După un minut

RE:RE:

Ei, nu, Leo, așa ai formula tu, nu eu. Știi doar că-mi place să spun lucrurilor pe nume. — Așadar, cum stă treaba cu „Pam“?

După 50 de secunde

RE:

În primul rând, „Pam“ nu poartă ghilimele. În al doilea rând Pam se numește, de fapt, Pamela. Și în al treilea rând, Pamela nu e un „lucru“!

Peste două minute

RE:RE:

O iubești?

Peste trei ore

No subject

Îți ia ceva timp să-mi răspunzi.

Peste zece minute

RE:

Emmi, poate că deocamdată e prea devreme să discutăm, respectiv, să dezbatem subiectul ăsta.

Peste trei minute

RE:RE:

Ce formulare reușită, dragă Leo. N-am decât să înțeleg ce vreau. Oare la ce se referă Leo: la faptul că e prea devreme să discute despre iubire? Sau e prea devreme să discute cu Emmi despre „Pam“, pardon, Pamela?

Peste cinci minute

RE:

A doua variantă, bineînțeles, dragă Emmi. Judecând după reîntoarcerea ta rapidă la subiectul „Pam“, îmi dau seama că nu ești pregătită să discuți cu mine despre asta. Și asta fiindcă nu-ți place de ea. Ai impresia că o să-ți fure partenerul de e-mailuri. Am sau n-am dreptate?

Peste cinci ore

No subject

Și ȚIE îți ia ceva timp să-mi răspunzi și să-mi dovedești contrariul, draga mea.

Peste 15 minute

RE:RE:

OK, ai dreptate. Nu-mi place de ea, în primul rând, pentru că n-o cunosc și mi-e mai ușor așa, și în al doilea rând, pentru că mă străduiesc să mi-o închipui cât se poate de dezgustătoare, ceea ce îmi reușește, în al treilea rând, așa, și, patru: da, pentru că te fură de lângă mine, îmi ia și puținele resturi care mi-au mai rămas din tine, cel care scrie, cel care-mi mai dă o fărâmă de speranță. Speranța că..., habar nu am, speranță, pur și simplu. Dar îți promit, că dacă o iubești, o să încerc s-o plac și eu cu timpul. Dar până atunci, mă lași să-i mai spun de câteva ori „Pam“? Nu știi de ce, dar îmi face bine. Și încă ceva care-mi face bine, dragul meu: faptul că mă numești „draga ta“. Să știi că te iau în serios. Da, din când în când reușesc să fac și asta. Somn ușor.

Peste trei minute

RE:

Și ție, draga mea.

Peste două zile

Subject: **Îți scriu acum**

Eeeeeemmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmi, m-am îmbătat. Și sunt și singur. Două greșeli foarte grave. Să nu le faci niciodată concomitent. Ori singur, ori beat, dar niciodată amândouă. Sunt două greșeli foarte grave. „O iubești?“ mă întrebi. Da, o iubesc când e cu mine. Sau, altfel spus: aș iubi-o dacă ar fi lângă mine. Dar nu e lângă mine. Și nici eu nu pot să fiu lângă ea pentru că ea nu-i lângă mine. Înțelegi ce zic, Emmi? Nu pot să iubesc tot timpul femeii care nu sunt cu mine când eu sunt cu ele pentru că le iubesc. Londra? Cum a fost la Londra? Da, chiar, cum a fost la Londra? Cinci zile de încercări disperate de a alina dorul revederii și șase zile de teamă față de dorul de după. Așa a fost la Londra. Pamela vrea să se mute la mine. Da, poți să-i zici liniștită „Pam“, ai acordul meu. Dar numai tu! Pamela vrea să se mute la mine. Vrea să trăim împreună. Vrea, dar n-o face. Nu pot să trăiesc tot timpul după placul femeii pe care o iubesc. Dependent de dorințele ei. Vreau să trăiesc cu femeia pe care o iubesc. Să trăiesc și să iubesc, concomitent. Niciodată una fără cealaltă. Beat și singur, concomitent, nu merge. Ori una, ori cealaltă. Înțelegi ce vreau să zic, Emmi?

Stai așa puțin, mă duc să-mi mai torn un pahar. Vin roșu, de Bordeaux, a doua sticlă, cu gust de Emmi, ca de obicei. Îți mai amintești? Știi ceva, Emmi, tu ești unica. Singura Emmi. Singura, singura, singura, care... E greu de formulat. Deja m-am îmbătat puțin. Ești singura persoană care mi-este aproape, chiar dacă nu e cu mine, fiindcă și eu îi sunt aproape când ea nu e cu mine. Și mai trebuie să-ți mărturisesc ceva, Emmi. Nu, de fapt, n-o fac pentru că ai o familie. Ai un bărbat care te iubește. Tu ai fost cea care a dispărut în ceață. L-ai ales pe el și ai făcut alegerea corectă. Poate îți imaginezi că-ți lipsește ceva. Dar nu-ți lipsește nimic. Le ai pe amândouă: și conviețuirea, și iubirea. Și eu, la fel: sunt și singur, și băut. Greșeli grave. De fapt, ba da, îți mărturisesc. M-am străduit așa de mult, m-am străduit din răpputeri să nu-mi lipsești. N-am vrut să-mi lipsești. Deloc. N-am vrut nimic. N-am vrut să te văd. La ce bun? Tu îl ai pe Bernhard și pe copii. Și eu pe Pamela. Și când nu-i cu mine, am vinul de Bordeaux. Dar acum o să-ți mărturisesc ceva: ai o față, da, spre exemplu, ai o față foarte frumoasă. Arăți mult mai inocentă decât felul în care scrii. Nu, adică nu înseamnă că nu pari inocentă când scrii, dar uneori ai un stil foarte dur, la limită. Dar fața ta e foarte blândă. Și frumoasă. Nu știu dacă ești fericită. Nu știu, nu știu, nu știu. Dar trebuie să fii. Poți să trăiești și să iubești, concomitent. Eu sunt singur și mi-e rău. Și la ce-mi folosește c-o am pe Pamela, dacă e atât de departe, încât nu mai simt că

e cu mine? Mă duc să mă culc. Dar trebuie să-ți mărturisesc un lucru: ieri am visat cu tine și ți-am văzut adevăratul chip. Sâniii tăi nu mă interesează deloc. Mari, mici, mijlocii, nu-mi pasă. Dar mă interesează ochii și gura ta. Felul în care m-ai privit, mi-ai vorbit și felul în care miroși. Asta mă interesează. Și fiecare cuvânt pe care mi-l scrii e mirosul tău și privirea ta și gura ta în același timp. Mă duc să mă culc. Îți trimit e-mailul ăsta și mă duc să mă culc. Sper că nimeresc tasta potrivită. Ești atât de aproape de mine. Te sărut. Și acum mă duc să mă culc. Unde-i tasta aia?

Peste cinci minute

Subject: **Ți-am scris**

Dragă Emmi, ți-am trimis un e-mail. Sper că l-ai primit. De fapt, nu, sper că nu l-ai primit. Sau, ba da. Mă rog, nu contează, asta e, nu mai contează dacă-l citești sau nu. Și acum mă duc să mă culc. Sunt puțin cam beat.

În seara următoare

Subject: **Dragul de tine!**

Dragă Leo, ieri-noapte am primit un e-mail de la tine. Mai știi? L-ai recitat azi? Nu l-ai șters? Dacă l-ai șters, ți-l retrimis eu. Ești o persoană superdrăguță!! Ar trebui să te îmbeți mai des. Când te îmbeți, ești așa de, de, de — singur și de aproape de mine în același timp. Emmi.

Peste o oră

RE:

Mulțumesc, Emmi. Mi-am dat seama de dimineață, cu capul greu și cu stomacul varză, câte lucruri ți-am „împărtășit“ la beție. Și, Emmi, „trebuie să-ți mărturisesc un lucru“ — că nu mi-e rușine deloc, în mod curios. Dimpotrivă, mă simt chiar ușurat. În sfârșit, ți-am mărturisit câteva lucruri care mă preocupau de mult timp. Mă bucur că am scăpat de povara asta. Și vrei să-ți mai mărturisesc ceva? — Mă bucur că ți le-am mărturisit ȚIE. Așa, și-acum mă duc să-mi fac un ceai de mușețel. Noapte bună, draga mea. Și iartă-mă dacă am sărit calul.

În dimineața următoare

Subject: **Tentativa numărul 2**

Leo, vreau să mă mai întâlnesc o dată cu tine. Încă o dată, într-o cafea. O cafea și-atât, într-o cafea. Nimic mai mult. Spune da! O să ne descurcăm mai bine decât data trecută. O zi frumoasă, dragul meu.

Peste zece ore

Subject: **Cafeneaua**

Hei, Leo, unde ai dispărut? Sper că nu ești iar singur, în comă „Bordeaux“. Îți reamintesc ce te-am întrebat azi-dimineață. Încă o încercare într-o cafea, da sau nu? Eu sunt pentru „da“. Ce zici? Ești drăguț să-mi împărtășești votul tău până la sfârșitul zilei (chiar dacă ești treaz)? Aș vrea să adorm cu răspunsul tău sub pernă. Pup pe obraz, Emmi-Față-Blândă.

Peste două ore

No subject

Leo, dă-mi un semn, te rog!!!

Peste o oră

No subject

Leo, chiar e nevoie de chestia asta? Mă exasperează să aștept de la tine un răspuns la o întrebare atât de urgentă! Scrie „da“, scrie „nu“, scrie „pfffff“, scrie ceva, orice! Altfel o să aterizez cu avionul cu

elice pe terasa ta de la Top 15. Te-am avertizat, ai grijă! Emmi.

În dimineața următoare

Subject: **Brutal**

Mersi, Leo. Mersi mult pentru o noapte de neuitat. N-am pus geană pe geană.

Zece secunde mai târziu

RE:

ATENȚIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEȘTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENȚĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ȘTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAȚII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAȚI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Peste trei minute

RE:RE:

Leo, spune-mi, te rog, că ai vrut să vezi până unde poți merge cu glumele nesărate. Dacă îmi scrii repede, te iert, dar dacă nu...! Emmi.

Zece secunde mai târziu

RE:

ATENȚIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEȘTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENȚĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ȘTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAȚII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAȚI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Peste un minut

RE:RE:

De ce-mi faci asta?

Zece secunde mai târziu

RE:

ATENȚIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEȘTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENȚĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ȘTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAȚII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAȚI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Capitolul cinci

În seara următoare

Subject: **Test**

Salut, Emmi, primești mesajul meu? Leo.

Peste 30 de minute

RE:RE:

Da, l-am primit. Dar vrei să-ți mărturisesc un lucru, dragă Leo? Am primit mesaje mult mai reușite de la tine, comparativ cu astea din ultimele zile. Ce-i cu tine? Unde ai fost? Și ce testezi? Ce-i în capul tău? De ce-l trimiți pe administratorul de sistem pe capul meu? Credeam că te-ai mutat iar la Boston.

Peste două minute

RE:

Îmi pare rău, Emmi. Îmi pare atât de rău! Cred că a fost o eroare de software. Se pare că mi-au dezactivat Outlook-ul din greșeală. Oi fi depășit vreun termen-limită, nu știu. De trei zile nu mai primesc niciun e-mail. Mi-ai scris?

Peste douăsprezece minute

RE:RE:

Da, Leo. Ți-am scris. Te-am întrebat ceva. Am așteptat două zile și jumătate să-mi răspunzi. Mi-am făcut griji pentru tine, ca pe vremuri, când ai fugit în America. Te-am și sunat. N-am vrut să vorbesc cu tine, voiam doar să-ți aud vocea, dar „abonatul“ nu mai răspundea la numărul vechi. Am vărsat pentru tine lacrimi seci. Am răs isteric gândindu-mă la tine. Mi-am imaginat că s-a terminat pentru a doua oară ceva ce nici n-a început. Cam astea ar fi highlighturile esențiale ale existenței mele ușor reînsuflețite din timpul erorii tale grave de software. De parcă n-ar exista destule motive de despărțire reale, se mai amestecă și sistemul, preluat de guvern. Înfricoșător, aș zice, dacă te gândești pe ce teren instabil ne mișcăm. Dar acum sunt obosită, pur și simplu. Noapte bună. Bine că te-ai întors. E bine și liniștitor.

Peste trei minute

RE:

Dragă Emmi, crede-mă că mă doare că te-am rănit. A fost o situație de forță majoră: probleme tehnice cu calculatorul. Așa cum ne apropie, ne și desparte. N-avem ce să-i facem, chiar dacă simțim ce simțim. Iartă-mă. Și somn ușor, draga mea.

În dimineața următoare

Subject: **Întrebarea ta**

Bună dimineața, Emmi. Tocmai am vorbit la telefon cu un „specialist“. „Sistemul“ și-a revenit. Sper că ai dormit bine. A, da, mi-ai scris că m-ai întrebat ceva. Ce voiai să știi? Cu drag, Leo.

Peste o oră

RE:RE:

Pe scurt: azi, la ora 15:00, în cafeneaua de la centrul de expoziții?

Peste 30 de minute

RE:

Da, dar (...). Nu, de fapt, nu, niciun „dar“. Da!

Peste 20 de minute

RE:RE:

Bine! Și pentru lanțul ăsta causal interesant ai avut nevoie de treizeci de minute, dragul meu? DOAR treizeci de minute? Îmi permiți să analizez? La început avem un „da“ care sugerează o încuviințare aparent hotărâtă. Urmează virgula unei completări iminente. Numai că e urmată de un „dar“ care anunță o limitare, o restricție. Apar parantezele artei elocvenței în scris. Și punctele de suspensie ale diversității gândirii pline de mister. Autorul dă însă dovadă de disciplină și închide paranteza, înlăturând confuzia anonimă. Urmează un punct ce semnalizează valori conservatoare și care e menit să domolească haosul interior printr-o fațadă ordonată. Dar, dintr-odată, apare un „nu“, indicând un refuz aparent incontestabil. Încă o virgulă a completării iminente, urmată de un „de fapt“ solubil, aflat acolo doar ca să ne arate că n-o să mai urmeze niciun nu. Sugerarea confuziei. Confuzia nu e exprimată direct. Confuzia a fost înlăturată. Totul se termină cu un „da“ curajos, urmat de un semn al exclamării sfidător. Deci, înc-o dată, pe scurt: „Da, dar (...). Nu, de fapt, nu, niciun «dar». Da!“ Ce rondou magnific al ezitării tale! Ce dans în cerc fascinant al luării unei decizii prezentate în direct! Omul ăsta știe foarte bine că NU știe ce vrea. Și reușește, ca nimeni altul, să-i transmită această convingere celeilalte persoane implicate. Și toate astea, în doar treizeci de minute. Genial! Se vede că ai studiat psiholingvistica, Leo, dragă.

Peste trei minute

RE:

Dar tu știi ce vrei?

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Da.

Peste 40 de secunde

RE:

Ce?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Pe tine. (Încă o dată, într-o cafenea.) ((Vezi, și eu mă pricep la schema asta cu parantezele.))

Peste 30 de secunde

RE:

De ce?

După un minut

RE:RE:

Pentru că și pentru mine e valabil același lucru ca și pentru tine, chiar dacă nu recunoști asta față de tine și, deschid paranteza, nici față de mine, închid paranteza, decât când ești abțiguit.

Peste 40 de secunde

RE:

La ce anume te referi?

Peste 30 de secunde

RE:RE:

La faptul că te interesez.

Peste 40 de secunde

RE:

Da, dragă Emmi. Fără „dar“, fără puncte-puncte, fără paranteze. Pur și simplu: da. Așa este. Ai pus punctul pe i. Mă interesezi.

Peste un minut

RE:RE:

Foarte bine, dragă Leo. Astea sunt premisele unei noi întâlniri într-o cafenea, zic eu. La trei, deci?

Peste 20 de secunde

RE:

Da. Deschid paranteza. Semnul exclamării. Semnul exclamării. Închid paranteza. La trei.

Capitolul șase

Pe la miezul nopții

Subject: **Tu**

Dragă Leo, de data asta îți mulțumesc eu (prima). Mulțumesc pentru după-masa asta. Mulțumesc că mi-ai permis să arunc o privire rapidă prin ușa întredeschisă a dulapului tău cu sentimente. Ceea ce am văzut m-a convins că ești una și aceeași persoană cu cel care îmi scrie. Da, Leo, te-am recunoscut. Te-am recunoscut din nou. Ești același. Ești cel care scrie. Ești real și trăiești. Îmi place foarte mult de tine! Somn ușor.

Peste 20 de secunde

RE:

Dragă Emmi, în palma mea stângă, undeva pe la mijloc, unde linia vieții, brăzdată de câteva încrețituri groase, o cotește spre arteră, undeva pe acolo se află un punct. Îl privesc, dar nu-l văd. Pot doar să-l simt. Îl simt și când închid ochii. Un punct. Îl simt atât de intens încât amețesc. Când mă concentrez pe el, îi simt efectul până în dinți. Mă furnică, mă mănâncă, mă încălzește, mă tulbură. Îmi stimulează circulația sângelui, îmi dirijează pulsul, îmi dictează ritmul bătăilor inimii. Și în capul meu se declanșează o reacție euforică, asemănătoare cu efectul unui drog, care îmi dezvoltă conștiința și îmi lărgeste orizontul. Un punct mic. Îmi vine să râd de fericire, atât de bine îmi face. Îmi vine să plâng de fericire pentru că-l posed și pentru că îmi impregnează și-mi amortește și ultima parte din corp.

Dragă Emmi, în după-masa asta, pe la ora 16, la masa unei cafenele, în palma mea stângă în care se află punctul a avut loc un incident. Mâna mea a vrut să se întindă după un pahar cu apă. Și chiar în clipa aceea, i-au ieșit în cale degetele fluide ale unei alte mâini delicate, care au încercat să pună frână și să evite coliziunea. Aproape că au reușit. Aproape. Preț de o fracțiune de secundă, vârful moale al unui deget grăbit a nimerit palma mâinii mele care se întindea după paharul cu apă. A avut loc un contact ușor. Îndeajuns însă cât să apuc să-l stochez în memorie. N-o să mi-l mai ia nimeni. Te simt. Te cunosc. Te recunosc. Ești aceeași. Ești una și aceeași. Ești reală, trăiești. Ești punctul meu. Somn ușor.

Peste zece minute

RE:RE:

Leo!!! Ce frumos! Unde ai învățat chestiile astea? Gata, am nevoie de un whisky. Nu te deranja. Du-te liniștit și culcă-te. Și nu uita de punctuleț. Cel mai bine ar fi să-l acoperi strângând pumnul stâng. În felul ăsta o să fie protejat.

Peste 50 de minute

Subject: **Trei pahare de whisky și eu**

Dragă Leo, noi am mai stat puțin la taclale despre eul tău fizic (noi: trei pahărele de whisky și eu). Eu și primul whisky am observat că te străduiești destul de mult să-ți controlezi privirea, gesturile și cuvintele în prezența mea. Un lucru inutil, conform primului meu pahar de whisky, care mă cunoaște destul de bine. (Între timp, l-am golit, din păcate.) Al doilea pahar, dispărut și el, și-a exprimat bănuiala că te-ai hotărât deja de mult să nu te apropii de mine mai mult decât îți permite un mailbox și o cafenea aglomerată, plină de o duzină de martori. Și în privința asta, discuția noastră a fost îmbucurător de caldă, cordială, adevărată, personală, ba chiar intimă, așa zice, și cu o jumătate de oră mai lungă față de cum plănuisem la început — cel puțin asta crede cel de-al doilea pahar de whisky.

Există șanse mari să continuăm cu genul ăsta de întâlniri duminicale în diverse cafenele până când o să ieșim la pensie și-o să jucăm solitaire, sau o să întindem cărțile de tarot, atâta timp cât și partenerii noștri se prind în joc. (Sunt sigură că „Pam“ e un talent înnăscut.)

Doar cel de-al treilea pahar, de data asta cam obscen, s-a întrebat cum stai cu simțurile fizice. (Paharul ăsta de whisky a fost cam grandilocvent și a vorbit despre „libidou“, dar eu i-am spus că nu e nevoie să exagereze.) În orice caz, m-a întrebat și pe mine dacă cred că mă poți considera atrăgătoare abia cu o alcoolemie de 3,8 miligrame de Bordeaux. Fiindcă atunci când bei cafea și apă, nu pari deloc interesat de aspectul meu fizic. La care i-am răspuns: „Dragul meu pahar de whisky, e clar că te înșeli. Leo e un bărbat care reușește să-și adune toate sentimentele, indiferent de ce natură și cât de puternice ar fi, și să le concentreze pe un singur punct din mijlocul palmei lui. În plus, e genul care nu i-ar arăta în ruptul capului unei femei că-i place de ea, și în niciun caz nu i-ar spune în față: Îmi plăci! I s-ar părea un gest prea direct“. La care, cel de-al treilea pahar de whisky mi-a răspuns: „Pamelei i-a zis-o deja de o mie de ori, mai mult ca sigur“. Și știi ce i-am făcut atunci paharului ăluia, dragă Leo? L-am anihilat imediat. Și acum mă duc să mă culc. Bună dimineața!

În dimineața următoare

Subject: **Deci, Emmi!**

Ce mi-ai scris tu în ziua în care ne-am întâlnit prima oară? Citez: „Chestia cu «Mulțumesc, Emmi» a fost slabă, extrem de slabă, dragă Leo. Cu mult sub nivelul tău.“

Și cum te-ai exprimat azi-noapte, apropo de cea de-a doua întâlnire a noastră? Citez: „Fiindcă atunci când bei cafea și apă, nu pari deloc interesat de aspectul meu fizic.“ Slab, Emmi, foarte slab. Cu mult sub nivelul tău.

Peste trei ore

RE:RE:

Îmi pare rău, Leo. Ai dreptate, fraza aia sună penibil. Și eu te-aș fi criticat dacă ai fi scris-o tu. De fapt, tot e-mailul e penibil. Vanitos. Alandala. Genul care se bate pe burtă cu tine. Isteric. Îmmmmh! Dar, crede-mă: AIA N-AM FOST EU, AU FOST CELE TREI PAHARE DE WHISKY! Mă doare capul. Mă întorc în pat. Pa-pa!

În seara următoare

Subject: **Bernhard**

Îmi pare rău, Emmi. Trebuie să te mai judec o dată după cuvintele tale (și cele ale paharelor tale de whisky.) Și te întreb, serios și fără simțul umorului, cum îmi dictează temperamentul: de ce ar trebui să mă arăt interesat „de aspectul tău fizic“? De ce ar trebui să-ți spun în față: „Îmi plăci“? De ce să mă apropii de tine mai mult decât îmi permite o cafea iluminată strident? Doar nu te aștepti să mă îndrăgostesc de tine și „fizic“ (sau libidinos, cum s-a exprimat whisky-ul)! La ce ți-ar folosi? Nu înțeleg ce vrei să zici și aș vrea să-mi explici mai bine. Și în general, aș vrea să-mi explici câteva lucruri. În cafea te-ai fofilat elegant, din nou. Insiști pe subiectul ăsta de luni întregi, de când m-am întors din Boston. Dar de data asta vreau să știu cum stau lucrurile. Da, chiar vreau să știu. Semnul exclamării. Semnul exclamării. Semnul exclamării. Semnul exclamării.

Iată, așadar, chestionarul numărul 1: Care-i situația cu relația voastră? Cum îți merge alături de Bernhard? Ce fac copiii? Cum arată viața ta? Care sunt lucrurile cele mai importante din viața ta? Chestionarul numărul 2: De ce ai reluat legătura cu mine după Boston? Ce părere ai azi despre motivele care au dus la despărțirea noastră virtuală? Cum ai putut să-l ierți pe Bernhard? Cum ai putut să mă ierți pe mine? Chestionarul numărul 3: Ce îți lipsește? Cu ce te pot ajuta eu? Ce sunt eu pentru tine? Ce-o să se aleagă de relația noastră? Ar trebui să mai existe? Încotro se îndreaptă ea? Spune-mi,

te rog: ÎNCOTRO? Nu trebuie să-mi răspunzi imediat. Avem tot timpul din lume — măcar atât. O seară frumoasă, Leo.

Peste cinci ore

Subject: **Im-presie și im-primare**

Câteva cuvinte despre interesul meu inexistent sau greu de detectat în ceea ce privește „aspectul tău fizic“, dragă Emmi. Te rog, transmite-i fostului și viitorului tău pahar de whisky că „îmi placi“. O spun cu o alcoolemie de 0,0 miligrame. Îmi place să te privesc. Îmi place foarte mult. Și, din fericire, pot să îmi fac o impresie despre tine în orice minut. Nu am doar o sută de impresii legate de tine, ci și un punct imprimat. Un punct de contact în palma mea. Și pot să te văd când îl privesc. Și pot chiar să te și mângâi. Noapte bună.

Peste trei minute

RE:RE:

Referitor la întrebarea: „Cu ce te pot ajuta eu?“, pot să-ți spun că tocmai ai răspuns singur. Mângâie punctul de contact! Dragul meu!

Peste un minut

RE:

Da, o să-l mângâi. Dar n-o s-o fac pentru tine, ci pentru mine. Pentru că punctul ăsta îl pot simți doar eu, e punctul meu, draga mea!

După 50 de secunde

RE:RE:

Te înșeli, dragul meu! Pentru un punct de contact e nevoie de două persoane. 1) De cea care e contactată. 2) Și de cea care contactează. Noapte bună.

Peste trei zile

Subject: **Chestionar unu**

Fiona împlinește optsprezece ani. La anul termină liceul. Vorbesc cu ea doar în franceză sau engleză, ca să le exerseze. Altfel nu vorbește cu mine. Vrea să se facă stewardesă sau pianistă. Am sfătuit-o să le combine: să cânte la pian în avion, o pianistă zburătoare ar fi ceva nemaîntâlnit. N-ar avea nicio rivală. E frumoasă, zveltă, nici scundă, nici înaltă, blondă, cu tenul foarte deschis, pistruiată, cum a fost și mama ei. „Iese“ cu Gregor, deja de o jumătate de an. „Ieșitul“ ăsta înseamnă că, fiecare persoană, fie băiat, fie fată cu care chefuiește noaptea, se numește „Gregor“. Conform versiunii oficiale, își petrece fiecare noapte la el. Doar că săraca nu știe și nu are nimic de-a face cu asta. „Ce faceți toată noaptea?“, o mai întreb. Și atunci începe să zâmbească pe cât poate de drăcește. „Sex“, în formă sugerată, e cea mai bună explicație, deo-camdată, pentru tinerii care refuză să dea explicații. Se subînțelege oricum. Fiona nu trebuie să-și piardă vremea cu explicații. Dar va trebui să suporte câteva monologuri de educație sexuală referitoare la diversele metode de contracepție.

Jonas are paisprezece ani. E încă un copil. E sensibil și dependent. Îi lipsește mama lui și are mare nevoie de mine. El e cel care ține familia asta împreună, cu toată puterea lui. Dar când e vorba de școală, nu mai are această energie. Mă întrebă din două în două zile dacă îl mai iubesc pe taică-său. Leo, habar nu ai cum se uită la mine. Pentru el nu există ceva mai frumos decât să ne vadă fericiți și el e punctul nostru comun. Uneori mi-l aruncă pe taică-său în brațe, la propriu. Vrea să creeze apropiere între noi chiar și așa, artificial. Simte că, încet-încet, ne îndepărtăm.

Bernhard, da, așa e! Ce să-ți spun despre Bernhard, dragă Leo? De ce trebuie să-ți vorbesc despre el? De ce ție, dintre toți? Mi-e și-așa destul de greu să recunosc cum stau lucrurile față de mine. Relația

noastră s-a răcit. Nu mai ține de sentimente, a devenit un soi de exercițiu de disciplină mentală. Din păcate, n-am nimic să-i reproșez. El nu-și lasă niciodată garda jos. E cea mai binevoitoare și mai altruistă persoană pe care o cunosc. Îmi place de el. Îi respect simțul integrității. Apreciez interesul lui față de mine. Îl admir pentru calmul și inteligența lui.

Dar, nu, nu mai e vorba de „marea iubire“. Poate că nici n-a fost vreodată vorba de așa ceva între noi. Dar ne-a făcut mare plăcere să o înscenăm, să jucăm fiecare rolul corespunzător, unul pentru celălalt, să ne stimulăm în sensul ăsta, să le arătăm copiilor că suntem îndrăgostiți, ca să se simtă protejați. După doisprezece ani de muncă de actorie, am obosit să mai jucăm rolul partenerului perfect. Bernhard e muzician. Iubește armonia. Are nevoie de armonie. Iar NOI trăim împreună. M-am hotărât să fac parte din întreg. Dacă mă retrag din schemă, tot ce am clădit se prăbușește. Bernhard și copiii au mai avut parte de un colaps din ăsta. Nu se poate să treacă din nou prin așa ceva. Eu nu pot să le fac una ca asta. Și nu pot să-mi fac una ca asta nici mie. Înțelegeți?

În ziua următoare

Subject: **Leo?**

Bună, dragul meu, ai rămas fără cuvinte? Sau aștepti răbdător partea a doua și a treia din saga familiei mele?

Peste cinci minute

RE:

Și ai stat de vorbă cu el despre asta, Emmi?

Peste șapte minute

RE:RE:

Nu, am tăcut alături de el despre asta, Leo. Asta îmbunătățește efectul. Știm foarte bine amândoi ce e în joc. Încercăm să ne bucurăm cât putem de căsnicia asta. Leo, să nu crezi că sunt chiar atât de nefericită. Mă simt bine în corsetul meu. Mă susține și mă protejează. Trebuie doar să am grijă să nu rămân într-o bună zi fără aer.

Peste trei minute

RE:

Emmi, ai 35 de ani!

Peste cinci minute

RE:RE:

Treizeci și cinci și jumătate. Și Bernhard are 49. Fiona, 17. Jonas, 14. Și Leo Leike are 37 de ani. Hektor, buldogul doamnei Krämer, are nouă ani. Și Wasiljew, mica țestoasă a familiei Wießenbacher? Hm, ar trebui să-i întreb, să nu uiți să-mi aduci aminte, Leo! Nu înțeleg, ce vrei să spui cu asta? Că am 35 de ani și nu sunt destul de matură ca să fiu consecventă? Că nu sunt suficient de matură ca să-mi asum niște responsabilități? Nu sunt suficient de matură ca să știu ce-mi datorez, mie și dragostei mele, și care sunt lucrurile pe care trebuie să le iau în calcul ca să rămân sinceră față de mine?

Peste patru minute

RE:

Un lucru e clar: ești prea tânără ca să te gândești deja la faptul că, într-o bună zi, n-o să mai poți respira în corsetul ăla strâmt, draga mea.

Peste un minut

RE:RE:

Atâta timp cât Leo Leike o să-mi furnizeze aerul necesar prin e-mailurile lui și din când în când și live, de la masa vreunei cafenele, n-o să am probleme cu respiratul.

Peste două minute

RE:

O trecere foarte iscusită, Emmi. Dar îmi permiți să-ți reamintesc că nu mi-ai răspuns la o mulțime de întrebări? Le-ai salvat, sau vrei să le mai trimit o dată?

Peste trei minute

RE:RE:

Am salvat toate e-mailurile pe care mi le-ai trimis până acum, dragul meu. Dar pentru azi, eu zic că ajunge. O seară frumoasă, Leo! Ești un bun ascultător. Mulțumesc.

În ziua următoare

Subject: **Chestionar trei**

Chestionarul tău dubios, cel cu numărul doi, l-am amânat pentru încheiere. Prefer să mă arunc peste cele referitoare la prezent.

Ce-mi lipsește, Leo? — Tu. (Înainte să fi aflat că exiști.)

Cu ce mă poți ajuta tu? — Prin faptul că exiști. Și că-mi scrii. Și că mă citești. Că te gândești la mine. Și că mângâi punctul de contact.

Ce vreau de la tine, Leo? Asta variază de la oră la oră. De cele mai multe ori: vreau să te am în capul meu. Și uneori: și sub el.

Ce ai putea să însemni tu pentru mine, Leo? — Întrebarea asta n-are niciun sens. Deja însemni mult.

Ce o să se aleagă de relația noastră? — O să continuăm la fel ca până acum.

Ar trebui să mai existe? — Neapărat.

Încotro se îndreaptă ea? — Nicăieri. Pur și simplu, înainte. Tu îți trăiești viața. Eu mi-o trăiesc pe a mea. Și restul îl trăim împreună.

Peste zece minute

RE:

Înseamnă că nu „ne“ mai rămâne prea mult de împărțit, draga mea.

Peste trei minute

RE:RE:

Asta depinde de tine, dragul meu. Eu am rezerve imense.

Peste două minute

RE:

Rezervele neîmplinirii. N-o să le pot împlini, draga mea.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Nici nu bănuiești câte goluri poți să îplinești, dragul meu, și câte ai umplut deja. Pentru că, nu uita: tu ești cel care deține seifurile alea de câteva tone, pline cu sentimente. Trebuie doar să le aerisești din când în când.

Peste 15 minute

RE:

M-ar interesa, totuși: s-a schimbat ceva în viața ta după cele două întâlniri ale noastre, Emmi?

După 14 secunde

RE:RE:

Dar la tine?

Peste 30 de secunde

RE:

Eu am fost primul: la tine?

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Nu, răspunde-mi tu mai întâi: la tine?

După un minut

RE:

Bine, răspund eu mai întâi. Dar înainte de asta, va trebui să răspunzi la întrebările mele din chestionar. E o înțelegere echitabilă, zic eu.

Peste patru ore

Subject: **Chestionar doi**

Bine. Hai să scăpăm de problema asta.

1) De ce am reluat legătura cu tine după Boston? Cum adică, de ce? — Pentru că cele trei sferturi de an cât ai stat în Boston au fost cele mai cumplite de când anul se împarte oficial în patru sferturi. Pentru că omul cuvintelor a dispărut din viața mea fără niciun cuvânt. Ca un laș, printr-o ușiță din dos care fusese încuiată cu lacătul indestructibil al comunicării reciproce. Mesajul ăla mă bântuie și acum în vise (și ori de câte ori tehnica vrea să-mi joace o festă și să-mi invadeze iar mailboxul): ATENȚIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ blablaba.

Leo, „povestea“ noastră nu se terminase încă. Să fugi nu e niciodată un sfârșit, ci doar prelungirea lui. O știi și tu foarte bine. Altfel nu mi-ai fi răspuns după nouă luni și jumătate.

2) Ce părere am azi despre motivele care au dus la despărțirea noastră virtuală? — Leo, ce întrebare mai e și asta? La ce motive te referi? Ți s-a părut prea mult, prea mult sau prea puțin, toată povestea asta cu mine. Prea puțin pentru câte sentimente ai investit, pentru cheltuielile tale iluzioniste. Și prea mult, față de câștigurile practice, față de veniturile reale. Afacerea Emmi nu s-a mai dovedit profitabilă. Ți-ai pierdut răbdarea față de mine. Așa că, dragă Leo, cam astea ar fi motivele care au dus la despărțirea noastră virtuală.

3) Aici devine palpitant: Cum am putut să-l iert pe Bernhard? Dragă Leo, am citit întrebarea asta de cel puțin douăzeci de ori. N-o înțeleg, sincer. Pentru CE ar fi trebuit să-l iert pe Bernhard? Că e soțul meu? Că e o piedică în calea dragostei noastre virtuale? Că, până la urmă, te-a pus pe fugă, doar pentru că există? Leo, la ce te referi cu întrebarea asta? Trebuie să-mi explici.

4) Și, în încheiere: Cum am putut să te iert pe tine? Ei, Leo. Sunt genul ușor de corupt. Câteva e-mailuri frumoase de la tine și sunt gata să te iert pentru tot, chiar și pentru pauza de efect de nouă luni și jumătate. Gata, am terminat!!!

Peste zece minute

No subject

Așa, dragul meu, și acum o să-mi spui dacă întâlnirile noastre au schimbat ceva în viața ta. (Și, bineînțeles: ce anume.) Te pup pe obraz și ating punctul de contact din mijlocul palmei. Emmi.

Peste 30 de secunde

RE:

Emmi, te rog, crede-mă că nu e un subiect pe care să-l expediez în mailboxul tău cu „noapte bună“. Trebuie să stăm de vorbă față-n față. Și peste câteva zile s-ar putea să fie prea târziu.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

DLL, SI!

(Dragă Leo Leike, scrie-mi imediat!!!)

Peste zece minute

RE:

OK, Emmi: Bernhard știe ce se întâmplă. Mă rog, a aflat despre noi. Țăsta a fost motivul pentru care m-am retras.

După un minut

RE:RE:

??? Leo, ce-i cu afirmația asta absurdă? Ce a aflat Bernhard? Ce avea de aflat, în primul rând? Și de unde știi? Dacă ar trebui să știe cineva, asta ar trebui să fiu mai degrabă eu, nu crezi? Leo, am impresia că te-ai rătăcit și ai vedenii cu teorii conspiraționiste. Te rog să-mi explici ce se întâmplă!!

Peste trei minute

RE:

Emmi, te rog, întreabă-l pe Bernhard! TE ROG, DISCUTĂ CU EL! E datoria lui, nu a mea, să-ți dea explicații. Nu știam că nu ți-a spus nimic până acum. Nu mi-am putut imagina una ca asta. N-am vrut să accept așa ceva. Dar chiar nu știi nimic, se pare. Nu ți-a spus nici până-n ziua de azi.

Peste două minute

RE:RE:

Leo, încet-încet încep să-mi fac griji pentru tine. Ai febră? Încotro plutești cu fanteziile astea ale tale? De ce naiba să-i povestesc lui Bernhard despre tine? Ce ți-ai închipuit c-o să-i zic? „Bernhard, trebuie să discutăm. Leo Leike spune că ai aflat despre el, despre mine și el, mai exact. Cine e Leo Leike? A, nu-l cunoști. E un tip pe care nu l-am văzut niciodată nici eu și despre care nu ți-am povestit nimic. Așa că n-ai cum să-l cunoști. Dar acum susține cu îndărătnicie că ai aflat totul, că ai aflat despre noi (...)“

Leo, te rog, adună-te, mă faci să mă impacientez!

Peste un minut

RE:

A citit e-mailurile noastre. Și apoi mi-a trimis unul. M-a rugat să mă întâlnesc cu tine o dată și apoi să te las în pace. De asta am acceptat jobul ăla din Boston. Cam asta ar fi, pe scurt. Aș fi preferat să-ți spun asta personal, față-n față.

Peste trei minute

RE:RE:

Nu. Nu se poate așa ceva. Țăsta nu e Bernhard, cel pe care-l cunosc. El n-ar face așa ceva niciodată. Spune-mi că nu-i adevărat. Nu, n-are cum să fie. Leo, habar nu ai ce faci. Minți. Strici totul. E o calomnie revoltătoare. Bernhard nu merită să fie tratat așa. De ce faci asta? De ce strici totul între noi? Sau blufezi? E o glumă sau ce? Ce fel de glumă, în cazul ăsta?

Peste două minute

RE:

Dragă Emmi, nu mai există cale de întoarcere. Mă urăsc pentru asta, dar n-aveam decât două variante. Ori să mă retrag și să tac tot restul vieții, ori să spun adevărul. Doar că-i prea târziu. Mult prea târziu. Așa ceva nu se poate ierta, știu asta. Îți trimit în atașament e-mailul primit de la Bernhard acum mai bine de un an, pe 17 iunie, pe care mi l-a trimis imediat după „colapsul“ lui din vacanța aia cu copiii din Tirolul de Sud.

Subject: **Dlui Leike**

Stimate domnule Leike, este un efort deosebit pentru mine să vă scriu. Recunosc că mă simt jenat și pe măsură ce scriu mai mult, sentimentul devine și mai acut. Mă numesc Bernhard Rothner și cred că nu e nevoie să mă prezint mai în detaliu. Domnule Leike, mă adresez dumneavoastră cu o mare rugămintă. Veți fi șocat când veți afla care este aceasta. Tocmai de aceea, în cele ce urmează, voi încerca să vă explic și motivul pentru care îndrăznesc să fac acest lucru. Nu sunt un om al cuvintelor, din păcate, chiar deloc. Dar voi încerca să exprim în această formă, pentru mine, neobișnuită, tot ce mă preocupă de câteva luni, motivul pentru care viața mea și-a ieșit din făgașul obișnuit, viața mea și a familiei mele, ba chiar și viața soției mele. Îndrăznesc să afirm asta, după toți acești ani de căsnicie armonioasă.

Și acum, să trec la rugămintea despre care v-am vorbit: domnule Leike, întâlniți-vă cu soția mea! Faceți-o, vă rog, ca să dispară odată obsesia asta! Suntem adulți amândoi, deci n-am cum să vă dau ordine. Pot doar să vă implor din tot sufletul: întâlniți-vă cu ea! Îmi face rău să mă știu slab și inferior. Cum credeți că mă simt când vă scriu astfel de lucruri? Dumneavoastră însă, domnule Leike, nu aveți ce să vă reproșați. N-aveți de ce să vă faceți griji. Și nu, nici măcar eu n-am ce să vă reproșez, din păcate. Ce aș putea să-i reproșez unei fantome? Nu sunteți tangibil, domnule Leike, nu puteți fi contactat, nu sunteți real. Sunteți una dintre iluziile soției mele, iluzia fericirii nesfârșite a sentimentelor, un delir departe de lume, utopia iubirii, construită din litere. Față de așa ceva sunt neputincios, nu pot decât să aștept până când soarta se îndură și vă transformă într-un om din carne și oase, un bărbat cu contururi definite, cu puncte tari și puncte slabe, cu suprafețe mai ușor de atacat. Abia după ce soția mea vă va vedea în forma aceasta, ca pe o creatură vulnerabilă, imperfectă, ca pe un exemplar al umanității pline de defecte, abia când vă va putea aborda față-n față, abia atunci vă va dispărea superioritatea. Abia atunci voi avea o șansă să vă înfrunt, domnule Leike. Abia atunci voi putea lupta pentru Emma.

„Leo, nu mă obligați să deschid albumul de familie“, v-a scris la un moment dat soția mea. Ei bine, mă simt nevoit să-l deschid chiar eu. Când ne-am cunoscut, Emma avea 23 de ani, iar eu eram profesor de pian la Academia de Muzică, cu paisprezece ani mai în vârstă decât dumneavoastră acum și trăiam într-o căsnicie fericită, fiind și tatăl a doi copii grozavi. Un accident de mașină a transformat familia noastră într-un morman de dărâmături. Cel în vârstă de trei ani a suferit traumatisme, cea mare a fost rănită grav, eu am rămas cu sechele, iar mama copiilor, soția mea, Johanna, a murit. Dacă n-aș fi avut pianul, aș fi înnebunit. Dar muzica înseamnă totul pentru mine și atâta timp cât o aud, simt că moartea nu va dăinui. Când ești muzician și cânti la un instrument, amintirile sunt ca niște trăiri imediate. Așa am reușit să-mi revin. Și apoi, îi mai aveam și pe elevii mei, ceea ce a reușit să-mi distragă atenția, să mă facă să simt că am o sarcină, că fac ceva care are sens. Și apoi, dintr-odată, a apărut și Emma. Această femeie tânără, vie, strălucitoare, îndrăzneată și foarte frumoasă a început să adune dărâmăturile, fără să-i ceară nimeni, fără să se aștepte la promisiuni sau la ceva în schimb. Astfel de persoane ieșite din comun s-au născut pentru asta: să-i înveselească pe oamenii triști. Sunt

extrem de puține. Nu știu ce-am făcut s-o merit: dar dintr-odată m-am trezit cu ea alături. Copiii i-au ieșit în întâmpinare, da, și eu m-am îndrăgostit de ea nebunește.

Dar ea? Domnule Leike, acum v-ați întrebat: da, și Emma? Oare ea, studenta de 23 de ani, s-a îndrăgostit în aceeași măsură de cavalerul ăsta trist și bătrân, de aproape 40 de ani, ținut la un loc doar de niște clape și tonuri? — Nu pot să răspund la această întrebare: nici mie, nici dumneavoastră. Cât din iubirea ei se datora admirației pentru muzica mea (pe vremea aceea m-am bucurat de un oarecare succes, am fost un pianist apreciat)? Cât se datora compătimirii, solitudinii, dorinței de a ajuta, priceperii de a fi alături de cineva care suferă? În ce măsură îi aminteam de tatăl pe care l-a pierdut la o vârstă prea fragedă? În ce măsură făcuse o pasiune pentru frumoasa Fiona și pentru drăgălașul de Jonas? În ce măsură s-a contaminat de propria mea euforie, cât de mult iubea doar faptul că o iubeam necondiționat, fără să-mi pese de mine? Cât de mult se bucura de siguranța că n-aș fi înlocuit-o niciodată cu o altă femeie, de certitudinea fidelității mele eterne, pe care trebuie s-o fi luat-o drept ceva firesc? Credeți-mă, domnule Leike, că n-aș fi îndrăznit niciodată să mă apropii de ea dacă n-aș fi fost sigur că mi se răspunde cu aceleași sentimente puternice. Era evident că se simțea atrasă de mine și de copii, că voia să facă parte din lumea noastră, o parte importantă, o parte vitală, centrul ei. Doi ani mai târziu ne-am căsătorit. Asta s-a întâmplat acum opt ani. (Îmi pare rău că v-am stricat jocul de-a baba oarba și azi am dezvăluit unul din cele o mie de secrete: „Emmi“ pe care o cunoașteți dumneavoastră are 34 de ani.) Nici până în ziua de azi n-am încetat să mă mir că frumusețea aceasta vitală e împreună cu mine. Și în fiecare zi mă aștept cu groază c-o să se „întâmplesc“, că o să apară cineva mai tânăr, unul dintre admiratorii și adoratorii ei multipli. Și Emma o să spună: „Bernhard, m-am îndrăgostit de altcineva. Ce o să se întâmple cu noi acum?“ — Dar am fost scutit de trauma asta până acum. Și m-am trezit cu una și mai groaznică. Dumneavoastră, domnule Leike, sunteți „lumea exterioară“ tăcută. Iluzii amoroase prin e-mail, sentimente din ce în ce mai puternice, pasiune nesatisfăcută, toate astea convergând spre un punct temporal doar aparent real, un țel suprem care se îndepărtează din ce în ce mai mult, întâlnirea întâlnirilor care n-are să aibă loc niciodată pentru că dimensiunea aceasta a unei fericiri pământene ar distruge împlinirea totală, fără sfârșit, fără o dată de expirare și care poate fi trăită doar în minte. În fața unei astfel de relații sunt neputincios.

Domnule Leike, de când ați „apărut“, Emma s-a schimbat radical. A devenit absentă și s-a îndepărtat de mine. Stă în camera ei ore-n șir și se holbează la calculator, la cosmosul viselor și dorințelor ei. Trăiește în „lumea ei exterioară“, alături de dumneavoastră. Zâmbetul transfigurat de pe chipul ei nu mi mai e de mult destinat mie. Se străduiește să ascundă absența asta față de copii. Văd cât o chinuie să stea lângă mine mai mult timp. Aveți idee cât poate să doară asta? Am încercat să fiu înțelegător și să trec peste faza aceasta. Emma n-are voie să se simtă ținută în lesă lângă mine. Între noi n-a existat niciodată gelozie. Dar, brusc, m-am trezit că nu știu cum să compensez. La urma urmei, nu aveam un rival adevărat, o problemă reală, un corp străin evident — până când am detectat sursa. Îmi venea să mă ascund sub pământ de rușine că a trebuit să se ajungă până aici: că a trebuit să spionez în camera Emmei. Până la urmă, într-o cutie ascunsă, am găsit un dosar, unul gros, plin cu foi: toată corespondența ei cu un anume Leo Leike, scoasă la imprimantă frumos, pagină cu pagină, mesaj după mesaj. Am copiat-o cu mâinile tremurânde și am reușit s-o țin departe de mine timp de câteva săptămâni. A urmat un concediu oribil în Portugalia. Cel mic era bolnav și cea mare s-a îndrăgostit lulea de un instructor sportiv. Soția mea și cu mine nu ne-am vorbit timp de două săptămâni, dar fiecare dintre noi s-a străduit să-i demonstreze celuilalt că totul era în regulă, ca de obicei, cum trebuia să fie, ca nu cumva să stricăm obiceiul. Dar după aceea n-am mai rezistat. Am luat dosarul cu mine când am plecat în excursie la munte — și din cauza unui acces de automutilare și a unui impuls masochist de-a suferi, am citit toate e-mailurile într-o singură noapte. Vă rog să mă credeți că de la

moartea primei mele soții n-am mai trecut prin asemenea chinuri sufletești. Când am terminat de citit, n-am mai putut să mă ridic din pat. Fiica mea a sunat la salvamontiști și ei m-au dus la spital. Soția mea m-a externat de acolo alaltăieri. Acum cunoașteți întreaga poveste.

Întâlniți-vă cu Emma, domnule Leike! Și prin asta am atins punctul maxim al autoumilirii: da, întâlniți-vă cu ea, petreceți o noapte împreună, faceți sex! Știu că vreți asta. Și vă „permit“ s-o faceți. Vă dau acordul meu oficial, vă scutesc de toate scrupulele, n-o să cataloghez asta drept un act de infidelitate. Simt că Emma caută o apropiere nu doar sufletească, ci și corporală față de dumneavoastră, vrea să „știe“ cum e, crede că are nevoie de asta, tânjește. Pentru ea, e ceva incitant, ceva Nou, o schimbare, pe care eu nu pot să i-o ofer. Emma a fost curtată și admirată de mulți, dar niciodată n-am observat să se fi simțit atrasă fizic de vreunul. Dar între timp am văzut ce e-mailuri vă scrie. Și dintr-odată, îmi dau seama cât de mult își poate dori pe cineva, dacă acea persoană i-a trezit interesul. Dumneavoastră, domnule Leike, sunteți alesul ei. Și aproape că-mi doresc să faceți sex cu ea o dată. O SINGURĂ DATĂ — (Am ales litere mari, insistente, la fel ca soția mea.) O SINGURĂ DATĂ ȘI ATÂT! Lăsați să fie ăsta țelul pasiunii dumneavoastră, construită în scris. Fixați un punct terminus. Încoronați relația asta virtuală — și puneți-i apoi punct. Dați-mi-o înapoi pe soția mea, Dumneavoastră, Nepământeantul, Intangibilul! Eliberați-o! Aduceți-o înapoi pe pământ. Nu dizolvați familia noastră. Nu faceți asta de dragul meu sau de dragul copiilor mei. Faceți-o pentru Emma, de dragul ei. Vă rog!

Și cu asta o să închei strigătul meu de ajutor, cererea mea de îndurare jenantă și stânjenitoare. Aș mai avea o singură rugămintă, domnule Leike. Nu mă dați de gol. Nu mă implicați în povestea dintre dumneavoastră și Emma. Am înșelat încrederea ei, i-am citit corespondența intimă, privată. Mi-am făcut destule reproșuri pentru asta. N-aș mai putea s-o privesc în ochi dacă ar ști că am spionat-o. Și nici ea nu m-ar putea privi în ochi dacă ar ști ce am citit. M-ar urî și pe mine, și pe sine. Vă rog, domnule Leike, scutiți-ne de suferința asta. Nu-i spuneți despre scrisoarea asta. Și încă o dată: vă rog!

Iar acum vă trimit cea mai oribilă scrisoare pe care am compus-o vreodată. Cu deosebit respect, Bernhard Rothner.

Capitolul opt

Peste trei zile

Subject: **Emmi?**

Emmi?

(Nu mă aștept să-mi răspunzi la întrebarea asta. Vreau doar să-ți dau de înțeles că mi-am pus întrebarea asta de șaiszeci de ori într-un minut.)

Peste două zile

No subject

Poate că mă disprețuiești pentru fiecare cuvânt pe care ți l-am scris până acum. Poate că mă urăști pentru fiecare literă pe care ți-o trimit acum. Dar nu pot să mă abțin. Cum îți merge, Emmi? Aș vrea să fiu alături de tine. Aș vrea atât de mult să fac ceva pentru tine, ceva care are sens. Aș vrea atât de mult să știu ce gândești și ce simți acum. Aș vrea atât de mult să gândesc și să simt alături de tine. Aș vrea să-ți iau măcar jumătate din povara de pe umeri, indiferent cât ar fi de grea.

Peste două zile

No subject

Vrei să nu-ți mai scriu?

În ziua următoare

No subject

Ce înseamnă asta, Emmi? Înseamnă că:

Nici tu nu știi dacă vrei sau nu să-ți mai scriu.

Nu-ți pasă dacă-ți scriu sau nu.

Nu vrei sub nicio formă să-ți mai scriu.

Nu mai citești e-mailurile mele.

Peste trei zile

Subject: **Vântul de nord**

OK, Emmi, am înțeles, n-o să-ți mai scriu.

În caz că (...) vântul de nord (...) să știi că (...) întotdeauna.

Întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna!

Cu drag, al tău, Leo.

Peste cinci ore

RE:RE:

Salut, Leo, te-ai culcat deja?

Peste trei minute

RE:

EMMI!!! MULȚUMESC!!!

Cum te simți? Te rog, spune-mi! Nu mă mai gândesc la nimic altceva! Ar trebui să termin un raport de cercetare și stau în fața monitorului de câteva ore, mă holbez la bara de instrumente cu simbolul plicului și mă aștept la o minune din patru litere. Care tocmai a sosit. Nu-mi vine să cred. EMMI. Te-ai întors!

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Pot să trec pe la tine?

După un minut

RE:

Ce-ai spus, Emmi? Am citit greșit? Vrei să vii „la mine“? La mine acasă? Pe Top 15? De ce? Când?

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Acum.

Peste 50 de secunde

RE:

Dragă Emmi, vorbești serios? Te simți rău? Vrei să stăm de vorbă? Bineînțeles că poți să vii aici. Dar e două, e trecut de miezul nopții. N-ar fi mai bine să ne întâlnim mâine? Am avea mai mult timp și capul mai limpede. (Cel puțin, eu.)

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Pot să vin, da sau nu?

După un minut

RE:

Asta a sunat amenințător, dar, da, normal, Emmi, normal că poți să vii!

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Ai whisky acasă sau trebuie să iau sticla cu mine?

Peste 40 de secunde

RE:

Da, am. O sticlă aproape plină. Crezi că ajunge? Emmi, nu vrei să-mi spui în ce dispoziție te afli? Doar ca să mă adaptez.

Peste 20 de secunde

RE:RE:

O să-ți dai seama imediat. Pe curând!

Peste 40 de secunde

RE:

Pe curând!

În seara următoare

Subject: **Punctul critic**

Dragă Emmi, nu cred că azi te simți mai bine, nici în comparație cu ziua de ieri, nici în comparație cu mine. Suferința noastră nu dispare de obicei dacă suntem obsedați să ne răzbunăm pe cel care a provocat-o. Răzbunătorii se întorc acasă cu mâinile și mai goale față de cum erau când au plecat la luptă. Apariția ta furtunoasă, contestarea timidității tale, negarea anxietății, „revendicarea ta năvalnică“, față de care — și tu știai asta foarte bine — nu mă puteam și nu voiam să mă apăr, planul tău perfect, dus la capăt, felul tău de-a „încălca limitele“ și de a abandona apoi persoana implicată, de

parcă intimitatea ar fi lucrul cel mai lipsit de valoare din lume, plecarea ta calculată, probabil, dispariția ta demnă de o actriță — toate acestea n-au arătat ca niște metode de răzbunare, ci mai degrabă ca un act disperat. După aceea, privirea ta mi-ar fi spus: „Păi, da, asta ai vrut tot timpul, încă de la început. Poftim! Ai primit ce ți-ai dorit“. Nu, n-am vrut asta și o știi! Niciodată n-am mai fost atât de aproape și de departe de tine în același timp. Ți-a fost punctul nostru critic. Emmi, n-ai cum să mă păcălești. Nu ești femeia suverană, cool, puternică, femeia care se pricepe să transforme o jignire într-o victorie în acest fel.

Cel mai mult m-ai pedepsit prin faptul că nu mi-ai vorbit deloc. Ceea ce ne-a legat și ne-a apropiat până acum au fost tocmai cuvintele. Emmi, dacă mai simți ceva pentru mine, atunci vorbește-mi! Leo.

Peste trei ore

RE:RE:

Vrei cuvinte? OK, am gura plină de cuvinte, pot să ți le dăruiesc pentru că eu nu mai am ce să fac cu ele.

Ai dreptate, Leo. Voiam să-i demonstrez lui Bernhard. Voiam să-ți demonstrez și ție. Voiam să-mi demonstrez și mie. Dar acum știu sigur: pot să înșel pe cineva. Ba, mai mult, pot să-l înșel pe Bernhard. Și mai mult: pot să-l înșel pe Bernhard cu TINE. Și, mai mult, și cea mai mare realizare în același timp: pot să mă înșel și pe mine, da, de fapt, probabil că la asta mă pricep cel mai bine. Apropo, mulțumesc pentru „cooperare“. Știu, Leo, că n-a fost vorba de lipsă de cumpătare, ci de compasiune. La un moment dat mi-ai oferit să împarți cu mine povara sentimentelor. Sarcină pe care ieri ai dus-o la bun sfârșit într-un mod maiestuos, având în vedere situația tensionată. Un pat comun înseamnă jumătate de pat. O suferință comună înseamnă suferință dublă.

Ai dreptate, Leo. Azi nu mă simt mai bine. Mă simt mai nasol ca niciodată.

Leo, habar nu ai ce „mi-ați“ făcut. Mă simt trădată și vândută. Soțul meu și iubitul meu virtual au încheiat un pact pe la spatele meu: dacă vreodată unul dintre ei ar vrea să se apropie de mine mai intim, celălalt o să închidă ochii. Iar dacă după aceea, cel cu pricina o să dispară, pot să-l păstrez pe celălalt pentru totdeauna.

Unul dintre ei mă înapoiază soțului meu, proprietarul meu legal, ca pe un bun găsit pe jos. Drept care, celălalt îmi dăruiește „o întâlnire adevărată“ — o aventură erotică cu o fantezie de obicei virtuală, pe post de recompensă. O împărțire corectă, o despărțire perfectă, un plan perfid. Și debila de Emmi, la fel de devotată familiei pe cât de însetată de aventură, n-o să afle niciodată nimic, nici măcar cu gură de moarte. Da, da.

Leo, deocamdată nu știu să spun ce consecințe o să aibă asta pentru mine și Bernhard. Și probabil că nici n-o să afli vreodată. Cât despre ce înseamnă pentru noi... Asta pot să-ți spun chiar acum. Și pentru tine, care ai învățat să-mi descifrezi gândurile, mai bine decât orice alt om, e destul de clar, bănuiesc. Leo, nu fi naiv. Nu există miracole „din patru litere“. Există doar o consecință logică, compusă din patru litere. Ne-am temut de ea de multe ori. Am întins coarda cât am putut, ne-am dus de nas reciproc, am trecut pe lângă ea prin scris. Dar de data asta ne-a prins din urmă și e de datoria mea să-ți dau de înțeles că s-a terminat: GATA.

Capitolul nouă

Peste trei luni

Subject: **Da, eu sunt**

Salut, Leo. Îngrijitoarea licențiată a psihicului meu rănit și terfelit e de părere că aş putea să te întreb din când în când ce mai faci. Aşadar, ce mai faci? Ce să-i transmit terapeutei mele grijului? Sper că nu: ATENȚIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL (...)? Salutări, Emmi.

Peste trei zile

Subject: **Eu, din nou**

Salut, Leo, tocmai am vorbit cu terapeuta mea la telefon, i-am citit e-mailul pe care ți l-am trimis marți. Zice că n-ar trebui să mă mir că n-am primit niciun răspuns. La care eu: „Dar nu m-am mirat deloc“. La care ea: „Dar vreți să știți cum îi merge“. Eu: „Da, e adevărat“. Ea: „Atunci va trebui să-l întrebați în așa fel încât să aveți șansa să primiți un răspuns“. La care, eu: „A, am înțeles. Și cum să-l întreb?“ Ea: „Pe un ton prietenos.“ Eu: „Dar nu mă simt deloc prietenoasă“. Ea: „Ba da, vă simțiți mai prietenoasă decât vă închipuiți. Doar că nu vreți să-și dea seama că vă simțiți prietenoasă“. Eu: „Nu-mi pasă ce crede“. Ea: „Dar nici măcar dumneavoastră nu credeți ce spuneți!“ Eu: „Aveți dreptate. Sunteți o bună cititoare de suflete“. Ea: „Mulțumesc, asta e jobul meu“. Eu: „Aşadar, ce ar trebui să fac?“ Ea: „În primul rând: faceți cum credeți că e mai bine pentru dumneavoastră. În al doilea rând: întrebați-l pe un ton prietenos cum se mai simte“.

Peste cinci minute

Subject: **Tot eu, pentru a doua oară**

Salut, Leo, de data asta, cât se poate de prietenos: Ce faci?

Pot și mai prietenos: Salut, Leo, cum îți mai merge?

Dar se poate și mai entuziasmat și mai prietenos: Draaaagă Leo, cum îți mai merge, cum îți maaaai merge, care mai e treaba, ce-ai făcut de Crăciuuuuun, ce-ți aduce Anul Nouuuu, care-ți mai este viața, cum stai cu draaaagostea, ce mai face „Pam“, iartă-mă, Peeeeeemăăăăla? Salutări superprietenoase, Emmi.

După două ore

Subject: **Tot eu, pentru a treia oară**

Salut, Leo, tot eu sunt. Uită, te rog, prostiile de dinainte. Dar vrei să-ți mărturisesc un lucru? (E unul dintre citatele mele preferate de la Leo. De fiecare dată când mă gândesc la el, mi te imaginez beat criță.) Vrei să-ți mărturisesc un lucru? Scrisul îmi face bine, pur și simplu!

Mâine o să-i spun terapeutei mele că i-am scris că scrisul îmi face bine, pur și simplu. Iar ea o să-mi răspundă în felul următor: „Asta nu-i decât jumătate din adevăr“. Eu: „Și care ar fi întregul adevăr?“ Ea: „Ar fi trebuit să-i scrieți corect: Pur și simplu, îmi face bine să-ȚI scriu“. Eu: „Păi, nu-i mai scriu nimănui în afară de el. Deci când scriu că scrisul îmi face pur și simplu bine, mă refer automat la faptul că, îmi face bine să-i scriu LUI“. Ea: „Dar el n-are de unde să știe asta“. Eu: „Ba da, mă cunoaște“. Ea: „M-ar mira să fie așa. Doar nu vă cunoașteți nici dumneavoastră. De asta ați aterizat la mine“. Eu: „Ce tarif percepeți pentru genul ăsta de jigniri?“

Leo, totul s-a schimbat în jurul meu, doar literele astea au rămas la fel. Îmi face bine să mă agăț de ele. Am impresia că măcar așa sunt sinceră față de mine. Nu e nevoie să-mi răspunzi. De fapt, cred că-i mai bine dacă n-o faci. Trenul nostru a plecat, perioada „Boston“ (și faptul că s-a ajuns până acolo) m-a scos de pe șine cu o întârziere de un an. Stau într-un compartiment deprimant dintr-un vagon

complet nou și încerc să mă orientez deocamdată. Habar nu am încotro se îndreaptă trenul, gările n-au fost încă marcate și direcția e indicată doar vag. Când mă uit pe geamul ăsta cu sticlă mată, prin fața căruia văd peisajul trecând, aș vrea să împărtășesc cu tine dacă mai recunosc ceva sau nu, și dacă da, ce anume. E OK așa pentru tine? Știu că impresiile mele vor fi în siguranță la tine. Și dacă vreodată o să vrei să-mi povestești despre călătoria ta aventuroasă cu „Pam“ Expresul, o să te ascult. Așadar: papa și îmbracă-te gros, se pare că iarna își intră din nou în drepturi. Curentul rece îți înțepenește gâtul și îți îngustează perspectiva. Ajungi să te uiți doar înainte, spre țelul pe care crezi că l-ai ales, și nu și într-o parte, acolo unde au loc evenimentele speciale pentru care merită să abandonezi trenul. Emmi.

Peste două zile

Subject: **Spune-mi doar atât, dacă...**

- a.) mi-ai șters e-mailurile fără să le citești
- b.) le-ai citit și le-ai șters
- c.) le-ai citit și le-ai păstrat
- d.) nu le-ai primit deloc.

Peste cinci ore

RE:

c

În dimineața următoare

Subject: **O alegere bună!**

Cea mai bună alegere, Leo! Și cât de detaliat mi-ai descris-o, mi-ai justificat-o și ai exprimat-o! Ăăă, ți-ai dislocat degetele când ai scris litera aceea, ți s-a inflammat oare încheietura mâinii sau să mă aștept și la altceva? Salutări cordiale, Emmi.

Peste două zile

Subject: **Analiza literei c**

Salut, Leo, ești conștient cât de mult o să-mi stimulezi imaginația cu prima și singura ta literă dedicată mie, după șaisprezece săptămâni? Oare ce-a vrut să exprime prin răspunsul său psiholingvistul Leo Leike? Ce efect dorește să creeze?

- a.) O fi vrut să câștige un loc în cartea recordurilor întocmite de mine, dându-mi cel mai laconic semn de viață posibil?
- b.) L-a fascinat oare gândul că destinatarul literei „c“ a stat și a dezbătut o oră cu psihoterapeuta ei eventualele diferențe dintre un „c“ și un punct, un „c“ cu punct și paranteză și un „c“ gol cum l-a lăsat Leike, creatorul său?
- c.) O fi vrut să „ia cuvântul“ prin felul acesta minimalist-perfecționist ca să pară (și) mai interesant decât arată oricum, având în vedere situația de față?
- d.) Sau e vorba doar de conținut? A vrut oare să spună: da, o citesc pe Emmi, ba chiar o păstrez în arhive, dar nu-i mai scriu sub nicio formă? Și sunt suficient de politicoasă cât să-i dau de înțeles chestia asta. Îi trimit un semn, unul rahitic, dar oricum, un semn, cel mai discret semn cu putință — dar totuși un semn. Un inel ciugulit, purtat pe gheare de găini. Asta să fie, oare?

În așteptarea unei litere noi, cu bucurie, Emmi.

Peste trei ore

RE:

Aș avea și eu o întrebare, Emmi: când zici că GATA, s-a terminat definitiv (vezi e-mailul tău de acum șaisprezece săptămâni, la o zi după... mă rog, cred că știi după ce), ce vrei să-mi transmiți? Că:

- a.) GATA?
- b.) GATA?
- c.) GATA?
- d.) GATA?

Și de ce nu te ții nici de a.), nici de b.), nici de c.) și nici de d.)?

Peste 30 de minute

RE:RE:

- 1.) Pentru că-mi place să scriu.
  - 2.) Bine, hai: Pentru că-mi face plăcere să-ți scriu ȚIE.
  - 3.) Pentru că terapeuta mea spune că-mi face bine și sunt sigură că se pricepe, doar a făcut facultatea de psihologie.
  - 4.) Pentru că eram curioasă cât o să te mai abții să nu-mi răspunzi.
  - 5.) Pentru că eram și mai curioasă să văd ce-mi răspunzi. (Recunosc că nu m-aș fi așteptat la un „c“.)
  - 6.) Pentru că eram și mai curioasă să văd cum îți mai merge.
  - 7.) Pentru că astfel de curiozități îndreptate spre cineva din afară încălzesc atmosfera în apartamentul meu nou, steril, pustiu și minuscul, cu pianul mut și pereții goi care se holbează la mine întrebători. Un apartament care m-a aruncat dintr-un șut cu cincisprezece ani înapoi, fără a mă întineri însă. Am ajuns cu cei treizeci și cinci de ani ai mei la nivelul la care eram la douăzeci. Iar acum sunt nevoită să urc iar treptele.
  - 8.) Dar unde eram? A, da, la „gata“, și la „de ce nu mă țin de cuvânt“ când spun că „gata“, s-a terminat: pentru că văd lucrurile puțin diferit azi, după șaisprezece săptămâni. Le văd în termeni mai puțin categorici.
  - 9.) Pentru că „gata“ nu înseamnă „gata“ imediat și pentru că „gata imediat“ nu înseamnă „gata imediat“, Leo. Pentru că fiecare sfârșit al unui sfârșit înseamnă și un început.
- O seară frumoasă în continuare. Și mulțumesc că mi-ai scris! Emmi.

Peste zece minute

RE:

Te-ai mutat de acasă, Emmi? Te-ai despărțit de Bernhard?

Peste două ore

RE:RE:

Mi-am schimbat domiciliul, m-am mai retras puțin. M-am îndepărtat de Bernhard. Acum suntem cam la aceeași distanță unul față de celălalt cum am fost și în relația noastră în ultimii doi ani. Mă străduiesc să nu le provoc prin asta suferință și copiilor. Vreau să le fiu alături și pe viitor, de fiecare dată când o să aibă nevoie de mine. Pentru Jonas, situația asta nouă e foarte grea. Ar trebui să-i vezi privirea când mă întrebă: „De ce nu mai dormi acasă?“. De obicei, îi răspund: „Momentan nu prea ne înțelegem cu tata“. Jonas: „Dar noaptea nu contează oricum“. Eu: „Nu și când te desparte doar un perete subțire“. Jonas: „Atunci hai să facem schimb de dormitoare. Pe mine nu mă deranjează deloc peretele ăsta subțire dintre mine și tata“. — Oare ce să-i răspund la asta?

Bernhard admite că a greșit. Îi e rușine. E chinuit de remușcări, doborât și complet terminat. Încearcă să salveze ce se mai poate. Iar eu încerc să-mi dau seama dacă mai e ceva care se poate salva. Am discutat mult în ultimele luni, dar, din păcate, cu o întârziere de câțiva ani. Pentru început, am aruncat o privire în spatele culiselor relației noastre: totul părea mucegăit și dezolant. N-am depus niciodată vreun efort, n-am făcut niciodată curat, n-am aerisit; nu-i de mirare că totul era deteriorat și grav avariat. Mă întreb dacă se mai poate repara ceva.

Și am discutat foarte mult și despre tine, Leo. Dar despre asta o să-ți povestesc mai multe doar dacă vrei să afli. — (Și fiindcă sigur o să vrei să afli, o să păstrăm legătura prin e-mail. Țasta e planul meu!) Nu vreau să te simți copleșit, dar terapeuta mea e ferm convinsă că-mi faci bine. Zice așa: „Nu înțeleg de ce plățiți atâta ca să veniți la mine. Leo Leike v-ar putea ajuta gratuit. Așa că, străduiți-vă măcar să refaceți relația cu el!“. Așa că mă străduiesc să refac relația cu tine, dragă Leo. Și te invit cu drag să te străduiești și tu puțin pentru mine. Noapte bună.

În seara următoare

No subject

Dragă Emmi, mă bucur că psihoterapeuta ta mă crede capabil să o înlocuiesc. („Gratis“ e poate prea generos spus, dar m-aș strădui să-ți ofer un preț bun). Și mă bucur, bineînțeles, că e convinsă și de faptul că îți fac bine. Dar, te rog, fii drăguță și întreb-o dacă mă poate asigura că și TU îmi faci mie bine.

Cu drag, Leo.

Peste o oră

RE:RE:

Se gândește doar la binele meu, nu și la al tău, dragă Leo. Dacă nu știi ce-ți face bine și vrei să afli, înseamnă că trebuie să te duci și tu la un terapeut. Dar dacă te preocupă cu adevărat soarta mea, o să te coste al naibii de mult.

O seară plăcută, Emmi.

PS: A, Leo, să știi că aș vrea să știu cum îți merge. Nu vrei deloc să-mi povestești? Nu poți să-mi dai măcar câteva indicii? Te rog!!

Peste o jumătate de oră

RE:

Indiciul numărul unu: Sunt răcit deja de două săptămâni

Indiciul numărul doi: O să mai fiu singur doar trei săptămâni.

Completări la indiciul numărul doi: Pamela („Pam“) vine. Și rămâne.

Peste zece minute

RE:RE:

Asta da, surpriză! Felicitări, Leo, chiar meriți asta! (Mă refer la „Pam“, nu la răceală, bineînțeles.) Salutări, Emmi.

Peste cinci minute

RE:

Apropo, mi-am amintit ceva. O întrebare pe care am gândit-o amândoi și la care n-a răspuns niciunul dintre noi. Ea suna în felul următor: s-a schimbat ceva în viața ta după ce ne-am întâlnit? — În ceea ce mă privește pe mine: da! De când mi te pot închipui în timp ce citesc ce mi-ai scris, îmi dau seama mai repede în ce dispoziție ești când îmi scrii și ce vrei să spui, de fapt, în afară de ce-mi scrii negru pe alb. Îți văd buzele cum omit anumite cuvinte. Îți văd pupilele voalate, comentând evenimentele. Mai sus spui așa: „Asta da, surpriză! Felicitări, Leo, chiar meriți asta!“. Dar, de fapt, voiai să spui: „O, ce dezamăgire. Dar tu ești de vină, Leo. Se pare că nu meriți mai mult“. La care, între paranteze, comentezi pe un ton amuzat: „Mă refer la «Pam», nu la răceală, bineînțeles“. Ceea ce înseamnă un „Mai bine o răceală de trei săptămâni, decât să fii cu Pam asta toată viața!“ răutăcios și amar. Am sau n-am dreptate?

Peste trei minute

RE:RE:

Nu, Leo, se poate ca uneori să fi fost amară, dar răutăcioasă nu sunt. Sunt sigură că „Pam“ e o femeie interesantă și că-ți face mai bine decât alergia la polen. Nu-mi trimiți o poză cu ea?

După un minut

RE:

Nu, Emmi.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

De ce nu?

Peste două minute

RE:

Pentru că nu știu la ce ți-ar folosi. Pentru că pe tine nu te interesează cum arată. Pentru că nu vreau să te compari cu ea. Pentru că sunt obosit. Pentru că acum o să mă duc să mă culc. Noapte bună, Emmi.

Peste un minut

RE:RE:

Îmi scrii pe un ton sfidător și iritat, Leo. De ce? 1.) Te calc pe nervi? 2.) Nu ești fericit? 3.) Sau nu ai nicio fotografie cu ea?

Peste 20 de secunde

RE:

Nu.

Ba da.

Ba da.

Noapte bună!

Capitolul zece

În seara următoare

Subject: **Scuze**

Îmi pare rău că am fost cam dur. Momentan nu sunt într-o pasă prea bună. Dar îți scriu eu! Cu drag, Leo.

Peste două ore

RE:RE:

E în regulă, nu-ți face probleme. Scrie-mi când îmi scrii. Nu trebuie să-mi scrii când ești într-o pasă perfectă. Mă mulțumesc și cu o pasă mai puțin bună. Emmi.

Peste trei zile

Subject: **Pasa în care sunt**

Dragă Emmi, de ce am de trei zile senzația (chinuitoare, între timp) că aștepti cu nerăbdare să-ți explic de ce nu sunt într-o pasă bună? Salutări, Leo.

Peste patru ore

RE:RE:

Probabil pentru că simți nevoia să-mi explici. Deci, dacă vrei să-mi explici, explică-mi și nu te mai ascunde după deget.

Peste zece minute

RE:

Nu, Emmi, nu simt deloc nevoia să-ți explic! N-am cum să-ți explic pentru că nu-mi pot explica nici mie. În mod paradoxal însă, simt că-ți sunt dator cu o explicație. Cum îți explici chestia asta?

Peste opt minute

RE:RE:

Habar nu am, Leo. Poate că ai dezvoltat o pasă paranoică față de mine și simți nevoia să-mi dai explicații. (Apropo, e o trăsătură nouă pe care o observ la tine.) Dacă vrei, îmi întreb terapeuta dacă îți poate recomanda pe cineva, un expert în faze paranoice care se manifestă prin nevoia de a da explicații.

Dar, ca să te liniștesc: nu trebuie să-mi explici de ce „momentan nu ești într-o pasă prea bună“. Cunosc motivul oricum.

Peste trei ore

RE:

Nemaipomenit, Emmi. Atunci explică-mi, te rog!

Peste 20 de minute

RE:RE:

Ești agitat din cauza („...“), OK, din cauza Pamelei. În Boston tu erai musafirul ei. După Boston, ea a fost musafirul tău. Sau ați fost musafiri pe rând, unul la celălalt, la Londra, sau, mă rog, cum s-o fi chemat locul acțiunii. Dar, odată cu schimbările geografice, s-au schimbat și coordonatele amoroase. Acum o să vină la tine și o să rămână la tine. O relație la distanță va deveni o relație „la apropiere“. Iar asta înseamnă activități cotidiene interumane, între patru pereți, în loc de un hotel romantic cu pensiune completă. Să speli geamurile și să agăți perdele curate, în loc să privești în zare, visând la

peisajul dorințelor tale? Și, apropo, nu vine la tine. Vine pentru tine. Vine din cauza ta. Se bazează pe tine. Iar tu trebuie să preiei toată responsabilitatea. Iar gândul ăsta te stresează, bineînțeles. Ți-e teamă de nesiguranță, de senzația vagă că brusc, într-o bună zi, lucrurile s-ar putea schimba între voi. Nelinıştea asta e firească și de înțeles, Leo. Momentan n-ai cum să fii sub nicio formă „în pasa ta cea mai bună“. Altfel ce-o să se aleagă de pasa următoare, de următoarea fază din viața ta? Dar sunt convinsă că o să vă descurcați voi cumva! O seară frumoasă. Cu drag, Emmi.

Peste șapte ore

Subject: **Dragă jurnalule**

Salut, Emmi, probabil că dormi deja. Cred că e două sau trei dimineața. Momentan nu beau niciun strop de alcool și tocmai de aceea nu-l mai suport. ăsta e doar cel de-al treilea pahar și văd totul în ceață. OK, e un pahar mare, recunosc. Vinul are 13,5% alcool, conform etichetei, care mi s-a urcat deja la cap și restul de optzeci și șase sau optzeci și șapte la sută e încă în sticlă. O să-l beau acum pentru că oricum nu mai are alcool. Tot alcoolul e în capul meu. Numai că sunt la a doua sticlă, recunosc.

Emmi, trebuie să-ți spun că ești singura femeie căreia îi scriu, căreia îi scriu cum îi scriu, cum sunt, cum îmi trece prin cap. De fapt, tu ești jurnalul meu, doar că nu stai într-un loc ca un jurnal. Nu ești la fel de răbdătoare ca un jurnal. Te amesteci tot timpul, ești contra, mă contrazici, mă zăpăcești. Ești un jurnal cu față, corp și siluetă. Crezi că nu te văd, că nu te simt. Greșit. Greșit. Foarte greșit. Când îți scriu, te aduc mai aproape de mine. Așa a fost mereu. Și de când te cunosc și „personal“, știi, de când ne-am întâlnit față-n față, de atunci — noroc că nimeni nu mi-a luat pulsul — de atunci... nu ți-am zis niciodată și nici n-am vrut pentru că, oricum, la ce bun? Ești măritată și soțul tău te iubește. A comis o greșeală gravă, a tăcut. De fapt, asta e cea mai gravă greșeală. Dar va trebui să-l ierți. Locul tău e lângă familie și nu spun asta pentru c-aș fi un om cu valori conservatoare, nu sunt deloc conservator, sau, mă rog, poate puțin, în ceea ce privește anumite valori, dar conservator-conservator nu sunt. Unde eram oare? A, da, exact, Emmi, locul tău e lângă familia ta. Și locul meu e lângă Pamela, sau invers, în fine, nu contează. Dar nu, nu-ți trimit nicio poză cu ea, mi s-ar părea prea (...), ar însemna s-o afișez ca într-o vitrină, înțelegi, și n-are niciun rost, de ce să fac asta? Emmi, ea nu seamănă cu tine, dar mă iubește și am hotărât c-o să fim fericiți, ne potrivim, avem un viitor împreună, pe bune, crede-mă. Am voie să-ți scriu așa ceva? O să te superi pe mine?

Emmi, tu și cu mine, de fapt, noi amândoi ar fi trebuit să renunțăm la chestia asta de mult. Așa n-ai cum să ții un jurnal. Așa nu poate să reziste nimeni. Tu te uiți tot timpul la mine — ai vrea să scrii, dar nu, te uiți doar la mine atât de, atât de, atât de, atât. Și eu te văd cum mă privești, când îmi zici așa de, de, de, și atunci pot să zic ce vreau, pot să tac cât vreau, că tu mă privești oricum cu ochii tăi/cuvintele tale. Fiecare literă scrisă de tine îmi face cu ochiul, așa de, de, de, o dată așa, o dată așa. Fiecare silabă reflectă privirea ta.

Emmi, Emmi, am avut o iarnă cumplită. Niciun „Crăciun fericit și La Mulți Ani! vă urează Emmi Rothner“. Chiar am crezut că s-a terminat. Tu ai scris că GATA după noaptea aceea. Noaptea aceea și apoi GATA, nu „gata“, ci GATA — nu știu, mi s-a părut prea mult. Am acceptat pierderea. Totul părea pierdut și nu mai rămăsese nimic în locul spațiului gol. Niciun jurnal. Nicio zi. A fost o perioadă foarte aiurea, fără niciun eveniment, crede-mă. Dar Pamela mă iubește, de asta sunt sigur.

Emmi, te întreb dacă îți mai amintești de noaptea aceea. N-ar fi trebuit să facem ce-am făcut. Ai fost atât de încruntată, atât de amară, atât de tristă și totuși, atât de, de, de (...). Respirația ta pe fața mea, pe ochii mei, senzația asta mi-a pătruns până-n țesuturi. Se poate să fii mai aproape de cineva decât am fost noi? De câte ori n-am visat despre asta, și tot timpul, aceleași imagini. Să te strâng în brațe și

apoi să înmărmuresc de-a pururi (...). Și să-ți simt respirația și nimic mai mult.

Dar mai bine o las baltă cu scrisul. Sunt cam beat, vinul ăsta e tare, nu știu dacă are sau nu alcool. Emmi, încă cincisprezece nopți, am calculat, și Pamela e aici. O să începem o viață nouă, tu o numești episod sau fază, eu o numesc viață. Dar nu țin la valorile conservatoare, sau, mă rog, poate un pic. Viața ta sunt Bernhard și copiii. N-o rețea așa de ușor. Cei care trăiesc doar „în faze“ nu au o perspectivă destul de largă, nu percep raza acțiunilor lor, sensul general al lucrurilor. Genul ăsta de oameni percep doar bucăți mici, lente și neimportante. Genul ăsta ratează exact ce-i mai important, până la urmă. Hai, noroc!

Și acum, ce mai contează, acum te sărut, jurnalul meu. Te rog, nu te uita așa la mine!!! Și iartă-mă pentru astfel de e-mailuri. Momentan nu sunt în cea mai bună formă și nici măcar în cea de după. Și sunt puțin cam băut. Nu, nu tare, doar puțin. Așa. Stop. S-a terminat. Trimit. Gata, nu GATA, doar gata, al tău, Leo.

În dimineața următoare

Subject: **Au mai rămas 14 nopți**

Dragă Leo, mesajele tale scrise în stare de ebrietate sunt ceva de speriat! Ultimul a fost mai mult decât un exemplu de logoree, a fost un adevărat torent. Ar fi bine să le mai domolești nițel. Dar uneori, când seiful tău cu sentimente dă pe dinafară, ești un adevărat filosof. Explicațiile tale referitoare la valorile conservatoare și la fazele existențiale i-ar fi intimidat chiar și pe vechii cărturari. Nici nu știu de unde să încep. De fapt, nici nu știu dacă ar trebui să încep cu ceva. Aș mai putea concura cu cele paisprezece nopți? O s-o întreb pe terapeuta mea. Și tu scapă odată de nivelul ăla de alcool care ți-a mai rămas în cap! Cu drag, jurnalul tău neastâmpărat.

Peste nouă ore

Subject: **Programul nostru**

Bună seara, Leo. Ce faci, citești literele din nou? (Îmi recunoști fața în ele?) Dacă da, o să-ți pun câteva întrebări, în calitate de jurnal al tău, referitor la programul nostru pentru următoarele și, probabil, ultimele noastre două săptămâni: ce vrei să facem?

1.) Vrei să tăcem ca să te poți pregăti liniștit pentru „Pam“? (Citez: „Mă iubește și am hotărât c-o să fim fericiți“. Comentariu personal: o decizie foarte bună!)

2.) Vrei să ne scriem în continuare, de parcă între tine și jurnalul tău nu s-ar fi întâmplat nimic (și tocmai de aceea, n-are cum să se întâmple nici de acum încolo)? Și odată cu aterizarea avionului din Boston, o să se termine și cronica noastră sub formă de dialog, ca să te poți concentra în sfârșit pe viitorul tău, pe viața ta de acum încolo, în timp ce eu mă prăbușesc în următoarea fază sau o repet pe cea de dinainte, având în vedere succesul enorm de care am avut parte?

3.) Sau vrei să ne mai întâlnim o dată? Știi: una dintre faimoasele noastre „ultime întâlniri“. Cu scopul de a, cu scopul, cu scopul (...) Fără niciun scop. Doar așa, pur și simplu. Îți mai amintești cum i-am spus vara trecută? — „Un sfârșit decent“. Vrei să terminăm într-un mod decent, și, mai ales, definitiv? Gândește-te bine. N-o să mai avem ocazia de acum încolo.

În seara următoare

Subject: **Au mai rămas 13 nopți**

Salut, Leo, văd că ai ales varianta 1.) fără să te consulți cu jurnalul tău. Sau te mai gândești? Sau ești doar treaz și tăcut? Haide, spune-mi odată! Emmi.

Peste două ore

RE:

Treaz, tăcut și nedumerit.

Peste zece minute

RE:RE:

Dacă ești treaz, bea. Dacă ești tăcut, vorbește. Dacă ești nedumerit, întreabă-mă pe mine. Pentru asta există jurnalele.

Peste cinci minute

RE:

Ce să te întreb?

Peste șase minute

RE:RE:

Cel mai bine ar fi să mă întrebi ceva ce vrei să știi. Și dacă ești atât de nedumerit încât nu știi ce să mă întrebi pentru că nu știi ce vrei să știi, întreabă-mă altceva. (De la tine am învățat genul ăsta de propoziții!)

Peste trei minute

RE:

OK, Emmi. Cu ce ești îmbrăcată?

Peste un minut

RE:RE:

Bravo, Leo. Pentru cineva care nu știe ce vrea să știe, a fost o întrebare bună, îndeptățită, ca să nu zic: arzătoare!

Peste 50 de secunde

RE:

Mulțumesc. (De la tine am învățat genul ăsta de întrebări!) Deci, cu ce ești îmbrăcată în clipa asta?

Peste cinci minute

RE:RE:

Ce-ai vrea să răspund? „Nimic“? Sau chiar: „Nimic!“ Ei bine, sper că o să accepți adevărul crud: port o bluză de pijama de flanelă gri, dar, din păcate, pantalonii care se potrivesc cu ea i-am rătăcit, așa că i-am înlocuit cu o pereche albastru-deschis, care îmi alunecă tot timpul pentru că elasticul e slăbit, dar pe care mi-e milă s-o arunc pentru că bluza cu care se potrivește și-a dat duhul în mașina de spălat la 90 de grade, s-a întâmplat într-o seară cețoasă de noiembrie, cred. Și ca să nu fiu nevoită să văd combinația asta minunată, mi-am pus un halat de baie flaușat de culoarea bobului de cafea, cadou de la Eduscho. Te simți mai bine acum?

Peste 15 minute

RE:

Și ce ți-ai imaginat c-o să facem când ne întâlnim, Emmi?

Peste trei minute

RE:RE:

Ei, vezi, la întrebarea asta am detectat o îmbunătățire calitativă remarcabilă. Outfitul meu te-a inspirat, mai mult ca sigur.

Peste două minute

RE:

Deci, ce ți-ai imaginat?

Peste opt minute

RE:RE:

Leo, poți să zici „îți imaginezi“ liniștit, nu trebuie să exprimi totul atât de relativ. Oricum, sunt conștientă că nu vrei să te mai întâlnești cu mine și-a patra oară. Și te înțeleg. Probabil că te temi de un nou atac sexual din partea mea, înainte de „Pam“, de care nu te-ai fi putut apăra nicicum. (Și mie îmi place relativismul!) Dar o să te liniștesc: de data asta nu mi-aș „fi“ imaginat așa ceva, dragul meu.

Peste un minut

RE:

Dar ce ți-ai imaginat?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Același lucru ca tine.

Peste 30 de secunde

RE:

Dar eu nu-mi imaginez nimic, Emmi, sau, mă rog, nimic clar, oricum.

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Adică exact ce mi-am imaginat și eu.

Peste 50 de secunde

RE:

Nu știu, dragă Emmi. Sincer să fiu, nu pot să-mi imaginez o „ultimă“ întâlnire, fără ca vreunul din noi să-și imagineze ceva. Cred că ar fi bine să ne limităm la scris. Măcar așa putem fi mai generoși cu ce ne imaginăm și ce nu.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Ei, ai văzut, dragul meu Leo? De data asta nu mai pari chiar așa de nedumerit. Și nici tăcut. Doar treaz, din păcate. N-o să mă obișnuiesc cu asta niciodată. Noapte bună, somn ușor. Apăs pe buton.

Peste 30 de secunde

RE:

Noapte bună, Emmi.

În seara următoare

Subject: **Au mai rămas 12 nopți**

Salut, Leo, terapeuta mea mă avertizează să nu mă întâlnesc cu tine sub nicio formă în faza asta (care nu-i nici cea mai bună pentru mine, nici aproape cea mai bună pentru tine). V-ați aliat împotriva mea în secret?

Peste două ore

Subject: **Am sau n-am dreptate?**

Ești acolo. Am sau n-am dreptate?

Și ai citit și e-mailul. Am sau n-am dreptate?

Doar că nu mai știi ce să zici. Am sau n-am dreptate?

Pentru că nu știi ce să mai faci cu mine. Am sau n-am dreptate?

Te gândești: of, de-ar trece odată astea douăsprezece nopți! Am sau n-am dreptate?

Peste 40 de minute

RE:

Dragă Emmi, chiar dacă mi-e greu să recunosc: din păcate, ai dreptate, cu fiecare cuvânt!

Peste trei minute

RE:RE:

Ce deprimant!

Peste un minut

RE:

Nu doar pentru tine!

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Vrei s-o lăsăm baltă?

Peste 30 de secunde

RE:

Da, așa ar fi cel mai bine.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Chiar acum?

Peste 40 de secunde

RE:

Da, din partea mea, chiar acum!

Peste 20 de secunde

RE:RE:

OK.

Peste 15 secunde

RE:

OK.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Tu primul, Leo!

Peste 20 de secunde

Nu, tu prima, Emmi!

Peste 15 secunde

RE:RE:

De ce?

Peste 25 de secunde

RE:

Pentru că a fost ideea ta!

Peste trei minute

RE:RE:

Dar tu m-ai inspirat, Leo! Tu mă inspiri de zile întregi! Tu și tăcerea ta. Tu și faptul că ești nebăut. Tu și nedumerirea ta. Tu și al tău „e mai bine așa“. Tu și al tău „E mai bine să nu ne mai (...)“. Tu și al tău „Cred c-ar trebui să ne limităm“. Tu și al tău. „Of, nu mai trec astea douăsprezece nopți?“

Peste 4 minute

RE:

Ultima replică provine de la tine, draga mea. Tu mi-ai răstălmăcit vorbele.

Peste un minut

RE:RE:

Dacă nu ți le răstălmăcesc, nu mai aud nimic de la tine, dragul meu!

Peste trei minute

RE:

Pe mine mă neliniștește doar felul tău melodramatic de-a sărbători countdownul ăsta final, dragă Emmi. Subject: Au mai rămas paisprezece nopți. Subject: Au mai rămas treisprezece nopți. Subject: Au mai rămas douăsprezece nopți. E un fetișism dureros al subiectelor și un masochism al disperării. De ce faci asta? De ce ne îngreunezi treaba? De ce-o faci mai greu de suportat decât este oricum?

Peste trei minute

RE:RE:

Nu ne-ar fi mai ușor nici dacă nu aș îngreuna eu treaba. Lasă-mă măcar să număr ultimele noastre nopți comune (într-o oarecare măsură), dragă Leo. E felul meu de-a mă împăca încet-încet cu situația. Oricum n-au mai rămas multe. Mâine-dimineață o să se mai ducă una. Ceea ce, cu alte cuvinte, înseamnă că jurnalul tău îndărătnic îți urează o „a douăsprezecea“ noapte plăcută!

Capitolul doisprezece

În ziua următoare

Subject: **Propunerea mea!**

Bună dimineța, dragă Emmi. Vreau să-ți propun ceva apropo de cum să petrecem următoarea săptămână și jumătate: în fiecare zi, și tu, și eu avem voie să punem câte o întrebare și celălalt trebuie să răspundă la ea. Ești de acord?

Peste 20 de minute

RE:RE:

Când ți-a venit ideea asta absurdă, dragul meu?

Peste trei minute

RE:

Să înțeleg că asta e întrebarea ta pentru ziua de azi, draga mea?

Peste cinci minute

RE:RE:

O clipă, Leo, n-am spus că sunt de acord. Știi bine că-mi place să mă joc, altfel n-aș sta aici, în fața calculatorului, de doi ani. Dar jocul ăsta nu-l înțeleg prea bine. Ce facem, de pildă, dacă răspunsul tău la întrebarea mea generează o întrebare nouă?

După un minut

RE:

În cazul ăsta îmi pui întrebarea respectivă în ziua următoare.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Nu e deloc fair! Vrei doar să treacă timpul mai repede între mine și „Pam“, ca să nu mai trebuiască să scrii în jurnalul tău zilnic.

Peste 40 de secunde

RE:

Îmi pare rău, Emmi. Dar astea sunt regulile jocului. Știi foarte bine, pentru că le-am inventat chiar eu. Vrei să începem?

După un minut

RE:RE:

O clipă. Avem voie să nu răspundem la anumite întrebări?

Peste 50 de secunde

RE:

Nu, nu avem voie să nu răspundem! Putem să răspundem evaziv, dar atât.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Asta înseamnă că ești în avantaj. Doar te-ai antrenat vreo douăzeci și cinci de luni.

Peste 40 de secunde

RE:

Dragă Emmi, vrei să începem?

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Și dacă spun nu?

Peste două minute

RE:

Atunci asta a fost întrebarea ta pentru azi și ăsta e răspunsul meu. Ne citim mâine.

Peste un minut

RE:RE:

Dacă n-ai fi Leo Leike, cel pe care l-am văzut cu ochii mei privind languros în zare la o masă de cafea, având în vedere c-ar fi făcut orice ca să pară șarmant, suficient de șarmant încât să se poată întrece cu imaginea din fantezia mea, ți-aș zice că ești un sadic! Bine, hai, întreabă-mă. (Dar, te rog, nu mă întreba cu ce sunt îmbrăcată!) Emmi.

Peste trei ore

Subject: **Prima întrebare**

Aștept să-mi pui întrebarea, dragul meu. Nu-ți trece nimic prin cap? A, stai că nu asta voiam să te întreb! Întrebarea mea sună în felul următor: „Dragă Leo, în ultimul tău manifest scris în comă alcoolică, susții că tu și P... P... Pamela vă potriviți perfect. În ce sens? Rog o lămurire detaliată“.

Peste cinci minute

RE:

Întrebarea mea către tine sună în felul următor, Emmi: „Ai mai vrea s-o faci o dată?“

Peste 15 minute

RE:RE:

Ce mișcare deșteaptă, Leo. N-am decât să ghicesc la ce te referi cu acest „o“ și Doamne ferește să mă gândesc la altceva, că am îmbulinat-„o“ pentru totdeauna, chiar dacă tu ai fost cel care a pus întrebarea. Dacă n-ai fi tu Leo, ci un oarecare alt bărbat, acest „o“ s-ar referi, în mod clar, la sex. În cazul nostru: la „vizita“ mea la tine, la dezamăgirea mea, la disperarea mea, la furia mea distructivă și la acel „o“ care a rezultat de aici. Dacă te referi la acest „o“, răspunsul meu ar fi „nu“. Nu, n-am mai face-o! Îmi doresc să n-o fi făcut niciodată.

Dar fiindcă ești Leo Leike, bineînțeles că nu te referi la sex, ci la altceva, la ceva mai Mare, mai Elevat, mai Valoros. Dacă nu mă înșel, cred că te referi la relația noastră virtuală. Cu alte cuvinte, mă întreb: ai mai vrea să faci asta o dată? Mi-ai mai răspunde la e-mailuri? Te-ai mai implica în așa ceva în felul ăsta, cu intensitatea asta, ai mai investi atâtea sentimente în mine? Ai mai face-„o“, știind că s-ar putea termina așa?

Da, Leo. Ba, mai mult: DA! Oricând.

Așa, și acum e rândul tău!

Peste 50 de minute

RE:RE:

Știi că nu îți face nicio plăcere să-mi răspunzi la întrebare. Dar trebuie s-o faci, Leo! Tu ești cel care a inventat jocul ăsta!

Peste o oră

RE:

Răspunsul meu, dragă Emmi, sună în felul următor: „Pamela și cu mine ne potrivim pentru că am impresia că există o anumită armonie între noi. Felul în care ne raportăm unul la celălalt e relaxat și lipsit de complicații. Dacă am vrea să facem amândoi ce vrem, n-am face nimic din ceea ce n-ar vrea celălalt. Avem personalități asemănătoare. Suntem mai degrabă calmi, prudenți, nu ne călcăm pe nervi, nu cerem mai mult unul de la altul decât ne-am putea da, nu vrem să ne schimbăm unul pe celălalt, ne acceptăm așa cum suntem. Și nu ne plictisim niciodată împreună. Ne place aceeași muzică, ne plac aceleași cărți, filme, feluri de mâncare și imagini, avem aceeași atitudine față de lucruri și același simț al umorului, știm ce ni se pare amuzant și ce nu. Pe scurt: Putem și vrem să fim împreună“. La asta m-am referit când am spus că „ne potrivim“. Noapte bună, Emmi.

În seara următoare

Subject: ???

Salut, Emmi, întrebarea mea pentru azi sună în felul următor: „De ce nu dai niciun semn de viață?“

Peste zece minute

RE:RE:

Salut, Leo, răspunsul meu (relaxat și necomplicat) de azi sună în felul următor: „Citește e-mailul tău de ieri despre buna potriveală și o să-ți dai seama de îndată de ce nu mai dau niciun semn de viață“.

Peste 15 minute

RE:RE:

Bine, hai să scăpăm de asta. Întrebarea mea de azi e: „Am dreptate când presupun că nici nu vrei să o plac pe «Pam» și că nici nu-mi dai șansa să mă împac cu relația voastră? În caz contrar nu mi-ai servi o imagine din asta despre voi la care n-am cum să mă abțin să nu mă strecur în monitorul meu și să șuier: mmmmmmmmgh, oribil! Le place aceeași muzică, le plac aceleași cărți, filme, mâncăruri și imagini, au aceeași atitudine și același simț al umorului, știu ce li se pare amuzant și, mai rău, știu și ce nu li se pare amuzant. mmmmmmmmgh! Cine știe, poate că peste vreo câteva săptămâni o să se ducă la golf în sincron în șosete asortate cu dungi alb-albastre. Dar, ia te uită: cei doi nu se plictisesc niciodată, dar niciodată împreună. Ce nebunie, cum de reușesc? Simt că adorm, că-mi amorțește fața numai când îl ascult pe Leo în timp ce-mi povestește despre cât de bine se potrivește cu «Pam»“. (Ai înțeles întrebarea? Era la începutul e-mailului.)

Peste 20 de minute

RE:

Descarcă-ți numai nervii, Emmi, ia totul în derâdere și tratează-mă cu cinism. N-am afirmat niciodată c-aș fi un bărbat interesant. Dacă-ți amorțește fața la relatările mele, înseamnă că măcar te liniștești, iar asta n-are cum să nu-i facă bine tensiunii. O mică observație, doar, și-aș vrea să o rogi pe terapeuta ta să confirme dacă am dreptate: Emmi, e extrem de contraproductiv și un pic chiar ieftin să lași trenul să plece cu bărbatul ales (sunt cuvintele tale) și apoi să te legi de fiecare femeie care vrea să stea cu el în compartimentul cel nou. În felul ăsta n-ai cum s-o faci mai puțin atractivă în fața mea, dimpotrivă, îi faci chiar reclamă.

Și cu asta, am ajuns la grindina emoțională din întrebarea ta (era să uit să răspund la ea): nu ține de competența mea să te „împac“ în ceea ce privește relația mea cu Pamela. Aș prefera să fii împăcată. Dar dacă te simți mai bine așa, neîmpăcată, atunci, bine, fă cum îți place. O să suport cumva. Și dacă relația mea cu Pamela o să fie afectată sau chiar o să se termine, asta n-o să se întâmple nicidecum din

cauza „neîmpăcării“ tale, Emmi. O seară plăcută în continuare, Emmi.

Peste zece minute

RE:RE:

Asta a fost o răutate, Leo! Eu când sunt cinică sunt doar cinică. Dar tu când ești cinic ești chiar răutăcios.

Apropo: nu EU am pierdut trenul tău, dragul meu. Eu am scris doar că: „Trenul nostru a plecat“. E o diferență. Te porți de parcă aș fi trimis trenul tău pe calea pierzaniei singură. (Cu asta nu mă refer la „Pam“!) Leo, trenul ăsta l-am lăsat să plece amândoi. Am colaborat ca doi profesioniști, după luni întregi de antrenament în a ignora stațiile. Să nu uiți asta, te rog. Noapte bună.

Peste trei minute

RE:RE:

Și iartă-mă pentru șosetele asortate cu dungi. În privința asta chiar am fost răutăcioasă.

După un minut

RE:

Dar ți-a făcut plăcere.

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Da, bineînțeles!

Peste 30 de secunde

RE:

Atunci gluma și-a atins deja scopul. Somn ușor, draga mea cinică!

Peste 20 de minute

RE:RE:

Și ție, suporter al cinismului! Ce-mi place la tine e că știi de glumă, chiar dacă ești ținta ei.

Peste 40 de secunde

RE:

Asta pentru că-mi place să te văd râzând. Și nimic nu pare să te amuze mai tare decât glumele îndreptate spre mine.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Auzi, Leo, să știi că-mi plac șosetele cu dungi! Sunt sigură că-ți stau bine. Că arăți și mai nevinovat în ele decât de obicei. Noapte bună!

În ziua următoare

Subject: **Întrebarea mea**

Dragă Emmi, întrebarea mea de azi sună în felul următor: „Ce-o să se întâmple cu tine și Bernhard?“

Peste cinci minute

RE:RE:

Nu, Leo! Chiar e nevoie de asta?

Peste șapte ore

Subject: **Bernhard**

Bine, fie. De Paști, o să zboare cu mine, fără copii, spre Insulele Canare, în La Gomera, pentru o săptămână. Subliniez: EL e cel care zboară cu mine, nu eu cu el. Dar probabil c-o să mă alătur și eu. N-o să mă împotrivesc. Mi se pare un gest curajos din partea lui. El crede în recâștigarea sentimentelor mele, în reîntoarcerea marii iubiri, pe un fundal cu nisip, sare, loțiune de bronzat și pietre. Mă rog. Poate o să fac un curs de navigație.

Peste cinci minute

RE:

Asta înseamnă că mai dai o șansă căsniciei voastre?

Peste trei minute

RE:RE:

Disciplinează-te, Leo, disciplinează-te! N-ai voie mai mult de o întrebare pe zi!

Peste două minute

RE:

Bine, atunci o să te mai întreb o dată mâine. Și care e întrebarea ta?

Peste patru minute

RE:RE:

Cred c-o s-o țin pentru programul de seară. „Locul crimei“ l-am văzut deja oricum azi.

Peste cinci ore

Subject: **Întrebarea mea**

Iată întrebarea mea: „Îl mai simți?“

Peste două ore

RE:RE:

Dragă Leo, trebuie să răspunzi la toate întrebările!

Peste două ore

RE:RE:

Lașule! Puteai să admiți că nu știi la ce mă refer cu „îl“, că nu știi ce ar trebui să simți. Măcar așa ai fi dat un răspuns evaziv, spunând că nu-l mai simți. Pentru că dacă l-ai mai simți, ai ști la ce mă refer. Dar, stai liniștit: nu mă așteptam să-l simți, oricum. E târziu, mă duc să mă culc, noapte bună. Ne mai trezim de șapte ori și gata, am scăpat de chin. Emmi.

Peste 20 de minute

Subject: **Bineînțele!**

Salut, Emmi, abia acum am ajuns acasă. Referitor la întrebarea ta: „Da, bineînțele că-l mai simt“. Noapte bună, Leo.

Peste trei minute

RE:RE:

Stai puțin, Leo! M-am trezit (brusc) și, din păcate, trebuie să-ți transmit că nu te las să te refugiezi în pat în halul ăsta, nici măcar la ora asta, nici vorbă, nu e conform regulamentului! „Da, bineînțele că-l mai simt“ este o afirmație vidă, ăsta nu-i un răspuns, nici măcar unul evaziv. Nu mi-ai dat nicio dovadă că știi ce anume ar trebui să simți. Probabil că blufezi ca să te las în pace. Îmi pare rău, dragul meu, dar îmi ești dator cu un răspuns decent!

Peste 15 minute

RE:

Am răspuns la fel de criptic cum m-ai întrebat și tu, dragă Emmi. Nu mi-ai spus cine este „el“, cel pe care ar trebui să-l simt pentru că ai vrut să mă testezi, ai vrut să vezi dacă mai știu cine e „el“. Nu „l“-am numit pentru că am vrut să te testez, să văd dacă ai încredere în mine (nu ai!) că știu ce vorbesc, ce cred și ce simt când mă gândesc la tine. Vezi cazul: „îl“. Da, îl mai simt. Uneori mai tare, uneori mai slab. Uneori trebuie să-l descopăr cu vârful degetului mijlociu. Uneori îl mângâi cu degetul mare de la mâna cealaltă. Uneori îți anunță prezența singur. Nu dispare, indiferent de câte ori mă spăl pe mâini. Uneori mă mănâncă, semn că urmează să-mi scrii, probabil, un e-mail cinic. Și uneori mă doare rău de tot și atunci mi-e dor de tine, Emmi, și îmi doresc ca lucrurile să se fi întâmplat altfel. Dar nu vreau să fiu nerecunoscător. Doar am punctul de contact de la tine din mijlocul palmei. Aici se adună toate amintirile și aleanurile. În punctul acesta se combină toate trăsăturile din fantezia mea despre Emmi, cu toate detaliile posibile pentru pretențiosul Leo Leike, cel-cu-ochii-pierduți-în-zarea-posibilităților. Noapte bună!

Peste șapte minute

RE:RE:

Mersi, Leo! A fost foarte frumos ce mi-ai scris! Ce mi-ar plăcea să fiu acum lângă tine!

Peste un minut

RE:

Dar chiar ești!

În ziua următoare

Subject: **Întrebarea mea**

Salut, Emmi, cum te-am avertizat deja, o să repet întrebarea mea de ieri: „Îi mai dai o șansă căsniciei voastre?“

Peste două ore

RE:RE:

Palpitant, palpitant! După un Leo romantic, de seară, care se pricepe să vorbească așa de, de, de captivant despre punctele de contact, avem de-a face cu un Leo de zi sobru, un pastor al mailboxurilor, care se luptă pentru relațiile confidentei sale, de parcă ar avea ceva de câștigat din asta. Hmmmmm. O să strecor întrebarea mea aici. Ea sună în felul următor: în primul meu e-mail scris după reluarea relației virtuale cu Leo, am amintit că am discutat mult cu Bernhard despre tine, despre noi doi. De ce nu mă întrebi ce am discutat? De ce vrei să-l percepi pe Bernhard doar de undeva din afară? De ce nu înțelegi că relația mea cu el e legată în mare parte de relația mea cu tine? (Și să nu-mi spui acum că ți-am pus trei întrebări. Au fost trei semne de întrebare, e adevărat, dar numai o singură întrebare!)

Peste trei ore

RE:

Dragă Emmi, n-aș vrea să discuți cu Bernhard despre mine sau, cel puțin, nu vreau să știu că ai făcut-o. Nu aparțin familiei voastre și nici cercului vostru de prieteni. Nu vreau să accept faptul că relația ta cu el e legată de relația ta cu mine. Nu vreau și gata! Eu n-am vrut să lupt niciodată împotriva lui. N-am vrut să-l jefuiesc. N-am vrut să mă amestec în viața voastră conjugală. N-am vrut să fur nimic din tine de la soțul tău. Și, invers, nu suport să-mi imaginez că pentru tine sunt un fel de completare a lui. Pentru mine n-a existat decât „ori“, „ori“, de la început. Cu alte cuvinte: când mi-ai zis că trăiești într-o „căsnicie fericită“, pentru mine n-a mai existat decât un „ori“. O seară frumoasă, Leo.

Peste 20 de minute

RE:RE:

De data asta, o replică:

1.) Să înțeleg că ăștia doi ani au fost un „ori“? „Ori“-ul ăsta al tău înclină tare mult spre celălalt „ori“, dragul meu. Dacă ești așa de nehotărât, mă întreb cum ești atunci când alegi cel de-al doilea „ori“?

2.) Îmi scrii așa: „N-am vrut să fur nimic din tine de la soțul tău“. Vezi, Leo, genul ăsta de afirmații mega-conservatoare mi se par cele mai enervante. Prin asta mă degradezi, practic. Nu sunt o marfă care să-i aparțină unuia dintre voi și tocmai de aceea, n-am cum să trec nici în posesia celuilalt. Leo, EU ÎMI APARTIN DOAR MIE ÎNSĂMI, nu și altcuiva. Nu ai cum să mă „furi“ de la altcineva și niciun soț de pe lumea asta n-o să mă „păstreze“ așa, pur și simplu, în virtutea căsniciei. Doar EU mă pot păstra sau fura de la mine. Și uneori mă mai și dăruiesc altcuiva. Dar asta se întâmplă rar. Și nu mă dăruiesc oricui.

3.) Te agăți în continuare de formularea „căsnicie fericită“. Ai dormit cumva în ultimii doi ani și ai pierdut noutățile? Nu am comentat destul pe marginea subiectului? Nu mă refer la ea destul și acum?

4.) Și prin asta am trecut la întrebarea ta sentențioasă, marcată de un soi de speranță strictă, catolică: „Îi mai dai o șansă căsniciei voastre?“ Dacă-i mai dau o șansă căsniciei noastre? — La asta aș putea să răspund imediat, dragul meu. Dar, pentru moment, o să mai amân puțin răspunsul. Azi nu vreau să mai clarific decât un singur lucru: oh, Isuse Hristoase, Maica Domnului! Instituția mariajului nu înseamnă nimic pentru mine! E doar o carcasă de care cei implicați au impresia că se pot agăța când au pierdut conținutul. Pentru mine, oamenii sunt importanți. Bernhard e important pentru mine. Bernhard și copiii. Și încă mă simt datorare față de ei. Dacă ei sunt „șansa“ mea pe viitor, rămâne de văzut.

5.) Și pentru mâine îmi doresc o întrebare mai palpitantă!!! Mai avem doar șase nopți, dragul meu.

6.) O seară plăcută. Mă duc să văd un film.

În seara următoare

Subject: **OK, una palpitantă**

Salut, Emmi, întrebarea mea e: „Cum a fost la film, ce film ai văzut?“ Nu, glumesc! Adevărata mea întrebare e: „Îți imaginezi vreodată că facem sex?“

Peste zece minute

RE:RE:

O, mulțumesc, Leo! Mă întrebi asta pentru că te-am bătut la cap, nu-i așa? Știi c-o iau razna la întrebările astea. Din păcate, pe tine genul ăsta de lucruri te preocupă doar când ești în compania amicului tău din Bordeaux. Dar, Leo, mă bucur că te porți de parcă sexul n-ar fi un subiect tabu între noi nici când suntem treji. Tocmai de aceea, meriți un răspuns onest: „Nu, nu-mi imaginez UNEORI că facem sex!“ Mi-ar plăcea să te întreb același lucru, dar, în mod ciudat, sunt împiedicată de „Pam“, partenera ta de golf-sincron. Și în privința acestui domeniu, sunt de acord cu prietenul meu de corespondență cu valori conservatoare, Leo „Ori-ori“ Leike. Pusi. Emmi.

Peste 30 de minute

Subject: **Pamela**

Ce ciudat. Ajunge să scrii cuvântul „sex“ (probabil în șosete cu dungi) ca să simt nevoia să dau pe gât două pahare de whisky. Din păcate, azi n-o să-ți pot oferi o întrebare la fel de captivantă. A mea sună în felul următor: „Ce știe Pamela despre noi?“ (Ai văzut, am scris „Pamela“. Așa că, am pretenția la un răspuns serios.)

Peste un minut

RE:

Nimic!

Peste două minute

RE:RE:

Chiar nimic? Țsta e un răspuns, puțin spus, neserios!

Peste zece minute

No subject

Dragă Leo, sper că suntem de acord că „nimic“ nu poate să constituie un răspuns serios. Întrebarea mea trebuie înțeleasă în felul următor: DE CE știe „Pam“ atâta cât știe despre noi și, în caz că nu știe nimic, DE CE, Doamne, iartă-mă, nu știe nimic? Pentru că nu i-ai povestit nimic despre noi, bineînțeles. Dar DE CE? Asta e întrebarea mea de azi. (Nu, nu de mâine, de azi!) Și-ți spun încă de-acum: dacă nu vrei să-mi răspunzi de bunăvoie, o să zbor până la Top 15 și o să-l culeg singură. Răspunsul, vreau să zic. Am nevoie de el, trebuie să-l aflu, trebuie să-i povestesc mâine-dimineață, la prima oră, terapeutei mele!

După un minut

RE:

Parcă te și văd, Emmi! Când vrei să obții ceva (de la mine) atât de urgent, voalul de pe ochii tăi se ridică și pupilele tale se transformă într-un mănunchi de săgeți verzi-gălbui. Ai putea să înțepi pe cineva cu privirea aia.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

O observație bună! Și, înainte de-a sări la gâtul tău cu dinții dezgoliți, mai clilesc de trei ori, fluturând genele. Unu. Doi. Doi și un sfert. Doi și jumătate (...) Leo, aștept!

Peste zece minute

RE:

La Boston nu i-am povestit despre noi pentru că închisesem deja capitolul cu „noi“. Și după Boston nu i-am povestit nimic pentru că nu-i povestisem nimic cât am stat acolo. N-aveam cum să încep pe la mijlocul poveștii. Poveștile astea nebunești cum e și-a noastră ori le povestești de la început, ori deloc.

După un minut

RE:RE:

Ai fi putut recupera timpul pierdut.

Peste 40 de secunde

RE:

Da, e adevărat.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Dar n-avea rost să-i mai povestești nimic pentru că oricum aveai de gând să închei povestea asta „nebunească“ (de fapt, nici nu voiai s-o reîncepi).

Peste 30 de secunde

RE:

Nu.

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Cum adică, nu?

Peste 30 de secunde

RE:

Raționamentul tău e fals.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Atunci explică-mi tu mai bine, te rog!

Peste două minute

No subject

Nu, Leo, nu mâine!! (Atenție, mă pregătesc să sar!)

Peste trei minute

RE:

Nu i-am povestit nimic despre noi pentru că n-ar fi înțeles. Și, chiar dacă ar fi înțeles ceva, sunt sigur că nu ăla ar fi fost adevărul. Pentru că nimeni nu poate să înțeleagă adevărul, în ceea ce ne privește. De fapt, nu-l înțeleg nici eu.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Haide, Leo, doar știi că-l înțelegi. Îl înțelegi chiar foarte bine. Și te pricepi și să-l ții doar pentru tine. Nu vrei s-o faci pe „Pam“ să se simtă nesigură.

Peste 40 de secunde

RE:

Poate.

După un minut

RE:RE:

Dar nu e bine deloc să începi o relație când știi că ții secretă o poveste nebunească cu o altă femeie, dragă Leo.

Peste 50 de secunde

RE:

Secretul e închis, dragă Emmi.

Peste două minute

RE:RE:

A, da, seiful cu sentimente. O băgăm pe Emmi și încuiem ușa. Apoi întoarcem cheia până la maximum. Setăm temperatura interioară la minus douăzeci de grade și gata, am terminat. Și din două în două luni, dezghețăm. Noapte bună, mă bag sub pătură. Mi s-a făcut frig!

În seara următoare

Subject: **Întrebarea mea**

Dragă Emmi, azi nu ne mai punem nicio întrebare? Am terminat cu joaca? Ești supărată? (Trei semne de întrebare și o singură întrebare. Sursa originală a reinterpretării regulilor: Emmi Rothner.)

Peste două ore

Subject: **Întrebarea mea**

Leo, care e adevărul despre noi?

Peste 15 minute

RE:

Adevărul despre noi? Adevărul e că tu ai o familie la care ții, un bărbat care te iubește și o căsnicie pe care încă o poți salva. Iar eu am o relație care urmează să fie construită. Amândoi avem un viitor. Dar nu și împreună. Țasta e, dragă Emmi, adevărul despre noi, privit dintr-o perspectivă realistă.

Peste trei minute

RE:RE:

Te urăsc când privești lucrurile dintr-o perspectivă realistă!

Și, apropo, ăsta n-a fost adevărul DESPRE noi, ci adevărul FĂRĂ noi. Și o să te miri, Leo, dar să știi că-l cunoșteam deja! L-am detectat în fiecare al cincilea e-mail al tău din ultimii doi ani. Și acum trebuie să plec. O să iau masa cu Philip. Cine e Philip? Philip e un webdesigner tânăr, single, amuzant, care mă adoră și am chef să fiu adorată (nu și de el, neapărat). Țasta e adevărul despre mine și Philip. Și în caz că mâine ai de gând să mă întrebi cum a fost cu Philip, să știi că pot să-ți dezvălui deja de pe-acum: extrem de relaxant. O seară frumoasă.

Peste șase ore

RE:

Salut, Emmi, e patru dimineața și nu pot să dorm. Întrebarea mea pentru ziua care tocmai a început: ne mai vedem sau nu?

Înainte de masă

Subject: **La ce bun?**

Dragă Leo, întrebarea ta a sosit destul de târziu. Cu nici două săptămâni în urmă erai la un curs radical de anti-întâlnire. Citez: „Sincer să fiu, nu pot să-mi imaginez o «ultimă» întâlnire, fără ca vreunul din noi să-și imagineze ceva“. Ce s-a întâmplat de te-ai răzgândit așa, dintr-odată? Doar nu ți-ai imaginat „ceva“ brusc? Leo, dacă am calculat corect, mai avem trei zile până la sosirea lui „Pam“. Trei zile pentru a găsi un alt adevăr posibil decât cel descris de tine dintr-o „perspectivă realistă“. Un adevăr pe care prietena ta din Boston, care nu știe nimic despre noi, nu l-ar digera prea ușor, drept care nu are voie să afle nimic. Ne mai rămân, deci, doar două seri pentru întâlnirea secretă. La ce bun, Leo? Da, asta e întrebarea mea pentru azi, cea antepenultima, ca să zic așa: LA CE BUN?

Peste 20 de minute

RE:

Nu trebuie să ne întâlnim neapărat seara, Emmi. Eu mă gândisem mai degrabă la o după-amiază într-o cafenea.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

A, așa deci. Da. Clar. Foarte drăguț, Leo. Dar pentru ce?

Peste 40 de secunde

RE:

Ca să te mai pot vedea o dată.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Și cu ce te alegi dacă mă vezi?

Peste 50 de secunde

RE:

Cu un sentiment plăcut.

Peste șapte minute

RE:RE:

Asta mă bucură nespun, dar pentru mine ar fi tocmai invers. Să te văd încă o dată: OK. Dar să te „mai văd“ pentru ultima oară: căcat! Leo, de un an și jumătate ne tot vedem „poate pentru ultima oară“. De un an și jumătate ne tot luăm rămas-bun unul de la celălalt. Se pare că am făcut cunoștință special ca să ne luăm rămas-bun unul de la celălalt. Leo, nu mai vreau. M-am săturat să-mi tot iau rămas-bun, mă dezgustă și mă traumatizează. Dispari, te rog, pur și simplu. Trimite-mi-l pe administratorul tău de sistem, măcar el e mai demn de încredere și știu că îmi scrie consecvent, din zece în zece secunde și mă salută în felul lui obtuz. Dar tu încetează să-ți mai iei rămas-bun de la mine tot timpul. Și nu-mi da impresia umilitoare că nu-ți poți imagina ceva mai frumos decât „să mă mai vezi o ultimă oară“.

Peste nouă minute

RE:

N-am spus că vreau „să te mai văd o ultimă oară“. Am spus că „vreau să te mai văd o dată“. Și chiar și asta sună mai dramatic într-un e-mail decât în realitate. Dacă ne-am fi văzut față-n față, nu ți s-ar fi părut deloc umilitor. Oricum, n-am cum să te pierd definitiv. Am în mine atât de mult din tine. Iar asta mi s-a părut tot timpul ceva care m-a îmbogățit. Fiecare impresie din partea lui Emmi e ca un certificat de garanție. Pentru mine, să-mi iau rămas-bun de la tine ar însemna: să nu mă mai gândesc la tine și să nu mai simt nimic când mă gândesc. Crede-mă că sunt departe de a-mi lua rămas-bun de la tine.

Peste cinci minute

RE:RE:

Leo, dar astea sunt niște condiții ideale de aterizare pentru femeia cu care poți să-ți imaginezi viitorul. Săraca Pamela! Din fericire, nu știe nimic despre impresiile tale legate de Emmi. Ai grijă să nu scoți cheia din seiful tău cu sentimente, dragul meu. Ai răni-o foarte tare cu asta.

Peste douăsprezece minute

RE:

A simți nu înseamnă niciodată a înșela, dragă Emmi. Abia după ce ți-ai exprimat sentimentele prin fapte și ai rănit pe cineva făcând asta poți spune că ai greșit. Și încă ceva: nu ai de ce să-i plângi de milă Pamelei. Sentimentele mele față de tine nu anulează sentimentele mele față de ea. Cele două nu au nicio legătură. Nu concurează una cu cealaltă. Tu ești un om cu totul diferit față de ea. Noi doi avem o relație cu totul diferită față de relația mea cu ea. Nu dispun de un contingent de sentimente prestabilit, pe care trebuie să-l împart în funcție de oamenii care înseamnă ceva pentru mine, fiecare în felul lui. Fiecare om important pentru mine își are propriul loc în sufletul meu. Și cred că și la tine e la fel.

Peste 15 minute

Subject: **A înșela**

Dragă Leo,

1.) Poți să zici liniștit „femeie“ în loc de „om“, că înțeleg la ce te referi.

2.) Ce înseamnă „să-ți exprimi sentimentele prin fapte“? Sentimentele le exprimi prin faptul că le simți. A înșela pe cineva înseamnă tocmai asta, că-i ascunzi unei persoane faptul că simți ceva față de altcineva. Dar stai liniștit, Leo. Nici eu n-am aflat asta decât recent, prin terapie. Eu l-am înșelat pe Bernhard cu tine, dar nu în noaptea cu pricina, ci în celelalte trei sute de nopți de dinainte. Dar vremurile astea au trecut. Între timp, a aflat despre noi. Cu alte cuvinte, a aflat „adevărul meu despre noi“. Poate că e doar jumătate de adevăr, dar e adevărul meu. Și nu mi-e deloc rușine cu el.

3.) Bineînțeles că aș putea să te felicit și să te admir pentru inima ta mare, având în vedere că în seiful tău sentimental încap mai multe femei. Dar, din păcate, am împlinit deja 35 de ani, am trecut prin câteva chestii și asta mă face să susțin că lucrurile nu-s chiar așa de complicate. Ție, da, ție îți place să ai mai multe femei în inima ta. Sau, mai bine spus: îți place să fii în inimile a cât mai multor femei (interesante). Și fiecare e, desigur, cu tooooooootul diferită față de cealaltă. Fiecare „e specială în felul ei“. Fiecare reprezintă altceva. Și nu-i de mirare, pentru că TU ești cel care le izolezi între ele. Când te gândești la una, o uiți pe cealaltă. Dacă deschizi un seif cu sentimente, ai grijă să le baricadezi pe celelalte.

4.) Eu nu sunt așa. Eu nu pot să am sentimente paralele. Eu simt liniar. Și iubesc într-un mod liniar. Unul după celălalt. Dar numai pe unul o dată. În clipa de față — în fine. Pe Philip, să zicem. Îmi place că miroase așa de bine a Abercrombie & Fitch.

5.) Așa, și acum o să închid calculatorul și-o să-l deschid abia mâine-dimineață. Să ai o penultimă după-amiază, seară și noapte plăcută, dragul meu. Sper că azi o să dormi mai bine. Emmi.

Peste cinci ore

Subject: **Un bilanț zdrobitor**

Dragă Emmi,

a.) Sunt complet nesărat când sunt nebăut.

b.) Nu am simțul umorului nici măcar după ce am băut.

c.) Mă antrenez deja de doi ani să dau răspunsuri evazive.

d.) Când simt ceva, înșel persoane (concret: pe tine cu Pamela, pe Pamela cu tine și pe amândouă cu mine).

e.) În fiecare al cincilea e-mail îți amintesc subtil că suntem „ai altcuiva“ și că, de aceea, n-avem un viitor împreună.

f.) De doi ani îmi tot iau rămas-bun de la tine.

g.) Puterea mea de atracție e limitată. Nu simți deloc nevoia să mă mai vezi o dată.

h.) Motto-ul vieții mele e oribil: „Să mă poarte în inimă cât mai multe femei (interesante)“. (Vrei să-ți spun ceva, Emmi? Le accept și pe cele neinteresante. Important e să fie cât mai multe.)

i.) Sunt un bărbat.

j.) Dar nici măcar nu miros a Evercromby & Cumîcheamă Fitsch.

k.) De aceea, închei cu penultima mea întrebare: DE CE CONTINUI SĂ-MI MAI SCRII?

În dimineața următoare

RE:RE:

Pentru că trebuie să răspund la penultima ta întrebare. Pentru că astea-s regulile jocului. Pentru că nu vreau să mă dau bătută pe ultima sută de metri. Pentru că nu mă dau bătută niciodată. Pentru că nu pot

să pierd. Pentru că nu vreau să pierd. Pentru că nu vreau să te pierd.

Peste cinci minute

Subject: **În plus**

În plus, scrii niște e-mailuri superdrăguțe. Uneori.

Și rar se întâmplă să fii și nesărat, și plictisit în același timp.

Peste trei minute

Subject: **Apropo**

OK. Nu te-am considerat niciodată plictisitor! (Mai puțin când îmi descrii lucrurile pe care le ai în comun cu „Pam“.) Și, Leo, nu aspectul fizic contează cel mai mult. — E una dintre obsesiile tale de mai demult. Îți mai amintești?

Peste șapte minute

Subject: **De acord**

Daaaa. Daaaa. Daaaa. Arăți bine! O știm amândoi, de fapt, o știe toată lumea! Ți-am satisfăcut vanitatea?

Peste o oră

No subject

OK, Leo, bucură-te de compliment.

Peste două ore

Subject: **Penultima mea întrebare**

Poate că aștepti doar să-ți pun penultima întrebare. Bine, iat-o: poimâine o să fie ultima zi în care ne mai scriem, sau continuăm ca și înainte, sau, mă rog, dacă vreunul din noi o să mai aibă chef? Eu zic că putem să ne luăm rămas-bun oficial oricum, și asta și din cauza lui „Pam“, ca să știm o treabă. A, da, am uitat că erai „departe“ de a-ți lua rămas-bun de la mine, că preferi să pui sentimentele la gheață. În fine, nu contează. Ne mai scriem? Sau nu vrei să mai fii deranjat începând cu, cum să zic eu... începând cu perioada „Pam“? Spune-mi, ca să nu-mi mai verific adresa de e-mail privată. Sau poate c-o să renunț la abonamentul de internet. De fapt, nu, n-o să pot pentru că am șapte clienți noi pentru homepage-uri, care preferă să lucrăm online. În fine, nu contează. Ne mai scriem, Leo? Mai poți, în ciuda lui „Pam“? Putem să ne mai scriem din când în când. Dar ne mai scriem?

Peste zece minute

RE:

Dragă Emmi, da, ne mai scriem. Cu condiția pe care o descrii în rândul al doilea: „dacă vreunul din noi o să mai aibă chef“. O să fiu sincer cu tine, Emmi: nu pot să-ți spun dacă o să am chef, când o să am chef și cât de des o să am chef. Și dacă o să am chef, înseamnă că o s-o și fac. Dar, te rog, nu te aștepta niciodată la un e-mail de la mine! Dacă îți scriu, înseamnă c-am avut chef. Dacă nu-ți scriu, înseamnă că poate am avut chef, dar m-am răzgândit și n-am făcut-o. Același lucru e valabil și invers. Nu avem voie să ne mai zăpăcim unul pe celălalt cu asta, să așteptăm un e-mail de la celălalt sau vreun răspuns, cu sufletul la gură. Dacă simți că ai chef să-mi scrii, Emmi, atunci scrie-mi. Și dacă și eu o să am chef, o să-ți scriu și eu.

După trei minute

RE:RE:

Ăsta n-a fost un e-mail superdrăguț, Leo! Dar am înțeles mesajul. Și o să mă conformez. Pa-pa, pentru azi îmi ajunge. Acum am chef să tac doar. E și mâine o zi. Chiar dacă ultima, într-o oarecare

măsură.

În dimineața următoare

Subject: **Ultima întrebare**

Dragă Emmi: Cum ar fi trebuit să mă comport atunci, ce ar fi trebuit să fac, cum ar fi fost mai bine? — Atunci, când soțul tău m-a implorat să dispar din viața ta, să nu distrug căsnicia voastră și „să salvez“ familia. Nu crezi că „Boston“ a fost singura soluție realistă? Cum aș fi putut să procedez altfel, cum aș fi putut să procedez mai drept? Întrebarea asta mă chinuie de un an și jumătate. Te rog, spune-mi!

După o oră

Subject: **Ultimul răspuns**

TU singur poate că n-ai fi putut lua o hotărâre mai bună. Dar n-ar fi trebuit să iei o hotărâre singur. Ar fi trebuit să mă lași să iau o hotărâre cu tine și CU MINE. Ar fi trebuit să mă anunți ce ți-a spus Bernhard, dacă el a fost prea laș ca s-o facă. Nu tu erai responsabil cu „salvatul“ sau cu distrugerea căsniciei mele. Asta depindea doar de mine și de soțul meu! Pactul dintre voi doi și evadarea ta misterioasă la Boston mi-au răpit șansa de a face pașii potriviți la momentul potrivit. Și, da, ar fi trebuit să lupti pentru mine, Leo. Nu ca un erou, nici ca un flăcău, nici ca un „bărbat adevărat“, ci doar precum cineva care știe ce simte și are încredere în sentimentele lui. Știu, știu: nu făcusem cunoștință, de fapt, nici măcar nu ne-am văzut. Așa, și ce dacă? Eu zic că eram oricum la o fază destul de avansată. E adevărat, n-am trăit unul cu celălalt în mod convențional, dar am conviețuit cu un „altul“ și asta e mai important. Am fi fost în stare să ne sărutăm legați la ochi, atât de siguri eram de prietenia noastră. Atât de strânsă era legătura dintre noi. Dar tu nu ți-ai luat angajamentul ăsta. Ai renunțat la mine cu o galanterie prost înțeleasă. Fără să te lupti. ASTA ar fi trebuit s-o faci altfel. ASTA ar fi trebuit s-o faci mai bine, dragă Leo!

Peste zece minute

RE:

Ți-am vrut binele. Din păcate, nu mi-am dat seama singur că binele ăsta aș putea fi chiar eu. Din păcate. Ghinion. Am bulit-o. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

Peste cinci minute

Subject: **Ultima mea întrebare**

Vii pe la mine, Leo?

Peste 15 minute

No subject

Poți să răspunzi liniștit.

Peste cinci minute

RE:

Ce ai scris acum două zile într-o situație similară, cu niște litere de tipar de un kilometru: LA CE BUN?

După un minut

RE:RE:

Ăsta nu-i un răspuns. Asta e o întrebare! Dar, din păcate, nu mai ai dreptul la întrebări, dragul meu. Ți-ai consumat toate întrebările, câteva dintre ele, pe niște prostii. Acum trebuie să riști. Vii la mine? Mai exact: vii azi la mine? Da sau nu.

Peste 20 de minute

No subject

Te ții tare, dragă Leo. Nici da. Nici nu. Deși, ai putea să profiți de ocazie și să iei TU hotărârea. Poți să alegi singur, nu trebuie să te gândești la mine deloc.

Peste trei minute

RE:

Ba normal că mă gândesc la tine. La tine și la cuvintele tale de joi: „Să te văd încă o dată: OK. Dar să te «mai văd» pentru ultima oară: căcat!“ Asta a sunat mai degrabă ca opusul întrebării tale de azi. De ce vrei asta brusc? De ce să vin la tine? Dacă nu-mi dai un răspuns, o să mi-l dau singur.

După un minut

RE:RE:

Leo, gândești greșit! OK, dacă te-ai hotărât, o să-ți răspund. Așadar, vii la mine, Feldgasse nr. 14, etajul trei, apartamentul 17? Da sau nu.

Peste opt minute

RE:

Da.

Peste 50 de secunde

RE:

Serios? Ești sigur?

Peste 40 de secunde

RE:

Tocmai mi-ai pus două întrebări în plus! Dar o să-ți răspund oricum: nu, Emmi, nu sunt sigur. Nu sunt deloc sigur. De mult n-am mai fost atât de nesigur. Dar o să risc.

Peste două minute

RE:

Mersi, Leo! Și-acum poți să uiți scenariile horror și celelalte imagini asemănătoare din mintea ta. Întâlnirea are să fie scurtă. O să dureze vreo zece minute, să zicem. Mi-ar plăcea să beau un whisky cu tine. Doar unul, unul singur! (Tu poți să bei un pahar de vin roșu, dacă vrei.) Și apoi — și asta e motivul principal pentru care te invit — o să-ți dau ceva. Înmânarea n-o să dureze mai mult de cinci secunde. Și după aceea ești liber, dragul meu.

După un minut

RE:

Ce vrei să-mi dai?

După două minute

RE:RE:

Ceva personal. O amintire. Îți promit: fără patos, fără scene, fără lacrimi. Doar un pic de whisky și o mică înmânare. Și: gata. N-o să doară. Mă rog, în comparație și/sau având în vedere situația de față. Așa că, haide!

Peste 40 de secunde

RE:

Când?

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Pe la opt?

Peste 40 de secunde

RE:

Pe la opt. Bine, pe la opt.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Atunci, pe curând! Ne vedem la opt!

Peste 40 de secunde

RE:

La opt!

Capitolul treisprezece

Peste două săptămâni

Subject: **Un semn de viață**

Salut, Emmi, ce mai faci, cum îți mai merge? (Ce enervant că nici măcar în situații din astea nu pot să apelez la o altă replică. Dar care?) M-aș bucura enorm să știu că ești cât de cât bine. Mă gândesc des la tine. De fiecare dată când (...), cred că știi la ce mă refer. Îți mulțumesc pentru asta! Leo.

Peste trei zile

RE:RE:

Salut, Leo, mă bucur că mi-ai scris. Aveai chef să-mi scrii? Chiar aveai chef? Sau a fost doar o tiradă din asta obișnuită ca să spargi gheața, să-ți exprimi compasiunea pentru că ne-am despărțit, să-ți liniștești conștiința și să învingi distanța? Da, Leo, mi-e cât de cât bine. (De ce presupui că nu-mi merge „bine“, ci doar „cât de cât bine“?) În orice caz, ai dreptate, nu-mi merge suficient de bine încât să am curajul să te întreb, la rândul meu, cum îți merge ție. Nu vreau să știu. Nu de alta, dar n-aș fi deloc simți deloc încântată dacă aș afla că îți merge de cel puțin două ori mai bine față de „cât de cât bine“. Și presupun că așa e. Salutări îndepărtate, Emmi.

Peste o săptămână

Subject: **Acum**

Da, dragă Emmi, da, chiar aveam chef să-ți scriu! Noapte bună. Leo.

După o zi

RE:RE:

Mă bucur nespun! Noapte b. Emmi.

Peste două săptămâni

Subject: **Ce coincidență, sau poate nu**

Hi, Leo. Nu cumva „Pam“ e o frumusețe din asta blondă, înaltă, slabă, cu picioare lungi, cam ca sora ta, Adrienne? Cam de vârsta mea? Sau poate cu vreo doi, trei ani mai tânără? Știi, zic asta deoarece contabilul meu are biroul chiar pe colț, lângă blocul tău. (Nu, Leo, nu de asta e contabilul meu!) Să vezi ce fază: când am trecut pe lângă intrare, dau nas în nas cu o tipă din asta mare, mă rog, foarte înaltă, frumoasă, machiată discret, ca manechinele care prezintă colecția de iarnă în cataloagele trimise prin poștă. Arăta ca o nord-americană get-beget, vezi: gâtul lung, pantofii maro-deschis, poșeta pătrătoasă, maxilarul ascuțit de tornade și mișcarea mușchilor faciali, felul în care mesteca guma. Sunt sigură că așa te învață să faci în Boston. Pun pariu că era „Pam“. Mamă, ce surprinsă am fost, îți dai seama! Ce zici, nu-i mică lumea? SC, Emmi.

Peste trei zile

Subject: **Supărat?**

Ești supărat, Leo? Ca să te liniștesc: următoarea întâlnire cu contabilul e abia peste șase luni.

Peste o oră

RE:

Dragă Emmi, bineînțeles că n-am cum să-ți interzic nimic. Dar aș vrea să te rog să renunți la investigațiile tale bazate pe coincidențe și vizite la contabili din preajma locuinței mele. Ce rost are? Salutări cordiale, Leo.

PS: Pamela nu mestecă niciodată gumă, nici din America de Nord, nici din America de Sud, nici din alte părți.

Peste trei ore

RE:RE:

Atunci înseamnă că avea o bucătică de cheeseburger în gură. Leo, fii un pic mai cool. N-ai niciun pic de simț al umorului! De ce ți se pare așa de grav dacă o recunosc pe „Pam“? Sau dacă o cunosc? Cine știe, poate ne-ar plăcea una de cealaltă, ne-am împrieteni la cataramă, am face excursii împreună și ne-am compara însemnările din jurnal despre Leo Leike. Și poate c-am putea sta la comun, toți trei, mai știi? Sau toți cinci, cu mine pe post de dădacă. (...) OK, gata, termin. Am impresia că nu apreciezi prea tare gluma. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, nici eu. Vă doresc zile de recreație neperturbate și să vă bucurați cât mai mult de terasa de pe Top 15. Plec într-o călătorie!

După o săptămână

Subject: **Cel de-al șaptelea val**

Salut, Leo. Stau pe balconul meu în Playa de Alojera din La Gomera și privesc spre golful pietros, cu petele sale nisipoase și dantelele albe de sare, înspumate, și mai departe, spre mare și chiar mai departe, până la linia aceea orizontală care desparte albastrul-deschis de albastrul-închis și cerul de apă. Știi cât e de frumos aici? Dacă nu, trebuie neapărat să veniți odată până aici. Locul ăsta pare creat special pentru perechile proaspăt îndrăgostite.

De ce îți scriu? Pentru că așa am chef. Și pentru că nu vreau să aștept în tăcere cel de-al șaptelea val. Da, aici oamenii povestesc despre un al șaptelea val care nu vrea să se onduleze. Primele șase sunt previzibile și echilibrate. Unul îl creează pe celălalt și tot așa, fiecare se dezvoltă din cel de dinainte și niciunul nu te ia prin surprindere. Toate păstrează continuitatea. Șase valuri, indiferent cât de diferite ar părea din depărtare, șase valuri, pornind spre același țel.

Dar cu cel de-al șaptelea val trebuie să avem mare grijă! ăsta e imprevizibil. Mult timp nici nu iese în evidență, contribuie la ciclul monoton și se adaptează în funcție de predecesoarele lui. Dar uneori iese din linie. Doar el, cel de-al șaptelea val. Pentru că e nepăsător, senin, răzvrătit, șterge totul în calea lui și remodelează totul. Pentru el nu există Înainte, ci doar Acum. Și după el, nimic nu mai e la fel. E o schimbare în bine sau în rău, oare? Asta nu pot să estimeze decât cei care au avut curajul să se lase prinși de el, să dea piept cu el și să-l îndrepte pe un făgaș nou.

Cred că stau de vreo oră și ceva aici, număr valurile și îl urmăresc cu atenție pe cel de-al șaptelea. Deocamdată n-a evadat din rând. Dar sunt în concediu, am răbdare și pot să aștept. Nu renunț să sper! Aici, pe coasta de vest, bate un vânt puternic și cald dinspre sud. Emmi.

Peste cinci zile

Subject: **Te-ai întors?**

Salut, Emmi, îți mulțumesc pentru e-mailul cu marea. Deci? Ce s-a întâmplat, a rupt rândurile? Cel de-al șaptelea val? Te-ai lăsat prinsă de el? Cu drag, Leo.

Peste trei zile

Subject: **Toate cele șapte valuri**

Mi s-a părut mie cunoscută povestea despre cel de-al șaptelea val, dragă Emmi. Așa că am făcut niște cercetări. Fostul deținut Henri Charrière l-a descris în romanul său autobiografic, *Papillon*. După ce a eșuat pe Insula Diavolului de pe coasta Guanei Franceze, a scrutat marea săptămâni în șir și a observat că fiecare al șaptelea val era mai înalt decât cele precedente. Așa a reușit să-și lanseze pluta din coji de nucă de cocos și să navigheze spre larg, pe un al șaptelea val (botezat „Lisette“) — lucru

care i-a salvat viața, până la urmă.

De fapt, voiam să-ți spun doar că mi-e dor de tine, Emmi.

După o zi

No subject

Și, de fapt, ar trebui să te fi întors de mult. Sau nu?

Peste șase zile

Subject: **Acalmie**

Dragă Emmi, voiam doar să știu dacă ești bine. Nu trebuie să-mi scrii dacă n-ai chef. Scrie-mi doar atât, că n-ai chef să-mi scrii, în caz că e adevărat că n-ai chef. Și dacă, totuși, ai chef, scrie-mi! M-aș bucura tare de tot! La mine nu se vede niciun val, nici măcar primele șase. Și al șaptelea, nici atât. Marea e liniștită. Oglinda apei strălucește, soarele e orbitor. Nu aștept nimic. Toate sunt la locul lor, totul se desfășoară conform planului. Nicio schimbare la orizont. Acalmie totală. Emmi, scrie-mi măcar câteva cuvinte. Te rog! Leo.

Peste trei ore

RE:RE:

Totul e în regulă, Leo! Peste câteva zile o să-ți scriu mai multe. Acum am o grămadă de planuri. Emmi.

Peste opt zile

Subject: **Un nou început**

Dragă Leo, eu și Bernhard ne-am hotărât să o luăm de la început. Concediul nostru a fost frumos, ba chiar armonios. Un concediu ca pe vremuri, sau, mă rog, asemănător. De fapt, nu, nu, a fost cu totul altfel, dar ce mai contează? Știm ce înseamnă unul pentru altul. Știm la ce să ne așteptăm unul de la celălalt. Știm că nu la asta se rezumă totul. Și mai știm, de data asta, că nu trebuie să avem totul. Un om n-are cum să-i ofere celuilalt totul. Sigur, poți să-ți trăiești viața așteptând să apară un astfel de om care să-ți ofere totul. Atunci se creează o iluzie-a-totalității superbă, încântătoare, stimulative, provocatoare de bătaie de inimă, care te ajută să suportți o viață monotonă, plină de lipsuri, până când ai consumat-o pe toată (la iluzie mă refer). După care nu mai percepi decât lipsurile. Sentimentul ăsta mi-e mult prea cunoscut. Nu mai vreau să am de-a face cu el. Nu mai alerg după idealuri. Vreau să transform ceva bun în ceva mai bun și asta îmi ajunge ca să fiu fericită.

O să mă mut din nou acasă la Bernhard. La anul o să fie plecat mult timp, o să aibă un turneu lung, cu multe concerte. E foarte dorit pe plan internațional. Și atunci copiii o să aibă nevoie de mine. (Sau poate eu o să am nevoie de copii? Dar oare mai sunt copii? În fine, nu contează.) Oricum, o să păstrez și apartamentul meu mic pe post de refugiu pentru „eu, singură“.

Cât despre noi, Leo, ce să zic? M-am gândit mult la asta. Am discutat și cu Bernhard, indiferent dacă îți convine sau nu. Știe cât ești de important pentru mine. Știe că între timp ne-am întâlnit de câteva ori, pentru scurt timp. Știe că îmi plăci, da, chiar și așa, normal, fizic, nevirtual, cu mâini și picioare și tot. Știe că mi-aș putea imagina orice cu tine. Și știe și că mi-am imaginat deja tot felul de lucruri cu tine. Știe cât de mult depind de cuvintele tale și câtă nevoie am să-ți scriu. Da, știe că ne mai scriem. Numai că nu știe CE ne scriem. Și nici n-o să-i spun nimic pentru că asta ne privește doar pe noi doi și pe nimeni altcineva. Dar știu că nu i s-ar părea nimic grav dacă ar ști despre ce vorbim, ce ne împărtășim. Nu vreau să-l mai înșel cu aspirațiile mele virtuale, cu iluzii-ale-perfecțiunii. Leo, vreau să pun capăt existenței mele insulare cu tine. Vreau ceva ce, dacă ești sincer față de tine, ai vrut și tu tot timpul: vreau — sunt curioasă dacă o să reușesc să mă exprim — vreau, vreau, vreau (...) să

rămânem prieteni. (Am reușit!) Prieteni de corespondență. Mă înțelegi? Fără bătăi de inimă rapide. Fără dureri de stomac. Fără tremurici. Fără să-mi fac griji. Fără speranțe. Fără dorințe. Fără să aștept. Doar niște e-mailuri de la prietenul meu, Leo. Și dacă nu primesc niciunul, n-o să fie sfârșitul lumii. Asta vreau! Fără sfârșituri ale lumii săptămânale, gata, s-a terminat. Înțelegi? Cu mult drag, Emmi.

Peste zece minute

RE:

Te-a prins cel de-al șaptelea val, carevasăzică!

Peste patru minute

RE:RE:

Nu, Leo, dimpotrivă. Cel de-al șaptelea val nici măcar n-a apărut. L-am așteptat o săptămână. Dar nu l-am văzut. Și vrei să-ți spun de ce? Pentru că nici nu există. A fost doar o iluzie-a-perfecțiunii. Nu cred în el. Nu am nevoie de niciun val, nici de primele șase, și cu atât mai puțin de al șaptelea. Prefer versiunea lui Leo Leike: „Marea e liniștită. Oglinda apei strălucește, soarele e orbitor. Nu aștept nimic. Toate sunt la locul lui, toate se desfășoară conform planului. Nicio schimbare la orizont. Acalmie totală“. Așa mai poți să și trăiești. Sau, în fine, poți să dormi mai bine măcar.

Peste trei minute

RE:

Să nu ai așteptări prea mari de la asta, Emmi. Ca să te bucuri de o mișcare lentă a apei trebuie să fii persoana potrivită. Unii dintre noi percep perioada asta fără vânt ca pe o liniște interioară, iar alții, ca pe o acalmie totală și eternă.

Peste două minute

RE:RE:

Adineaori ai scris de parcă ai fi genul „acalmie totală și eternă“.

După un minut

RE:

Eu m-am gândit mai degrabă la tine, draga mea.

Peste două minute

RE:RE:

Foarte drăguț din partea ta, Leo. Dar poate c-ar fi bine să te gândești mai mult la tine, în general. La tine și la („...“). Apropo: de zece săptămâni, duci o viață complet nouă, o viață în doi. Și cu toate astea, nu mi-ai povestit nimic. Nici o vorbuliță despre relația voastră! SĂ ȘTII CĂ O PRIETENĂ DE CORESPONDENȚĂ FIDELĂ SE AȘTEAPTĂ LA DETALII! O seară frumoasă. Emmi.

Peste cinci minute

RE:

Îmi ceri prea mult, Emmi. Probabil că nici nu ești conștientă CÂT DE MULT ÎMI CERI! Leo.

Peste patru zile

RE:RE:

Evident că prea mult!

Peste trei zile

Subject: **Hai odată, Leo!**

Hai odată, Leo! Adună-te, scutură-te puțin. Povestește-mi despre tine și Pamela. Te rog, te rog, te

rog! Cum e să stai cu ea? Cum e conviețuirea? S-a obișnuit deja cu anturajul? Se simte bine pe Top 15? Ce mănâncă la micul dejun, müsli sau sendvișuri grase cu ton? Cum doarme, întoarsă pe stânga sau pe dreapta, pe burtă sau pe spate? Cum îi merge cu jobul? Ce-ți povestește despre colegii ei de serviciu? Ce face în weekenduri? Cum își petrece serile? Poartă chiloți tanga sau „budigăi“ pentru bunici bostoneze? De câte ori faceți sex? Cine face primul pas, de obicei? Cine se oprește primul și de ce? Care e handicapul ei? (Mă refer la o partidă de golf.) Ce faceți, în rest? Îi place șnițelul sau ștrudelul cu mere? Ce fel de hobby-uri are? Săritura cu prăjina? Ce fel de pantofi poartă? (În afară de cei maro-deschis din Boston.)

Cât timp își usucă părul blond? În ce limbă vorbiți? Îți scrie e-mailuri în engleză sau în germană? Ești foarte îndrăgostit de ea?

Peste o zi

RE:

La micul dejun bea cafea cu lapte tradițională, bostoneză, cu multă apă, lapte și zahăr, dar fără cafea. Și mănâncă marmeladă de caise din Wachau pe pâine, fără unt. Doarme pe obrazul drept și, din fericire, nu visează nimic legat de job. Dar asta nu te interesează decât provizoriu. Am sau n-am dreptate? Și, ca să trecem la punctul culminant al discuției: de câte ori facem sex? Non-stop, Emmi, îți spun, pffffffffffff, non-stop! De cele mai multe ori, începem dimineața devreme (amândoi în același timp) și nu mai terminăm deloc. O tot ținem așa de o săptămână. Prin urmare, nu mi-e deloc ușor să-i scriu e-mailuri platonice lui Emmi. Așa că, întrebarea legată de lenjeria intimă își pierde importanța automat. Părul blond și lung până la genunchi și-l piaptână în puținele pauze de sex. O după-amiază frumoasă, draga mea prietenă de corespondență! Leo.

Peste opt minute

RE:RE:

Răspunsul ăsta e dat naibii, Leo. E tare de tot! Ei, vezi că poți? O după-amiază la fel de frumoasă îți dorește Emmi. Trebuie să mă duc să cumpăr niște pantaloni. Cu Jonas, din păcate. Din păcate pentru Jonas! Moda asta nu e deloc fair: cei care au nevoie de pantaloni noi nu vor să-și cumpere (Jonas), iar cei care vor să-și cumpere pantaloni noi n-au nevoie (eu).

PS: Tot nu știi dacă vă scrieți e-mailuri în engleză sau în germană.

Peste cinci ore

RE:

Nici, nici.

În ziua următoare

RE:RE:

În rusă?

Peste zece ore

RE:

Nu ne scriem e-mailuri. Vorbim la telefon.

Peste trei minute

RE:RE:

Oh!!!

Peste cinci zile

Subject: **Salut, Leo!**

Nu-i așa că o prietenie bazată doar pe corespondență, fără sunete secundare incitante și se pare plictisitoare?

Peste două zile

Subject: **Salut, Emmi!**

Nu, în privința asta te înșeli, dragă Emmi. De când știu că lumea ta nu se sfârșește dacă nu-ți scriu, nu mai stau online așa de des. Țasta e motivul pentru intervalurile lungi de tăcere. Îți cer doar un pic de înțelegere și de răbdare.

Peste trei minute

RE:RE:

Deci de asta mi-ai scris timp de doi ani? Ca să nu vină sfârșitul lumii pentru mine?

Peste opt minute

RE:

Pe mine mă uimește că am rezistat o săptămână întreagă fără argumentările tale „a contrario“, draga mea!

Apropo, aș avea o întrebare referitoare la prima ta întrebare. Nu-i așa că te-ai cam plictisit de acalmie?

Peste patru minute

RE:RE:

Nu, în privința asta te înșeli, dragă Leo. Te înșeli amarnic! Sunt complet relaxată și mă bucur de liniște, de pacea interioară și de porția asta de fettuccine cu crabi de apă dulce și sos de migdale și smântână. M-am îngrășat deja opt kile. (Sau, cel puțin, 0,8.) Așadar: ești foarte îndrăgostit de ea?

După un minut

RE:

De ce te preocupă atât de tare subiectul ăsta, draga mea prietenă de corespondență?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Nu mă preocupă, mă interesează, atâta tot. Pot să mă arăt interesată în ceea ce privește dispoziția de bază a prietenului meu de corespondență, nu crezi?

Peste 40 de secunde

RE:

Și dacă ți-aș spune: „Da, sunt foarte îndrăgostit de ea!“

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Atunci aș zice așa: „Mă bucur pentru tine! Și pentru tine, și pentru ea!“

Peste 40 de secunde

RE:

Bucuria asta nu mi s-ar părea autentică.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Autenticitatea bucuriei mele chiar nu trebuie să te preocupe, dragul meu! Așadar: ești foarte îndrăgostit de ea?

Peste două minute

RE:

Astea sunt metode de interogare tipice pentru Emmi, draga mea! Așa n-o să primești niciun răspuns de la mine.

Dar putem să ne întâlnim cândva într-o cafenea și să stăm la taclale despre toate lucrurile care ne preocupă, în ciuda perioadei de acalmie.

După un minut

RE:RE:

Vrei să te întâlnești cu mine?

Peste trei minute

RE:

Da, de ce nu? Suntem prieteni.

Peste două minute

RE:RE:

Și ce-o să-i spui lui „Pam“?

Peste 50 de secunde

RE:

Nimic.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

De ce?

Peste 50 de secunde

RE:

Pentru că nu știe nimic despre noi, după cum știi.

După un minut

RE:RE:

Da, știu. Dar ce mai e de ascuns? Ce n-are voie să știe? Că suntem prieteni de corespondență?

Peste două minute

RE:

Că există o femeie căreia îi răspund la astfel de întrebări.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Ba nu-i răspunzi deloc.

Peste un minut și jumătate

RE:

Emmi, dar de ce crezi că stau la calculator de o jumătate de oră?

Peste 30 de secunde

RE:RE:

O întrebare bună. De ce?

Peste 50 de secunde

RE:

Ca să stau de vorbă cu tine.

După un minut

RE:RE:

Așa e, ai dreptate. Tocmai asta n-ar înțelege „Pam“. Te-ar întreba sigur: „De ce nu vorbești la telefon? Ați putea să economisiți optzeci și cinci la sută din timp“.

Peste 40 de secunde

RE:

Așa e, ai dreptate. Și, după astfel de afirmații, aș putea să închid fără nicio jenă.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Așa e, ai dreptate. E-mailurile sunt mai răbdătoare decât telefoanele. Ce noroc pe capul meu!

Peste 40 de secunde

RE:

Așa e, ai dreptate. Și cei care-și scriu petrec împreună și intervalul dintre două e-mailuri.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Așa e, ai dreptate. Și tocmai ăsta-i pericolul.

Peste 40 de secunde

RE:

Așa e, ai dreptate. Și tot asta îți creează și dependență.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Așa e, ai dreptate. Din fericire sunt bună la capitolul sevraj. Și tocmai de aceea: pa și pusi pentru azi, dragă prietene de corespondență. Bernhard gătește și trebuie să-l supraveghez. Numai bine! Emmi.

Capitolul paisprezece

Peste opt zile

Subject: **Cafea**

Salut, Emmi, vrei să ne întâlnim la o cafea?

Peste patru ore

RE:RE:

Îi vine brusc ideea prietenului de corespondență Leo, după o săptămână de tăcere și acalmie demnă.

Peste trei minute

RE:

N-am vrut să vă deranjez din gătit și supravegheat, dragă Emmi.

Peste două minute

RE:RE:

Ei, fără rețineri false, dragă Leo. Căci altfel, în curând o să te invităm și la masă. Poate să vină și „Pam“. Îi plac crabii de apă dulce?

După un minut

RE:

Umorul tău obștesc, nou și superprietenos nu se potrivește nici măcar cu conceptele tale, dragă Emmi. Așadar: vrei să ieșim la o cafea?

Peste cinci minute

RE:RE:

Dragă Leo, de ce nu spui, de fapt, așa: „Vreau să (...)?” De ce zici: „Vrei să (...)?” Singur nu poți să te decizi dacă vrei sau nu? Sau vrei să te abții și să zici că nu vrei nici tu, în caz că eu nu vreau?

Peste 50 de secunde

RE:

Dragă Emmi, vreau să ies la o cafea cu tine. Tu nu vrei? Dacă nu vrei, nu vreau nici eu pentru că, fără voia ta, nu vreau (să ies la o cafea cu tine) nici eu. Vrei să ieșim, deci?

Peste cinci minute

RE:RE:

Da, putem, de ce nu, Leo. Unde și când propui?

Peste trei minute

RE:

Miercuri și joi, în jur de ora 16 sau 17? Știi pe unde vine Café Bodinger? Cea de pe Dreisterngasee?

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Da, o știu. E destul de întunecată.

Peste 50 de secunde

RE:

Depinde unde stai. Chiar sub candelabrul cel mare e la fel de multă lumină ca în Huber, cafeneaua de la centrul expozițional.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Și tu vrei să stai chiar sub candelabrul cel mare.

Peste 40 de secunde

RE:

Mi-e indiferent unde stau.

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Mie nu.

Peste 40 de secunde

RE:

Dar unde preferi să stai, Emmi, sub candelabru sau într-un separeu întunecat?

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Depinde cu cine sunt.

Peste 20 de secunde

RE:

Cu mine.

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Cu tine? Încă nu m-am gândit, dragul meu.

Peste 30 de secunde

RE:

Atunci gândește-te odată, draga mea.

După un minut

RE:RE:

OK, m-am gândit. Cu tine, mi-ar plăcea să stau la aceeași distanță față de separeuri și masa de sub candelabrul cel mare, acolo unde întunericul se întâlnește cu lumina. Joi, la ora 16:30?

Peste 50 de secunde

RE:

Joi, la 16:30 e perfect!

Peste cinci minute

RE:RE:

A, și ce așteptări ai de la prima, a doua, a treia (!), a patra, a cincea noastră întâlnire?

Peste două minute

RE:

Având în vedere că fiecare întâlnire a noastră a fost diferită față de cealaltă, mă aștept ca și întâlnirea aceasta să fie diferită.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Pentru că acum suntem prieteni.

Peste 30 de secunde

RE:

Da, poate și din cauza asta. Și fiindcă anumite părți din „noi“ sunt obsedate să transforme noțiunea de prietenie în „întâlnire“.

Peste cinci minute

RE:RE:

Care a fost întâlnirea noastră cea mai reușită, Leo?

Peste 50 de secunde

Ultima, până acum. Cea de-a cincea.

Peste două minute

RE:RE:

Nu ți-a luat prea mult să te gândești! De ce, pentru că a fost cea mai scurtă? Pentru că a avut un sfârșit (relativ) clar? Pentru că zarurile fuseseră deja aruncate? Pentru că „Pam“ era în fața ușii?

Peste 40 de secunde

RE:

Din cauza „suvenirului“ pe care l-am primit de la tine, Emmi.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Oh. Ți mai amintești de el?

Peste 20 de secunde

RE:

Nu trebuie să-mi amintesc. Pentru că nu pot să-l uit. Îl țin tot timpul lângă mine.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Dar n-ai scos nicio vorbă despre asta.

Peste 30 de secunde

RE:

În cazul ăsta, vorbele nu sunt suficiente.

Peste 40 de secunde

RE:

În cazul nostru, vorbele au fost tot timpul suficiente.

Peste 30 de secunde

RE:

În cazul ăsta, nu sunt. În privința asta, nu vreau să le folosesc. Ajunge să-„l“ simt.

Peste 20 de secunde

RE:

Să înțeleg că „îl“ simți la fel de tare ca înainte?

Peste 20 de secunde

RE:

Și încă cum!

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Ce frumos, Leo!!! (Pauză. Pauză. Pauză.) Așa, și acum suntem din nou prieteni.

Peste 30 de secunde

RE:

Da, prietenă de corespondență, poți să pleci. Poți să te duci să-l supraveghezi pe Bernhard la gătit. O seară plăcută!

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Bine, prietene de corespondență, iar tu poți s-o admiri pe „Pam“ în timp ce-și usucă părul. O seară plăcută și ție.

Peste 30 de secunde

RE:

Își usucă părul dimineața între șapte și șapte jumătate. (În afară de weekenduri.)

Peste 50 de secunde

RE:

De fapt, nu voiam să aflu atâtea detalii.

Peste patru zile

Subject: **Cafeneaua Bodinger**

Salut, Emmi, mai e valabil, ne întâlnim după-amiaza asta?

Salutări cordiale, Leo.

După o oră

RE:RE:

Salut, Leo. Da, bineînțeles. Doar că (...) s-a ivit o mică problemă, una organizatorică. Dar nu contează. Nu, de fapt, nu există nicio problemă. Așa că, da, rămâne pe după-amiază. La ora 16:30. Pe curând!

Peste trei minute

RE:

Vrem să (...) scuză-mă, vrei să amânăm întâlnirea, Emmi?

Peste două minute

RE:RE:

Nu, nu, nu. Totul e OK. Doar că, de fapt, nu, nu, nu-i nicio problemă. Pe curând, prietene de corespondență! Abia aștept!

Peste 40 de secunde

RE:

Și eu!

În dimineața următoare

Subject: **Oaspetele-surpriză**

Salut, Leo, îi place de tine!

După o oră

RE:

Bine.

Peste 40 de minute

RE:RE:

Ești supărat? Leo, n-am putut altfel. N-au mai făcut cursul de lucru manual și a vrut neapărat să meargă cu mine. Voia să facă cunoștință cu tine. Voia să știe cum arată omul care-i poate trimite e-mailuri cuiva (de fapt, nu cuiva, ci maică-sii) timp de doi ani. Fiindcă i se pare oarecum pervers ce facem sau, mai bine zis, ce nu facem. Pentru el, erai un extraterestru și, de aceea, de două ori mai interesant. Ce-ar fi trebuit să fac? Ar fi trebuit să-i zic: „Nu, Jonas, nu se poate, omul ăsta de pe planeta *Outlook* îmi aparține doar mie“?

Peste zece minute

RE:

Da, Emmi, sunt supărat. Și încă foarte tare! AR FI TREBUIT SĂ-MI SPUI DIN START că o să-l iei cu tine și pe Jonas! Să mă fi putut pregăti.

Peste cinci minute

RE:RE:

Atunci ai fi contramandat întâlnirea. Și eu aș fi fost dezamăgită. Așa am rămas impresionată de tine, de comportamentul tău, de cât de atent l-ai ascultat, cât de prietenos ai fost cu el. E mai bine așa, nu crezi? În orice caz, Jonas e complet topit după tine.

Peste trei minute

RE:

Asta o să-l bucure nespus pe tatăl lui!

Peste opt minute

RE:RE:

Leo, nu-l subestima pe Bernhard. Nu te mai consideră de mult rivalul lui. Acum jucăm cu cărțile pe masă. În sfârșit! Am construit — chiar dacă sună dezamăgitor pentru tine — un „parteneriat bazat pe rațiune“. Și vrem să-l facem să dăinuie. Și chiar dăinuie! Pentru că un parteneriat poate fi bazat doar pe rațiune, fie el lung sau scurt, orice altceva ar fi atât de, de, de — irațional, din punctul de vedere al parteneriatului, dacă mă înțelegi.

Peste două minute

RE:

Iar eu sunt noul membru ales al parteneriatului vostru rațional, să înțeleg. Vrei să-mi spui ce funcție îndeplinesc eu în uniunea asta a voastră rațională? Ar trebui să mă concentrez mai mult pe povățuirea virtuală a fiului, după ce m-am dedicat mamei?

Peste un minut

RE:RE:

Dragă Leo, a fost chiar atât de oribilă ora asta petrecută cu Jonas? I-a făcut bine să te vadă o dată și să stea de vorbă cu tine, crede-mă. Prelegerea ta despre tehnicile de tortură medievale i s-a părut super. Vrea să audă mai multe despre asta.

Peste șapte minute

RE:

Asta mă bucură, Emmi. Nici el nu-i un puști rău. Dar, sincer să fiu, extrem de sincer, și probabil n-o să înțelegi, nicio soție dintr-un parteneriat rațional cu copii n-ar înțelege și, de fapt, e chiar absurd, e ceva arogant, încăpățânat, ba chiar de-a dreptul megaloman, un fix de-al meu țăcănit, absolut de pe altă lume, rece, nepământean. Dar nu contează, îți spun oricum: Emmi, de fapt, am vrut să te văd PE TINE și să vorbesc CU TINE. De asta am stabilit o întâlnire CU TINE. CU TINE, împreună.

Peste două minute

RE:RE:

Dar chiar ne-am întâlnit (spre bucuria mea). Și vorbitul putem să-l recuperăm. Ai timp săptămâna viitoare? Marți, miercuri, joi? Poate stăm și noi un pic mai mult, de data asta?

Peste trei ore

Subject: **Salut**

Salut, Leo, ce faci, îți verifici agenda?

Peste cinci minute

RE:

Săptămâna viitoare plec cu Pamela la Boston.

Peste trei minute

RE:RE:

Aaa! Așa deci. Aha. Îhâm. Înțeleg! E ceva serios?

Peste un minut

RE:

Vezi, despre asta, de pildă, aș fi vrut să-ți povestesc la întâlnire.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Atunci nu te mai fofila, fă-o! În scris!

Peste zece minute

No subject

Te rog! (Te rog, te rog, te rog!)

După o oră

No subject

OK, atunci nu-mi scrie și fă pe supăratul! Îți stă foarte bine, Leo! Ador bărbații cu orgoliul rănit. Mi se par incredibil de senzuali. Sunt în vârful piramidei de pe tabelul meu erotic: bărbații care se dau în vânt după cursele de mașini, bărbații cărora le plac târgurile de turism, bărbații în sandale, bărbații care beau bere în corturi și bărbații cu orgoliul rănit! Noapte bună.

În seara următoare

Subject: **Iluzia-perfecțiunii**

Salut, Emmi, nu-i chiar așa de ușor să-ți explic situația în care mă aflu, dar o să încerc. O să încep cu un citat „Emmi“: „Un om n-are cum să-i ofere celuilalt totul“. Ai dreptate. Foarte inteligent. Foarte rezonabil. Se înțelege de la sine. Cu explicația asta în minte nu există pericolul să pretinzi prea mult de la celălalt. Și trebuie să ne mulțumim cu fiecare contribuție individuală la fericirea comună, ca să

ne liniștim conștiința. Prin asta economisim și niște energie pentru vremuri mai grele. Așa se face că putem să conviețuim unul cu altul. Așa se face că ne putem căsători. Așa se face că reușim să ne creștem copiii. Așa se face că putem să ne îndeplinim promisiunile, așa se clădesc, se întăresc și se neglijează „parteneriatele raționale“, așa se trezesc din somn, așa se salvează, așa o iau oamenii de la început, trec peste crize, așa trec prin toate și rezistă. Sunt niște sarcini importante! Îi respect pe oamenii care reușesc să facă asta, sincer. Doar că: eu nu pot să fac asta, eu nu vreau să fac asta, nu gândesc așa, nu funcționez așa. Da, sunt o persoană matură și cu doi ani mai în vârstă decât tine, dar încă mai cred în EA și nu sunt (încă) gata să renunț la ea: la această „iluzie-a-perfecțiunii“. Realitatea: „Un om n-are cum să-i ofere celuilalt totul“. Iluzia mea: „Dar trebuie să vrea s-o facă. Și nu trebuie să renunțe niciodată“.

Marlene nu m-a iubit. Eram gata să-i ofer „totul“, dar n-a prea interesat-o oferta mea. A acceptat o fracțiune, mulțumindu-mi, sau doar ca un gest de amabilitate, iar restul n-aveam decât să-l păstrez pentru mine. În total, asta n-a fost suficient decât pentru vreo șase încercări de decolare. Aterizările au urmat numaidecât și n-au fost deloc line, mai ales pentru mine.

Cu Pamela e altfel. Ea mă iubește. Mă iubește cu adevărat. Nu te teme, Emmi. N-o să te plictisesc iar cu detalii legate de trăsăturile noastre comune. Problema e că Pamela nu se simte bine aici. Îi e dor de casă, îi lipsesc familia, prietenii, colegii de serviciu, locurile care-i plăceau, obiceiurile pe care le avea acolo. Nu vrea să observ, vrea să țină secret toate astea, vrea să mă scutească pentru că știe că n-are de-a face cu mine și pentru că presupune că n-am cum s-o ajut în sensul ăsta.

Ei bine, am cumpărat două bilete de avion pentru Boston și i-am făcut o surpriză Pamelei. De bucuroasă ce-a fost, a vărsat rația de lacrimi pe un an. De atunci, e complet schimbată. Zici că a luat pastila fericirii. Deocamdată o ia ușor și crede că e vorba doar de două săptămâni de vacanță, dar eu nu exclud posibilitatea prelungirii ei. Am purtat deja niște tratative cu Institutul de Germanistică, fără să-i spun, poate reușesc să-i fac rost de un job pe termen lung.

Emmi, nu mă trage nimic spre Boston, să știi. Nici nu-ți imaginezi cât de mult aș vrea să rămân aici — din motive diverse, de fapt, nu, nu din motive diverse, ci dintr-un singur motiv. Dar motivul ăsta e atât de (...), hm, oare cum ai formula tu în locul meu? „Motivul ăsta e atât de, de, de — nemotivat.“ Nu ține cont de nicio lege a bunului-simț. E o himeră, o fantasmă a creierului. Nu, și mai rău, o durere de stomac.

Probabil că viitorul nostru comun, în caz că există unul, se află la câteva mii de kilometri de aici. Cred că pot să mă obișnuiesc și să mă adaptez la un mediu nou mai ușor decât Pamela.

Bucuria ei mă motivează și pe mine. Aș vrea s-o văd așa și pe viitor, la fel cum am văzut-o în ultimele zile. Și vreau să mă privească la fel cum mă privește de câteva zile. Mă privește ca pe un om care e capabil să-i ofere „totul“. De fapt, nu, nu „e capabil“, e „gata“ să-i ofere totul. Și deasupra tuturor plutește iluzia. Aș vrea s-o mai păstrez lângă mine un timp. Pentru ce să trăim, dacă nu pentru iluzia „perfecțiunii“?

Peste două ore

RE:RE:

„Mă iubește. Mă iubește cu adevărat.“ „Vrea să-i ofer totul.“ „Pot să mă adaptez mai ușor.“ „Bucuria ei mă motivează și pe mine.“ „Dac-ar putea să mă privească la fel cum mă privește de câteva zile!“ (...)

Leo, Leo, Leo! Pentru tine, a iubi înseamnă a sta lângă maneta de comandă a fericirii celuilalt. DAR UNDE EȘTI TU? Cum rămâne cu fericirea ta? Cum rămâne cu dorințele tale? Sau n-ai decât dorințe comune? Tu nu-ți dorești nimic de la „Pam“? Ție nu ți-au mai rămas decât himerele? — Mi-e milă de

tine. Nu, mi-e milă de mine. Nu, mi-e milă de amândoi. Noaptea asta e oarecum tristă. E o noapte întunecată de sfârșit de primăvară. Acalmie. Acalmie totală. O să bea un pahar de whisky. Și după aceea mă hotărâsc dacă mai bea unul sau nu. Asta fiindcă eu fac exact ce vreau. Și ÎMI caut singură fericirea. Din fericire. Sau din păcate. Habar n-am. Ești un drăguț, Leo! Pe bune, chiar ești un drăguț! Dar poți să iubești și tu o dată, sau poți doar să te lași iubit? Noapte bună. Emmi.

Peste două zile

Subject: **Patru întrebări**

- 1.) Cum te simți?
- 2.) Când plecați?
- 3.) Îmi mai scrii și mie câteva cuvinte?

Peste trei minute

RE:

Am numărat doar trei întrebări!

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Știu. Voiam doar să văd dacă mai ești dispus să le numeri.

Peste opt minute

RE:

Referitor la punctul 1.) Nu mă simt prea strălucit. Am contractat o altfel de „durere de stomac“: o infecție intestinală. Mă îmbolnăvesc de fiecare dată când mă pregătesc pentru o călătorie în doi. Așa a fost și cu Marlene.

Referitor la punctul 2.) Plecăm mâine, înainte de masă (în caz că pot să înghesui peria de toaletă în bagajul de mână).

Referitor la punctul 3.) Numai câteva cuvinte? Emmi, e-mailul tău despre noaptea întunecată de primăvară târzie m-a impresionat foarte mult. N-am știut ce să răspund la el. Nu există indicații tehnice însoțite de un plan de ansamblu pentru identificarea și protejarea fericirii. Fiecare o caută în felul lui și în locurile în care crede c-o să aibă cele mai mari șanse s-o descopere. Dar poate că mă așteptam la prea multe când m-am gândit c-o să mă încurajezi în legătură cu „proiectul Boston“.

Peste 30 de minute

RE:RE:

Ai dreptate, Leo. Îmi cer scuze, dar „Boston“ e un termen cu o conotație etern negativă în capul meu și asta e. Crede-mă, te rog, că mi se pare fascinant, demn de admirat și plin de curaj faptul că ești dispus să-i oferi „totul“ unei femei. (Cuvintele „nobil“ și „demn de un gentleman“ le-am șters din nou.) Îți doresc toate cele bune, cea mai mare fericire posibilă. Și, ignorând indicațiile tehnice și planul de ansamblu, cred că fiecare își definește fericirea în felul său, eu, mai degrabă în felul meu, tu, în felul lui „Pam“. Sper că o să ai o surpriză plăcută.

Ah, da, psihoterapeuta mea e de părere că aș putea să-ți împărtășesc faptul că m-aș bucura dacă te-ai întoarce de acolo, după două săptămâni, vreau să zic. Zice că pot să admit liniștită că într-un fel mă aștept să te întorci, pentru că, într-un fel, mi se pare atât de, de, de — frumos, dacă o să te întorci, când o să te întorci. Înțelegi? Și încearcă napolitanele alea pentru călătorii, să nu mănânci banane! Bananele nu ajută deloc. Bananele sunt cea mai mare minciună în ceea ce privește legendele despre dizenterii. Toate cele bune, dragul meu!

Peste cinci minute

RE:

Și cea de-a patra întrebare?

Peste două minute

RE:RE:

Aaa, da, cea de-a patra!

4.) Dacă te întorci, ne mai întâlnim și-a patra oară? Ar vrea să te cunoască și Fiona. Jonas i-a povestit că ești genul Kevin Spacey, doar că fără păr. Fiona îl adoră pe Kevin Spacey, mai ales, fără păr, deși, după părerea mea, părul îl face și mai interesant, apropo de trăsături caracteristice. Dar cred că Jonas îl confundă pe Spacey cu actorul ăla care joacă în filmul ăla cu familia aia de burghezi, cel cu fața alungită, cum îl cheamă, că nu mai știu. Mă rog, nu contează. Leo, ne revedem în curând? Spune da!

După un minut

Subject: **SPUNE DA!**

Vezi: *subject*, și fă-o!

Peste 50 de secunde

RE:

Da! Da! Da! Scuză-mă, am fost la toaletă. Și următoarea propoziție n-are voie să fie prea lungă, altfel va trebui s-o întrerup pe la mijloc. Pe curând, draga mea!

Capitolul cincisprezece

Peste opt zile

Subject: **Acasă ești „tu“**

Dragă Emmi, Bostonul mă ține captiv de o săptămână. Orașul ăsta nu-ți mai dă drumul dacă te-a prins. Pamela cunoaște fiecare a cincea familie din cartierul nostru și fiecare a doua ne invită la ei la masă. Asta înseamnă că mâncăm de opt ori pe zi, aproximativ, la diverși cunoscuți. Și mai sunt și vizitele la rudele ei. Poate o să ți se pară îngrozitor de burghez, dar mă simt bine când fac asta, firea prietenoasă a oamenilor ăstora e contagioasă, nu văd decât fețe senine, zâmbitoare și radiante în jurul meu, de dimineața până seara. Și asta mă încălzește. Știi că am o relație specifică cu fericirea. De cele mai multe ori, o simt venind din afară și doar foarte rar de dinăuntru, din mine. Rar, dar se mai întâmplă. Emmi, mă simt bine când mă gândesc la tine! Trebuie să-i dau mai multă emfază propoziției: EMMI, MĂ SIMT BINE CÂND MĂ GÂNDESC LA TINE! Mi-a fost groaznic de frică de renaissance-ul sentimentelor mele de-atunci, de când cu fuga și dispariția mea în Boston. Îți mulțumesc foarte mult că n-ai zăvorât ușa din spate a relației noastre, pe care am părăsit-o atunci. Acum pot să mă simt din nou „acasă“, chiar și de la distanța asta mare, fără să mă doară inima. Acasă e unde ești tu, Emmi. Mă bucur c-o să te revăd din nou, după un timp relativ scurt. Abia aștept următoarea noastră întâlnire. Poți să-i iei liniștită și pe copiii tăi „surpriză“ adolescenți. Și cândva o să-ți povestesc ceva: despre tine, despre „el“ și despre mine. Așa, și acum trebuie să plec la prietena din facultate a Pamelei, Maggy Wellington. Suntem invitați la „dinner“. Pe curând, prietenul tău de corespondență, Leo.

Peste patru zile

Subject: **A ajuns?**

Dragă Emmi, acum câteva zile ți-am trimis un e-mail de aici, din Boston. Nu știu dacă l-ai primit pentru că, între timp, am avut ceva probleme cu contul. Îți fac rezumatul în două propoziții: 1.) Sunt bine, dar/și mi-e dor de tine! 2.) Abia aștept să ne întâlnim! Pe curând, prietenul tău de corespondență, Leo.

Peste trei zile

Subject: **Ai ajuns?**

Salut, Leo, ai aterizat? Te-ai întors la Top 15? Mulțumesc pentru scrisorile tale din SUA! O să rezum cele două e-mailuri ale tale de pe Coasta de Est în felul următor: 1.) Acasă e acolo unde se află prietena ta de corespondență, Emmi. 2.) Boston e acolo unde fețele strălucesc și unde poți s-o faci fericită pe dinăuntru pe „Pam“ (și pe tine, pe dinafară, în paralel). Întrebare: Știi deja de care loc aparții? Și de când? Cu mult drag, Emmi.

Și, da: povestește-mi ceva despre „tine, despre «el» și despre mine“!

Înainte de masă, în ziua următoare

Subject: **Ai rămas blocat?**

Sau ai rămas în Boston?

Peste șapte ore

No subject

Dragă Emmi, ieri am comis o greșeală imensă. I-am povestit Pamelei despre tine. O să-ți scriu când o să pot. Nu aștepta, te rog! Cu drag, Leo.

Peste zece minute

RE:RE:

Of, Leo!!! De ce trebuie să faci tu lucrurile potrivite la momentul cel mai nepotrivit? OK, nu stau să aştept. Cu drag, Emmi.

După o zi

No subject

Nu, nu aştept.

După o zi

No subject

Nu, nu aştept, cum am spus.

După o zi

No subject

Nu aştept, nu aştept, nu aştept.

După o zi

No subject

Nu aştept, nu aştept, nu aştept, nu aştept.

După o zi

Subject: **Gata!**

M-am săturat să nu aştept! O să aştept!

Peste şase ore

Subject: **Leo?**

Nu mai vrei să-mi scrii sau nu poţi să-mi mai scrii sau nu mai ai voie să-mi scrii? Ce i-ai povestit despre mine? CE? CE? CE? Leo, dacă fericirea ta depinde într-o oarecare măsură şi de fericirea mea, o să simţi că în clipa asta mă faci extrem de nefericită. Activează, te rog, maneta de comandă. Încetează cu muţenia asta şi spune-le lucrurilor pe nume! Foarte amară, Emmi.

După o oră

Subject: **Contabilul!**

Leo, mă obligi s-o fac: o să număr până la zece şi după aceea o să-l sun pe contabilul meu şi stabilesc o întâlnire pentru mâine. Ştii ce înseamnă asta, bănuiesc. Şi vorbesc o engleză americană fără accent, dacă e cazul să dau explicaţii personale. Unu. Doi. Trei. (...)

În dimineaţa următoare

Subject: **Ultimatum**

Salut, Leo, psihoterapeuta mea e de părere că ar trebui să-ţi mai scriu un ultim e-mail în care ar trebui să-ţi spun că o să fie ultimul e-mail, pe bune, dacă nu-mi răspunzi în curând — de fapt, mai bine, imediat, nu în curând — după care chiar n-ar mai trebui să-ţi scriu. Şi garantez că aşa o să fie! Mai departe, îmi sugerează să-ţi zic să ne întâlnim şi să discutăm despre tot ce s-a întâmplat. Şi să-ţi mai spun că nu vreau, sub nicio formă, să-i spui lui „Pam“ că ne întâlnim, sau să afle ceva după, pentru că e vorba despre ceva ce ne priveşte doar pe noi doi. S-a exprimat destul de clar? Terapeuta mea, vreau să zic. În aşteptarea răspunsului tău iminent, Emmi.

Peste trei ore

RE:

Dragă Emmi, mai lasă-mi, te rog, un pic de timp. E complet nesigură și s-a retras în carapacea ei. Trebuie să reușesc să-i recâștig încrederea și să construiesc o bază pentru o discuție. Psihoterapeuta ta o să-mi dea sigur dreptate când spun că mai întâi va trebui să rezolv lucrurile cu ea, înainte de-a mă întâlni cu tine. Conflictul meu cu Pamela n-a luat încă sfârșit și, de fapt, nici nu cred c-a izbucnit cu adevărat încă. Trebuie să-mi vorbească, trebuie să-și verse nervii, trebuie să-mi spună în față ce i se pare atât de jignitor, ce a făcut-o să sufere atât, ce are să-mi reproșeze. Mă aflu în fața unui tunel întunecat pe care trebuie să-l traversez cu ea. N-ai cum să ne însoțești. Va trebui să stai afară, în locul unde e lumină. Dar după ce-am ieșit, o să-ți povestesc totul, tot ce ne privește pe noi doi. Îți promit! Dragă Emmi, te rog să nu-ți pierzi răbdarea și să nu dispari de lângă mine! De mult nu m-am simțit atât de oribil.

Peste o oră

RE:RE:

Eu n-o să dispar de lângă tine, dragă Leo. Tu o să fii cel care o să dispară. O să traversezi tunelul întunecat cu „Pam“, la capătul căruia va străluci lumina soarelui bostonez. Nicio grijă, sigur o să „rezolvi“ lucrurile cu ea. Și „soluția“ nu poate fi decât: întreruperea definitivă a contactului cu mine. E singura modalitate de a menține iluzia deraiată a perfecțiunii. Sigur, habar nu am ce i-ai povestit despre noi. Se pare că nu i-ai spus că suntem niște vechi cunoscuți sau prieteni de ocazie, care-și mai scriu din când în când. Dacă aș fi în locul lui „Pam“ și aș fi aflat doar un fragment din „marele adevăr“, ți-aș urla cu megafonul în urechi: „Never ever Emma again!“ Dar probabil că ea e mai timidă, mai reținută, mai politicoasă. O să-și spună asta doar în gând. Dar asta nu schimbă cu nimic concluzia logică: s-a terminat cu Emmi. „Pam“ o să pretindă asta de la tine sigur. Și o înțeleg! Iar tu o s-o faci. Știu, pentru că te cunosc.

Așa, Leo, și acum ai tot timpul din lume să „rezolvi“ lucrurile. Mai întâi cu ea și apoi cu mine. Și, la un moment dat, eventual, și cu tine. Asta îți doresc cel mai mult. Cu drag, Emmi.

Peste trei zile

Subject: **Spiderman**

Salut, Leo, Jonas mă roagă să-ți transmit salutări. Ar vrea să vadă un film cu tine (și cu mine, dacă e neapărat necesar să vin și eu): „Spiderman trei“. Și dacă ai rău de înălțime, puteți să vă uitați și la „Întoarcerea cavalerului Jedi“. Tatăl lui e plecat în turneu în Asia, pentru trei săptămâni. Are concerte zilnic, în fața unor săli pline. Și în Asia, săli pline înseamnă de cinci ori mai pline decât la noi.

De fapt, voiam doar să-ți transmit că n-am dispărut încă de lângă tine, așa cum, de altfel, ți-am și promis. Cu drag, Emmi.

Peste zece minute

RE:

Mulțumesc, Emmi!!!

După un minut

RE:RE:

Vezi, Leo, mă mulțumesc și cu atât! Scrie-mi „mulțumesc, Emmi“ o dată pe săptămână, nu uita de cele trei semne de exclamare — și sigur mai rezist încă vreo trei ani „în lumină“.

Peste patru zile

Subject: **Toropeală**

Ce toropeală-i azi, nu crezi?

(Dacă n-ai timp sau energie să-mi răspunzi oarecum personal, atunci îți sugerez următoarele

variante: „Da, e supercald!!!“ sau „Să bei apă multă!!!“ Și, te rog, nu uita de semnele exclamării!!!)

Peste șapte ore

No subject

Păcat. De data asta contasem pe tine.

În seara următoare

Subject: **Luminița**

Tot așa de întuneric e în tunelul ăla? Sau vezi deja o luminiță la orizont? Strălucește? Atunci înseamnă că sunt eu. (M-am ars la soare.)

În dimineața următoare

Subject: **Ce anume?**

Dragă Leo, ce anume i-ai povestit, de fapt, lui „Pam“? I-ai povestit ceva din toate detaliile alea dubioase? De pildă:

- a.) Că avem o relație virtuală de doi ani și jumătate.
- b.) Că tu ai fugit la Boston ca să nu-mi pui în pericol căsnicia.
- c.) Că ne-am regăsit în rețea după ce te-ai întors și ne-am întâlnit de cinci ori, în afara rețelei.
- d.) Că o dată am făcut și sex.
- e.) Când s-a întâmplat d.), care era situația atunci când a avut loc d.) și cum ți s-a părut d.)
- f.) Că ne-am întâlnit pentru câteva minute în seara de dinaintea emigrării ei.
- g.) Ce ți-am lăsat drept „amintire“ cu ocazia întâlnirii.

Și ai reușit să scapi măcar pe jumătate? Ai spus, de pildă:

- h.) Că, între timp, relația noastră se poate caracteriza drept „sufletească, platonice, prietenească“?
- i.) Că prietenia noastră de corespondență nu are niciun efect nefavorabil asupra coabitării voastre?
- j.) Că nu te fur de la ea și nici pe ea de la tine?
- k.) Pentru că oricum m-am reîntors la familia mea, ca să reiau parteneriatul meu fără corespondent, bazat pe rațiune, după un binemeritat moment de respiro?
- l.) Și pentru că voi o să vă stabiliți oricum, cât de curând, în Boston?

Peste cinci minute

RE:

a.), b.), c.), d.), e.), f.), h.), i.), j.), k.), l.)

După un minut

RE:RE:

I-ai povestit despre toate astea? I-ai spus tot, tot? Întreaga paletă? Leo, ești nebun? Singurul motiv pentru care nu te-aș trimite pe lună în locul ei e faptul că ai fi prea departe ca să-ți smulg barba fir cu fir.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Vezi, știam că se poate discuta cu tine despre asta fără nicio problemă!

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Hei, Leo. Abia acum am văzut: i-ai mărturisit totul, în afară de g.) De g.) ai uitat. I-ai mărturisit lui „Pam“ că ai avut oarece relații sexuale cu mine. I-ai dat de înțeles și ce-ai simțit (respectiv, ce n-ai simțit). Dar nu i-ai spus ce amintire ți-am lăsat? De ce nu?

După un minut

RE:

Pentru că măcar cel mai important și mai frumos secret al nostru a trebuit să rămână la noi.

Peste două minute

RE:RE:

A trebuit să citesc propoziția de două ori, dar, da, ai formulat foarte frumos! Sau, într-un jargon mai comprimat: mersi, Leo!!!

Peste șase zile

Subject: **Ai dispărut?**

Dragă Emmi, ai dispărut de lângă mine? De data asta nu te-aș putea învinovăți.

După o zi

Subject: **Când?**

Leo, tu ești cel care tace și nu scrie nimic! Spune-mi odată: când o să emigrați la Boston?

Peste cinci minute

RE:

Te rog, Emmi, mai ai răbdare câteva zile. Într-o săptămână o să-ți povestesc totul. TOTUL!

Peste șapte minute

RE:RE:

Ai voie să-mi povestești TOTUL într-o săptămână? Sau trebuie să-mi povestești TOTUL într-o săptămână? Pam are voie să afle că o să-mi spui TOTUL într-o săptămână? Sau poate că ea îți pretinde să-mi povestești TOTUL într-o săptămână. De ce tocmai într-o săptămână? Ce se întâmplă în săptămâna asta? OK, gata, am înțeles, o să aflu abia peste o săptămână. Pa-pa! Ne citim după o săptămână!

Peste patru minute

Subject: **Istria**

Aaa, apropo: peste o săptămână și două zile se întoarce și Bernhard din Japonia. Și peste o săptămână și patru zile o să plecăm în vacanță cu copiii spre Croația. Dacă încă te gândești să te întâlnești cu mine înainte de asta ca să-mi spui TOTUL, fii, te rog, punctual cu programarea! O săptămână plină de succese îți dorește a ta, Emmi.

Peste șase zile

Subject: **Deci, eu zic c-ar cam fi timpul**

Salut, Leo, mâine se face exact o săptămână. Ce s-a întâmplat cu TOTUL? Unde e TOTUL? Ce e TOTUL?

După o zi

Subject: **Totul (s-a terminat)**

Dragă Emmi, eu și Pamela ne-am despărțit. Luni o să se întoarcă singură la Boston. Cam asta ar fi TOTUL.

Peste zece minute

RE:RE:

Dragă Leo, recunosc, e cam mult. Dar n-are cum să fi fost ăsta TOTUL. N-are cum să fi FOST totul, așa, dintr-odată. Nu cred. Capul sus! Vrei să ne întâlnim? Vrei să îmi spui tot ce ai pe suflet și să-mi

plângi pe umăr? Începând de acum, sunt aici pentru tine non-stop, cel puțin pentru încă două zile. Dacă vrei să ne întâlnim, atunci hai să ne întâlnim! Dacă nu știi dacă vrei să ne întâlnim, atunci hai să ne întâlnim! Dacă nu știi nici dacă vrei să te întâlnești cu cineva, în primul rând, atunci întâlnește-te cu mine! Doar dacă nu ești sigur că ți-ar face bine să ne întâlnim (pentru că n-ai cum să știi), doar în cazul ăsta renunță la întâlnire. De fapt, of, ba da, chiar și atunci! Așa. Gata. Nu voiam să mă ofer pe tavă cu atâta disperare. Și nici n-o s-o mai fac vreodată. Serios!

Peste 15 minute

RE:

Dragă Emmi, peste câteva ore o să fiu în trenul de Hamburg. Mă duc la soră-mea, Adrienne, și o să stau la ea până marți. Tu pleci cu familia în Croația miercuri, parcă? Atunci înseamnă că ne vedem abia după. Știu, Emmi, că arzi de nerăbdare să afli ce s-a întâmplat. Și ai dreptul să afli. Iar eu sunt dator să-ți spun. Serios! O să afli toate fațetele și nuanțele, îți promit. Hai să trecem și peste Hamburg și Croația. Vreau să văd lucrurile mai clar. Simt nevoia să mă distanțez — de Pamela și de mine. Nu de tine, Emmi, crede-mă, nu și de tine!

Peste opt minute

RE:RE:

Mai departe de mine n-ai cum să fii oricum, dragul meu. Leo, mă scoți din sărite cu amănările, repudiile, promisiunile și schimbările tale bruște de 180°, fără prea multe explicații! Când o să mă întorc din Croația, probabil c-o să mă anunți că v-ați logodit. Dar, din păcate, deocamdată n-ai cum să-mi povestești nimic despre „fațetele“ deciziei tale pentru că vrei să vezi lucrurile mai clar. Leo, nu mai sunt dispusă să colaborez! Nu te supăra: nu contează ce te aștepti să-mi spui de data asta, după îndelungi chibzuieli. Eu nu mai aștept cu tine. Aștept de când te-am cunoscut. În ăștia doi ani și jumătate am așteptat de trei ori mai mult decât în cei 33 de ani de dinainte. Măcar de-aș fi știut ce aștept! M-am săturat până peste cap să aștept. M-am epuizat așteptând, pur și simplu. Îmi pare rău! (Așa, și acum o să taci și o să stai îmbufnat din nou.)

După un minut

RE:

Nu, Emmi, nu tac și nu stau îmbufnat. Plec la Hamburg. Și mă întorc. Și o să-ți scriu. Și n-o să te anunț că m-am logodit cu nimeni. Cu drag, Leo.

Capitolul șaisprezece

Peste cinci zile

Subject: **Despărțirea de Pamela**

Bună dimineața, dragă Emmi. Salutări Mării Mediterane de pe Top 15! M-am întors. Sunt din nou. Sunt din nou eu însumi. Stau cu laptopul pe balcon. Și-n spatele meu — unul dintre apartamentele astea pustii și sărăcicioase de bărbat părăsit de curând de o femeie.

Am vorbit cu ea la telefon ieri. A ajuns bine, la Boston plouă. E incredibil că putem să vorbim deja, e drept, cu gâtul uscat, cu dificultăți de înghițire, dregându-ne vocea din când în când, scrâșnind din dinți, dar, oricum, reușim să scoatem cuvintele. A trecut doar o săptămână de când am abandonat proiectul, intermitent, fără a ne avertiza în prealabil și fără a numi motivele. Eu am fost cel care a început: „Pamela, cred că ar trebui“. Și Pamela a terminat fraza: „Să ne despărțim, ai dreptate!“

Nu ne-am rămas datori cu nimic, am eșuat împreună, frumos, elegant, cu o execuție și o poziție a corpului perfecte, în „sincron“. Ne-am întins toate dezamăgirile în fața celui alt, le-am azvârlit la un loc, într-un morman, și le-am împărțit frățeste. Fiecare și-a luat jumătatea cuvenită. Așa ne-am luat la revedere. La plecare ne-am luat în brațe, ne-am sărutat și ne-am bătut reciproc pe umăr. Și fără s-o exprimăm în cuvinte, ne-am urat „compătimire fericită“. Amândoi am plâns pentru că am fost mișcați de lacrimile celui alt. A fost ca o scenă de la o înmormântare, de parcă am fi pierdut o persoană dragă, o rudă comună. Și chiar așa s-a și întâmplat! Doar că îi dăduserăm nume diferite. Pamela o numea „Încredere“, iar eu, „Iluzie“. (Va urma. O să trimit asta și apoi o să-mi fac o cafea. Pe curând!)

Peste zece secunde

Subject: **Mesaj absentă**

MOMENTAN SUNT ÎN CONCEDIU ȘI O SĂ-MI VERIFIC E-MAILURILE ABIA PE 23 IUNIE. SALUTĂRI CORDIALE, EMMI ROTHNER.

Peste 30 de minute

RE:

M-am așteptat la asta, Emmi. Și e OK așa! De fapt, nici nu știu dacă vrei să știi ce s-a întâmplat. Așa că o să aflu abia peste o săptămână și jumătate. Păi, bine, atunci o să turui liniștit mai departe, draga mea:

Pamela a fost prima femeie care nu îmi amintea de tine, care nu se putea compara cu tine, care n-avea nimic din tine, fantezia mea virtuală, și care mi se părea, totuși, atrăgătoare. Am văzut-o și mi-am dat seama imediat că trebuie să mă îndrăgostesc de ea. O concluzie falsă, o decizie greșită: acest „trebuie“, planul, intenția, efortul meu disperat. Eram transfigurat de dorința de-a o iubi. Eram complet absorbit de asta. Am făcut totul pentru asta, până la urmă. Cu excepția unui singur lucru: nu m-am întrebat niciodată dacă o iubesc cu adevărat.

Au existat trei faze cu Pamela. Patru luni petrecute la Boston: a fost cea mai bună perioadă, a fost timpul MEU petrecut cu ea și n-aș vrea să șterg nicio zi din perioada asta. Vara trecută, când m-am întors din America, te-am găsit pe tine, Emmi. Din nou, sau iarăși: pe TINE! Dulapul meu plin de sentimente depozitate frumos și puse deoparte. Cât de naiv am fost să cred că o să dispară de la sine. Mi-ai adus aminte repede că nu există sfârșituri fără începuturi. Ne-am întâlnit. Te-am văzut. TE-AM VĂZUT! Ce-ar trebui să-ți spun acum? Mă aflam în faza doi cu Pamela: o relație la distanță, întreruptă de călătorii aventuroase și de zvâcniri puternice de dor, dorința pentru o intimitate normală, cu cumpărat pâine și lapte împreună, cu schimbat sacul la aspirator. Cum mi-am petrecut timpul în

așteptarea viitorului meu? L-am petrecut cu tine, Emmi. Lângă cine am fost prezent, chiar dacă doar virtual? Lângă tine, Emmi. Cu cine am trăit pe dinăuntru, în secret? Cu tine, Emmi. Tot timpul doar cu tine. Și fanteziile mele cele mai frumoase aveau acum și un chip concret. Chipul tău.

Și atunci a venit Pamela. Și a rămas la mine. Faza trei. Am mutat comutatorul din capul meu: Emmi, off, Pamela, on. Un gest brutal. Concentrare maximă pe „femeia vieții“, pe cea aleasă, cea pe care trebuia s-o iubesc. „Iluzia perfecțiunii“ pusă în practică. Tu mi-ai oferit cuvântul-cheie, și am crezut că o să reușesc să mă țin de el, ca tu și Bernhard, cu „căsnicia voastră rațională“. Poate că n-am vrut decât să-ți demonstrez că se poate. Eram gata să fac orice ca s-o fac fericită pe Pamela. La început s-a simțit alintată și în siguranță. Și mi-a făcut bine și mie, a fost ca o manevră de ocolire reușită, o terapie ocupațională bine gândită. Doamne ferește să mă gândesc prea mult sau să fiu prea mult lângă Emmi. Fiecare e-mail personal, fiecare gând intim dedicat ție trebuia contrabalansat cu un gest de solidaritate față de Pamela, drept compensare. Cu asta îmi împăcam conștiința. Ei bine, nu s-a lăsat impresionată prea mult timp de avalanșa mea de declarații de dragoste. În curând, a început să se simtă iritată, copleșită, prinsă la înghesuială. Avea nevoie de spațiu, de oxigen, de un azil, cu avantajul terenului propriu. Și doar Boston îndeplinea condițiile astea. Am crezut că e singura mea șansă de a-mi transforma iluziile în realitate.

Tu știi ce e-mailuri scriu eu. Dar călătoria noastră de recunoaștere a terenului a fost suficient de reușită cât să mă conving că vreau să-mi încerc norocul alături de ea pe Coasta de Est. La începutul anului viitor voiam să „emigrăm“, zarurile fuseseră aruncate, cu job și locuință aranjate. Numai că, numai că, numai că. (...) Da, i-am povestit despre tine, Emmi.

Clipe frumoase pe plajă! Leo.

Peste opt ore

RE:RE:

De ce i-ai povestit despre noi?

Apropo, hi, Leo. Sper că nu te așteptai să încep după o săptămână cu analiza fazelor „Pam“, cu sunetele mele secundare, melodramatice, ca să rămâi iar fără suflu vreo câteva luni. Apropo de suflu: mă aflu într-un internet-emo-cafe de trei pe trei, cu niște pereți negri superbi, duduind a Death Metal, special gândit pentru generația croată post-No Future plină de piercinguri, o încăpere în care, ca fumător pasiv inhalezi în cinci minute cam cât ar inhala în medie într-o oră un fumător înrăit. Tocmai de aceea, în atmosfera asta nihilistă, considerațiile tale ulterioare despre „Pam“ par extrem de bizare. Așa că, hai, continuă fără să te simți jenat! De ce i-ai povestit despre mine? Și ce s-a întâmplat după aceea? Și ce-o să se întâmple acum? O să mă întorc în locul ăsta fermecător să-ți citesc observațiile într-una din după-amiezile următoare, în caz că nu-mi cedează plămâinii până atunci. Pupici, Emmi.

P.S. (cât se poate de clasic): M-aș bucura să ne revedem!

După o zi

Subject: **Punctul de contact**

Dragă Emmi, mă bucur să te știu atât de usturătoare. Aerul de mare și de hrube din Croația îi face bine circulației tale sensibile.

1.) De ce i-am povestit lui Pam, adică Pamelei, despre tine? — A trebuit s-o fac. După un anumit punct, n-a mai existat altă soluție. După punctul TĂU, Emmi! Cel descris de mine în detaliu și indicat cu exactitate: „În palma mea stângă, undeva pe la mijloc, unde linia vieții, brăzdată de câteva încrețituri groase, o cotește spre arteră“. Acesta este locul în care m-ai atins fără să vrei la cea de-a doua întâlnire a noastră. A rămas antena mea performantă pentru captarea undelor-Emmi, prelungită pentru eternitate.

Câteva luni mai târziu, în cadrul faimoasei noastre întâlniri de cinci minute, în seara de dinaintea sosirii Pamelei, mi-ai lăsat un „suvenir“, o „amintire“. Ai bănuțit măcar ce urmări avea să aibă gestul tău? „Pssst!“ ai șoptit. „Să nu spui nimic, Leo! Nimic, nimic!“ Mi-ai luat în palme mâna stângă, ai dus-o la gură și ai sărutat punctul nostru de contact. Și l-ai mângâiat ușor și cu degetul mare. Și ți-ai luat rămas-bun: „Pa-pa, Leo. Ai grijă de tine. Să nu mă uiți!“ Și ușa s-a închis. Am derulat de o sută de ori scena asta în capul meu și am simțit sărutul acela de o mie de ori. Și fiindcă nu prea mă pricep să descriu stări de excitație erotice, o să te scutesc de descrierile referitoare la cum m-am simțit.

În orice caz, n-am mai putut să mă apropiu intim de Pamela fără să mă gândesc la tine, fără să mă gândesc la tine și fără să simt punctul tău. Degeaba mi-am trâmbițat atunci teoria aia despre ce înseamnă să înșeli sau nu pe cineva. Ți-ai mai amintești ce ți-am scris? — „Sentimentele mele față de tine nu anulează sentimentele mele față de ea. Cele două nu au nicio legătură. Nu concurează una cu cealaltă“. Prostii! Imposibil de susținut. Departe de adevăr. Combătut de un biet punctuleț. Mult timp n-am vrut să accept faptul că mâna mea stângă se retrăgea din ce în ce mai mult de lângă corpul Pamelei, nu voiam să văd cum se apăra, cum se străduia să-și protejeze secretul și să-l ascundă în pumn.

Probabil că Pamela a observat până la urmă. În seara respectivă, s-a aruncat energic peste mâna mea absentă, s-a străduit să-mi deschidă pumnul strâns, s-a prefăcut că se joacă, a răs forțat, a mărit presiunea, a pus genunchiul pe antebrațul meu. La început am rezistat. Dar până la urmă m-am dat bătut știind că nu pot să păstrez secretul nostru între cinci degete, pe termen lung. M-am eliberat brusc din strânsoarea ei, am deschis pumnul, mi-am întins mâna spre ea și i-am spus furios — mă simțeam groaznic, neputincios, umilit, enervat, prins asupra faptei: „Uite, poftim! Ești mulțumită acum?“. A rămas șocată, m-a întrebat ce-am pățit așa, dintr-odată, și dacă a spus sau a făcut ceva greșit. M-am rezumat la a-mi cere scuze. Pamela habar n-avea pentru ce mă scuzam. Și în clipa aceea n-am mai putut: i-am povestit despre tine.

De fapt, la început am vrut să-ți rostesc doar numele ca să văd cum o să mă simt. Am folosit drept pretext povestioara despre inflexibilitatea celui de-al șaptelea val, pe care o auzisem de curând — „de la Emmi, o cunoscută“. Pamela a devenit imediat atentă și m-a întrebat: „Emmi? Cine e Emmi? De unde o cunoști?“ Și în clipa aceea s-a spart o valvă și totul s-a revărsat bolborosind, timp de vreo oră, până când n-a mai rămas nimic de ascuns despre noi. A fost ca unul dintre valurile astea crescânde, învolburate, măturătoare pe care mi l-ai descris. Un val format ca să schimbe, ca să reconfigureze peisajul, astfel încât nimic să nu mai fie la fel în urma lui.

Bălăceală plăcută! Leo.

Peste trei ore

Subject: **Despărțire**

2.) Ce s-a întâmplat după aceea? Nu prea multe. Flux. Reflux. Tăcere. Senzație de jenă. Scuturat din cap. Suspiciune. Răceală. Tremurat. Frisoane. Prima întrebare din partea ei: „De ce-mi spui toate astea?“ Eu: „Am zis c-ar trebui să afli, în sfârșit“. Ea: „De ce?“ Eu: „Pentru că a făcut parte din viața mea“. Ea: „Cine?“ Eu: „Emmi“. Ea: „A făcut parte?“ N-am spus nimic. Ea: „E un capitol încheiat pentru tine?“ Eu: „Am devenit prieteni, ne scriem e-mailuri din când în când. S-a reîntors la soțul ei și e fericită“. Ea: „Și dacă n-ar fi făcut-o?“ Eu: „Dar a făcut-o“. Ea: „O mai iubești?“ Eu: „Pamela, eu te iubesc pe tine! Mă mut cu tine la Boston. Nu e o dovadă suficientă?“ A zâmbit și m-a mângâiat în treacăt pe creștet. Mi-am dat seama ce luptă se dădea în ea.

După aceea s-a ridicat și s-a dus la ușă. Apoi s-a mai întors o dată și a spus: „O ultimă întrebare și am terminat. Ești cu mine din cauza ei?“. Am ezitat, m-am gândit bine și-am spus: „Pamela, nicio

poveste nu s-a născut din neant. Toate au legătură între ele“. Atunci a ieșit din cameră. După asta nu mai aveam ce discuta. Am încercat să discut cu ea de mai multe ori. Tânjeam după o discuție serioasă, am luat în calcul chiar și o furtună cu grindină, cu daune materiale, orice, ca să văd o dimineață senină. Dar degeaba. Pamela a blocat toate căile de acces. N-a existat nicio ceartă, niciun reproș, niciun cuvânt aruncat aiurea, nicio privire urâtă. Nu, n-a mai fost nicio privire, ci doar atingeri ușoare. Vocea ei suna ca o înregistrare de pe o casetă. Atingerile ei mă răneau prin blândețea lor. Ne-am comportat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ne-am chinuit așa timp de câteva săptămâni, împreună, unul lângă altul, unul pe celălalt, în sincron. Până când m-am prins, în sfârșit: nu-i povestisem Pamelei doar povestea mea cu tine. Îi povestisem în același timp și povestea mea și a ei. Și povestea asta ajunsese la sfârșit. Așa că nu ne-a mai rămas decât să ne despărțim.

În dimineața următoare

Subject: **Cât de, de, de trist!**

Salut, Leo, aș vrea să-ți distrag atenția cu o prostioară acum ca să nu te mai gândești la ce mi-ai scris. Dar de data asta nu reușesc. Urâsc poveștile care se termină prost, mai ales dimineața devreme. M-ai făcut să plâng și nu pot să termin. Tipul de lângă mine, cel cu aparatul dentar montat peste sprâncene, și-a stins țigara din solidaritate, deși o fumase doar pe jumătate. Leo, toată povestea asta mi s-a părut atât de, de, de îngrozitor de tristă și mai ales felul în care-o descrii! Îmi pare atât de rău pentru tine! Îmi vine să te iau în brațe și să nu-ți mai dau drumul. Ești o persoană atât de, de, de drăguță! Și cu toate astea, atât de netalentată în domeniul sentimental. Niciodată nu faci lucrurile la timpul potrivit și când e timpul să faci ceva, nu faci nimic sau nu cum trebuie. „Pam“ și cu tine — asta n-avea cum să funcționeze. Mi-am dat seama de când am văzut-o. Sigur, merge să jucați golf împreună, OK, sau să vizitați rudele din Boston, să mâncați curcan de Crăciun, eventual, din când în când, și niște sex (dacă e neapărat nevoie), asta aș putea să înțeleg. Dar nu să și trăiți împreună!

Așa, și acum trebuie să mă calmez repede. Fiona mă așteaptă afară. Vrea să mă târască la o rundă de shopping prin sătucul nostru de pescari. — Următorul capitol tragic se ivește deja la orizont. Pe curând, dragul meu. Emmi.

Peste două zile

Subject: **În al treilea rând**

3.) Și ce-o să se întâmple de acum încolo? — Habar n-am, dragă Emmi. Tocmai am început să adun cuvinte-cheie pentru următorul semestru. Dacă ai vreo sugestie bună, transmite-mi-o, te rog. Poate c-o să petrec restul verii la soră-mea în Hamburg și o să aștept un al șaptelea val care să zguduie totul din temelii pe malul Mării Nordului. În orice caz, nu e cazul să fii tristă sau să-ți faci griji pentru mine. E drept că mă simt puțin cam gol pe dinăutru, dar sunt și fericit. Văd puține lucruri, dar puținul pe care-l văd, îl văd clar și limpede. Pe tine, spre exemplu — în cafeneaua emo din Croația, sau pe plajă, într-un costum de baie verde. (Nu mă dezamăgi spunând că e albastru!)

Dacă am numărat corect, ți-au mai rămas cinci zile de concediu cu familia. Sper că n-o să te deranjeze nimic și o să poți să te bucuri de ele. O să am grijă să nu te deranjez nici eu și o să mă refugiez în munca mea abandonată și o să-ți scriu abia după ce te întorci. Îți mulțumesc oricum pentru — urechea ta, ochii tăi și punctul tău de contact. Și pentru tine! Ești îngrozitor de importantă pentru mine. Atât de, de, de importantă! Leo.

Peste trei ore

RE:RE:

Da, Leo, am o sugestie tare de tot. Vrei s-o incluzi în colecția ta de cuvinte-cheie? — Joia viitoare, ora 19:30, restaurantul „Impressione“, pentru două persoane, rezervare făcută pe numele Emmi

Rothner. Mă bucur de pe-acum! Și vino, te rog, la întâlnirea asta, chiar dacă te simți gol pe dinăuntru! Te rog, te rog, te rog! Emo-pusi, Emmi.

P.S. Ai ratat la milimetru. Eram în costumul de baie maro cu alb. Cel verde îl îmbrac azi. Ca să vezi cu adevărat clar când mă vezi pe mine!

Peste trei zile

Subject: **Impressione**

Salut, Leo, n-ai acceptat încă invitația pentru joi. Nu vreau să te bat la cap, vreau doar să știu pentru ce mă întind la soare câte o oră în fiecare zi, înconjurată de oameni care zac pe șezlonguri și pe care acum o săptămână îi deplângeam pentru trândăvia asta inertă care îți lichefiază creierul. Cu drag, Emmi.

P.S. Salutări de la Jonas „Spiderman“ Rothner! A pus pariu cu mine că-ți place să lansezi zmeie și să faci windsurfing. Eu, în schimb, tind să cred că preferi să faci plimbări pe plajă și să aduni scoici și pietre.

După o zi

Subject: Mărturisire

Dragă Emmi, nu voiam să-ți stric vacanța cu asta, dar trebuie să mărturisesc că mi-e frică de întâlnirea noastră.

Peste patru ore

RE:RE:

Of, Leo, nu trebuie să-ți fie frică. E cea de-a șasea întâlnire. Abia cea de-a șaptea o să fie periculoasă. În plus — și cu asta o să modific tabelul meu cu cei mai atrăgători bărbați din univers: bărbații care se dau în vânt după cursele de mașini, bărbații cărora le plac târgurile de turism, bărbații în sandale, bărbații care beau bere în corturi, bărbații cu orgoliul rănit și — bărbații sperioși! Pe curând, Emmi.

Peste trei minute

RE:

Dragă Emmi, la ce te aștepti din partea „serii noastre italiene“? Știu că întrebarea o să ți se pară cunoscută, dar pe mine mă chinuie de fiecare dată când trebuie să ne întâlnim. Și mai ales acum.

Peste două minute

RE:RE:

- 1.) Antipasti di pesce
- 2.) Linguine al limone
- 3.) Panna Cotta
- 4.) Și pe lângă asta, sau între, după, în timpul și pe lângă vin: Leo!
- 5.) Și în fața mea, prezent acustic, vocal și optic, ba chiar la îndemână, genunchi lângă genunchi: Leo!

(Dacă îmi promiți că n-o să te gândești mult și o să-mi răspunzi imediat, contrar obiceiurilor tale, o să mai rămân câteva minute în camera asta de afumare.)

După un minut

RE:

O să mă întâmpini altfel decât până acum?

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Leo, nu poți să-mi pui astfel de întrebări. O să vedem atunci, pe loc, ce-o să se întâmple. Și-n plus, fiecare întâlnire arată altfel.

Peste 40 de secunde

RE:

Din cauza Pamelei, adică, la asta mă refer.

Peste două minute

RE:RE:

Mi-am dat seama la ce te referi. Nu, n-o să te întâmpin altfel din cauza lui „Pam“. Dacă o să te întâmpin altfel, o s-o fac din cauza ta. Sau din cauza mea. Sau, altfel spus: dacă tu o să mă întâmpini altfel, și eu o să te întâmpin altfel. Și fiindcă m-ai întâmpinat altfel de fiecare dată când ne-am întâlnit, o să mă întâmpini altfel și de data asta, și eu, la fel. În plus, până acum n-am luat niciodată masa împreună. Prin simplul fapt că o să mănânci o să mă întâmpini altfel. Iar eu o să reacționez cum se cuvine, o să mănânc și eu, de asta poți fi sigur! Așa, și acum îmi dai voie să ies la soare din grota asta?

Peste trei minute

Subject: **Am voie?**

Să înțeleg că-mi dai voie să ies la soare? În fine, eu o să ies. Pa-pa, Leo. Îți scriu de acasă. Pusi. Emmi.

Simultan

RE:

Bineînțeles. Pe curând. Scrie-mi, te rog, când te-ai întors. Cu drag, al tău, Leo.

Peste trei ore

Subject: **Drăguț costumul de baie**

Îmi place costumul ăla de baie. Verdele îți stă foarte bine!

După o zi

RE:RE:

Văd că ești cam îndrăzneț!

Peste două zile

Subject: **Eu primul**

Salut, Emmi, și bine ai venit acasă! Șterge-mă, te rog, din tabelul tău cu „bărbați atrăgători“. Mă bucur să te întâlnesc mâine-seară, la șapte și jumătate, la Italianu’. Nu mă simt deloc stresat. Nici prin gând nu-mi trece că s-ar putea să ratăm întâlnirea asta (respectiv, că n-o să se ridice la standardele noastre). Leo.

Peste trei ore

RE:RE:

Noul Leo: sprinten, neînfricat, înfometat și gata pentru orice!

(Mulțumesc pentru primirea drăguță. Și să știi că EU sunt cea care se bucură prima!)

Peste patru minute

RE:

Vechea Emmi: ajunsă cu bine, după cum se vede!

(Mulțumesc pentru „EU“ și pentru „prima“!)

Înainte de masă, a doua zi

Subject: **Rămâne valabil?**

Dragă Emmi, rămâne valabil pentru astă-seară?

Peste 30 de minute

RE:RE:

Da, bineînțeles, dragă Leo. A, da, era să uit să-ți zic: vine și Bernhard cu copiii. Nu te deranjează, bănuiesc?

Peste zece minute

Subject: **Glumă!**

Leo, a fost doar o glumă! O glumă! O gluuuu-măăăăăăăăăăăăăăăăăăăăăă!

Peste trei minute

RE:

Aoleu, seara asta se anunță a naibii de amuzantă! Cred c-ar fi mai bine să ies. Pe curând, Leo.

După un minut

RE:RE:

Mă bucur să te văd!

Peste 30 de secunde

RE:

Și eu mă bucur să te văd pe tine!

Capitolul șaptesprezece

În dimineața următoare

No subject

Ai dormit bine?

Peste cinci minute

RE:

Încă nici n-am adormit. Am prea multe imagini în cap și sunt dependent de ele, vreau să le văd iar și iar. Tu cum te simți, iubita mea?

După un minut

RE:RE:

Nu pot decât să-ți doresc să te simți la fel ca mine, iubitul meu.

Peste două minute

RE:

Dublează intensitatea sentimentelor tale și o să te simți cam ca mine, dragă Emmi.

Peste trei minute

RE:RE:

Jumătate din ce simți tu, înmulțit cu patru! Așa mă simt eu acum! Apropo, de ce nu m-ai întrebat dacă nu vreau să urc la tine?

Peste 50 de secunde

RE:

Pentru că m-ai fi refuzat, printre altele.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Nu, zău? Te-aș fi refuzat, zici? Ți s-a părut că arăt ca o femeie care te-ar fi refuzat?

Peste un minut

RE:

Femeile care te refuză nu arată decât rar ca și când s-ar pregăti să te refuze. Dacă n-ar fi așa, nici n-ar trebui să le întrebi.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Zise Leo, expertul în femei, care ne poate povesti despre o grămadă de experiențe similare. Și după ce-a primit o sută de refuzuri (deși femeile nu arătau deloc ca și când ar fi vrut să-l refuze), nu mai întreabă nimic.

Peste 30 de secunde

RE:

M-ai fi refuzat, Emmi, nu-i așa?

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Iar tu n-ai fi avut nimic împotriva dac-aș fi urcat, Leo. Nu-i așa?

Peste 30 de secunde

RE:

De ce crezi asta?

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Un bărbat care sărută și... ăăă... te „îmbrățișează“ în felul ăla n-are nimic împotriva.

Peste 50 de secunde

RE:

Deduse seducătoarea Emmi, după nenumărate probe de degustare și de percepere.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Deci ai fi vrut să urc la tine?

Peste 20 de secunde

RE:

Bineînțeles.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Și atunci de ce nu m-ai întrebat? Aș fi zis „da“ sigur. Serios!

Peste 30 de secunde

RE:

Serios? În mă-sa!

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Dar nici scena aia din fața intrării n-a fost rea, dragul meu. Am avut parte de o grămadă de scene cu pupături-în-fața-casei. (E drept că mai mult la cinematograful.) Dar puține se compară cu cea de ieri. Și nu mi s-a părut deloc c-ar fi trenat. De fapt, m-am simțit ca la șaptesprezece ani.

Peste 40 de secunde

RE:

A fost o seară copleșitoare, draga mea!

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Da, ai dreptate, a fost copleșitoare! Un singur lucru nu înțeleg, dragul meu.

Peste 30 de secunde

RE:

Ce anume, iubita mea?

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Cum ai putut, cum ai putut, cum ai putut?

Peste 30 de secunde

RE:

Hai, spune odată!

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Cum ai putut să lași pe farfurie patru bucăți din șapte din senzaționalul Penne Asparagi e Prosciutto in Salsa Limone?

Peste 50 de secunde

RE:

Pentru tine am făcut-o!

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Să știi că apreciez foarte mult.

Peste 50 de secunde

RE:

Bine, dragă Emmi. Acum o să ies, o să închid ochii, o să opresc timpul și o să visez despre — și mai mult decât — asta. Te sărut!

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Somn ușor, scumpule! O să-ți scriu ce mi s-a mai părut interesant diseară. Îți întorc sărutul. De fapt, nu, nu ți-l întorc, o să primești unul nou, cu dedicație specială. Pe al tău o să-l păstrez eu. Nu toată ziua se întâmplă să primesc astfel de săruturi.

Peste nouă ore

Subject: **Ciudățeni**

Dragă Leo, te-ai trezit, ești bine? Deci: aseară n-ai rostit nici măcar o singură dată numele lui Bernhard.

Peste 40 de secunde

RE:

Nici tu, Emmi.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Eu pot să mă abțin când vine vorba despre el. Dar din partea ta nu mă așteptam, dragul meu.

Peste opt minute

RE:

Probabil că va trebui (sau vei putea) să te obișnuiești cu asta, draga mea. Din când în când mai învăț și eu câte ceva: Bernhard e problema ta, nu a mea. Dacă mă săruți, o faci pe răspunderea ta, nu pe a mea. De fapt, nu poate fi vorba de asta pentru că Bernhard știe... sau, mă rog, a știut... sau s-a așteptat... sau și-a imaginat... că... sau: habar nu am. Nu mai sunt la curent cu versiunea ta despre rațiune și deschidere, am pierdut vederea de ansamblu. Ba și mai mult, mi-am pierdut interesul: n-am chef să tot sar peste umbra lui Bernhard când mă gândesc la tine. Și nu trebuie să intru în pământ de rușine nici în fața Pamelei, când mă gândesc la tine. Mă gândesc la tine când am chef, de câte ori și

cum vreau eu. Nimeni nu mă mai împiedică, nimeni nu-mi stă în cale. Știi cât de eliberator poate fi? Pentru mine, întâlnirea noastră de ieri a fost ca un salt cuantic. Am reușit să te văd ca și când ai fi venit doar pentru mine, de parcă ai fi existat doar pentru mine, de parcă restaurantul ăla italianesc ar fi fost deschis special pentru noi, de parcă masa ar fi fost făcută special ca să ne atingem picioarele pe sub ea, de parcă tufișul ăla de grozamă din fața casei ar fi fost plantat special pentru noi, cu douăzeci de ani în urmă, special pentru evenimentul acela din viitor, ca să înflorească atunci când, peste douăzeci de ani, o să ne sărutăm și o să ne îmbrățișăm în fața lui.

Peste șapte minute

RE:RE:

Ai văzut exact cum trebuie, dragul meu. IERI AM VENIT SPECIAL PENTRU TINE ȘI DOAR PENTRU TINE! Și te rog, te rog să nu uiți niciodată privirea aceea, gândul acesta că totul a fost făcut pentru noi, că lumea a dispărut în jurul nostru, că tufișul de grozamă cu flori galbene a fost plantat pentru noi, că lumea în sine a fost inventată pentru noi. Exersează înainte să te culci, fă repetiții când te trezești, exersează în fața oglinzii. Ai grijă când îl folosești, nu-l irosi pe alți oameni, apără-l de atacuri și de lumina puternică a soarelui, nu-l expune la pericole, ai grijă să nu provoci pagube când îl transporti. Și când ne revedem, scoate-l din nou la lumină! Pentru că gândul acesta, privirea aceasta mă scoate din minți, mă copleșește. Numai pentru ea, și-a meritat să aștept e-mailurile tale timp de doi ani și jumătate. Nimeni nu m-a privit cu astfel de ochi, Leo, să știi. Atât de, de, de. Da. Exact așa. Am ținut neapărat să-ți spun. Apropo, a fost un compliment, unul mic, dragul meu. Ți-ai dat seama, nu?

Peste zece minute

RE:

Știi ceva, Emmi? Eu zic să nu ne mai scriem azi. Mai frumos de atât n-are cum să fie. Și n-are cum să rămână așa de frumos, decât dacă tăcem și nu mai spunem nimic o noapte întreagă. Te sărut! Al tău, Leo. (Și acum mă duc să exersez privirea aia atât de, de, de.)

Capitolul optsprezece

În seara următoare

Subject: **Întrebare**

O întrebare pentru cel care tace pentru frumusețe: cât mai ai de gând să taci și să păstrezi „frumusețea“?

Peste 20 de minute

RE:

Întrebare pentru cea care a întrerupt tăcerea: ce-o să se întâmple cu noi doi de-acum încolo?

Peste trei minute

RE:RE:

Asta depinde de tine, dragă Leo.

Peste 50 de secunde

RE:

Mai degrabă de tine, dragă Emmi, nu crezi?

Peste un minut

RE:RE:

Nu, dragul meu, asta e o greșeală fatală, care te însoțește de mult timp, o greșeală care te-a făcut să alegi calea greșită spre Boston, care a supraviețuit și drumului de întoarcere și s-a aclimatizat imediat, gândindu-se că o să trăiască bine mersi pe lângă tine. Leo, nu vezi că se agață de tine ca scaiul? Scapă odată de ea!

Peste 40 de secunde

RE:

Și ce ți-ai imaginat? Vrei să te întreb dacă în noaptea asta vii aici și dormi la mine?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Dragul meu Leo, nu e vorba de ce-mi imaginez eu. Știu oricum ce-mi imaginez și tu habar nu ai câte-mi pot imagina, mai ales de ieri. Dar de data asta e vorba de ce-ți imaginezi TU. Și, nu, nu mă întreba, te rog, ce fac în noaptea asta!

Peste 20 de secunde

RE:

De ce să nu te întreb?

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Pentru că va trebui să te refuz.

Peste 40 de secunde

RE:

De ce ai face asta?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Pentru că, pentru că, pentru că. Pentru că nu vreau să crezi că îmi doresc o aventură cu tine. Și, mai important: de ce nu vreau să am o aventură cu tine? Pentru că dac-aș fi vrut asta, ne-aș fi putut scuti de doi ani și jumătate și 37 de metri cubi plini de litere.

Peste 30 de secunde

RE:

Dar ce vrei, dacă nu o aventură?

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Vreau să zici ce vrei TU mai întâi!

Peste 20 de secunde

RE:

Pe TINE!

Peste un minut și jumătate

RE:RE:

Bravo, Leo! Un răspuns spontan, din stomac! Să știi că-ți stă bine, și mai ales așa, cu litere mari. Dar ce înseamnă acest TINE? Vreau să te citesc pe tine? Vreau să te am tot timpul în minte pe tine? Vreau să te port pe tine în dulapul meu cu sentimente? Vreau să te am pe tine sub formă de punct în palmă? Vreau să nu te pierd pe tine? Vreau să te cinstesc pe tine? Vreau să te văd pe tine? Vreau să te aud pe tine? Să te miros pe tine? Să te simt pe tine? Să te sărut pe tine? Să te ating pe tine? Să te pun la pământ pe tine? Să te las însărcinată pe tine? Să te mănânc pe tine?

Peste 50 de secunde

RE:

Pe TINE în toate aceste ipostaze! (Mai puțin chestia cu „lăsat însărcinată“, deși, dacă mă gândesc mai mult, de ce nu?)

Peste un minut

RE:RE:

Frumos, Leo! Uneori, în mijlocul celei mai acerbe crize de timiditate, lași impresia că ai simțul umorului. Dar pe bune acum, cine te împiedică să faci cu mine ce vrei? Hai, spune-mi, te rog, ce o să se întâmple cu noi de acum înainte?

Peste șapte minute

Subject: **Spune-mi!**

Leeeeeooooooooo! Te rog! Să nu taci din nou! Spune-mi! Scrie-mi! Poți s-o faci! O să reușești sigur! Ai încredere în tine! Trebuie să faci doar un pas!

Peste patru minute

RE:

Bine, dacă chiar vrei să știi ce vreau, deși știi oricum, fără să-ți zic: Dragă Emmi, vrem să, adică, nu, vrei să, sau poți să-ți imaginezi — OK, OK, nu e vorba de ce-ți imaginezi tu, ci de ce-mi imaginez EU. Emmi, îmi imaginez că aș vrea să-mi încerc norocul cu tine!

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Cum adică, „norocul“?

Peste 40 de secunde

RE:

Adică, viitorul.

După un minut

RE:RE:

„Viitorul“ e un substantiv neutru și (tocmai de aceea) nu știm ce-i cu el. Hai să încercăm deocamdată cu „a fi împreună“, e mai potrivit, mai aproape de realitate. Așa e mai bine. Posibil. Probabil.

Peste 40 de secunde

RE:

Emmi, vezi, știam că e vorba de ce vrei TU! Dar, spune-mi, te rog, ce diferență ar fi între acest „a fi împreună“ al tău și „aventura“ mea?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Cerințele, intenția, scopul. O aventură vrea să se desfășoare în voie. A fi împreună înseamnă a rămâne împreună și, eventual, a trăi împreună, frumos, cum trebuie.

Peste trei minute

RE:

Dragă Emmi, în caz că, la un moment dat, am putea fi împreună, să rămânem împreună și să trăim împreună (problema fiind deja pusă pe tapet): îmi cer scuze, dar va trebui să te întreb. — Ți-ai putea imagi... Te-ai despărți de Bernhard? Ai divorța de el?

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Nu.

Peste 40 de secunde

RE:

Păi, vezi! Bine, hai, las-o baltă atunci.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Dragă Leo, de ce spui „Bine, las-o baltă atunci“? De ce nu mă întrebi: „De ce?“

Peste 40 de secunde

RE:

De ce să te întreb așa ceva, Emmi?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Nu mă întreba de ce ar trebui să mă întrebi, întreabă-mă de ce n-aș divorța de el!

Peste 30 de secunde

RE:

Dragă Emmi, n-o să te las să-mi dictezi tu ce să întreb. Dacă întreb ceva, te întreb pentru că așa am vrut eu. Prin urmare: de ce n-ai divorța?

Peste 20 de secunde

RE:

Pentru că am divorțat deja.

Peste două minute

RE:

Nu.

Peste douăsprezece minute

RE:RE:

Ba da. Pe 17 noiembrie, la ora 11:33. Sau, mai puțin exact: acum o jumătate de an. Și în caz că ai șters deja din memorie perioada aceasta needificatoare, află că s-a întâmplat în acea pauză de corespondență de trei luni, după vizita mea nocturnă și furtunoasă la tine, după acel GATA anunțat cu litere mari. După aceea, m-am mutat de acasă. I-am povestit totul (respectiv, partea a doua a relației noastre, cea pe care n-o cunoștea) lui Bernhard. Și atunci am tras concluzia în mod oficial, amiabil și fără prea multe încercări de a găsi vinovatul că mariajul nostru nu se prezenta prea strălucitor și că înmărmurise în poziția aceea. Și ne-am asumat consecințele. Și am divorțat. Da, așa am procedat acum o jumătate de an. Și am procedat bine. A durut, dar nu foarte tare. Copiii nici n-au observat. Pentru că viața noastră nu s-a schimbat prea mult. Am rămas o familie.

Peste 40 de secunde

RE:

Și de ce ai făcut un secret din asta?

După un minut

RE:RE:

Nu e vorba despre niciun secret, Leo. Doar că nu ți-am spus, atât. Nu mi s-a părut așa de, de, de — da, important. De fapt, a fost mai degrabă un act formal. M-am gândit să-ți amintesc în treacăt, la un moment dat. Dar n-am mai putut, din cauza lui „Pam“. Care stătea în fața ușii, ca să zic așa. M-am gândit că nu prea se potrivește cu ocazia.

Peste 40 de secunde

RE:

Dar, Emmi, ați petrecut o vacanță idilică, de împăcare în Insulele Canare.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

N-a fost o vacanță idilică, de împăcare, ci mai degrabă una armonioasă, obișnuită. Ceea ce, pe o scară a vacanțelor bune, înseamnă o distanță cât de la cer la pământ. Ajunsesem la o învoială, știam cum stăm deja.

Peste 40 de secunde

RE:

Da, ați știut atât de bine încât, după aceea, te-ai întors la Bernhard. Pentru mine, ăsta a fost un indiciu. Un indiciu care-mi arăta cât de strânsă e legătura dintre voi.

Peste opt minute

RE:RE:

Iar pentru mine a fost un indiciu pentru talentul tău de a interpreta lucrurile greșit chiar și când nu

mai pot fi interpretate greșit! N-ai citit aluziile mele din e-mailurile scrise în La Gomera? Dar le-ai expediat repede pentru că nici măcar nu le-ai citit cu atenție. Ai lăsat valurile să susure liniștite, ca de obicei. Ai dormit și ai ratat cel de-al șaptelea val de când te cunosc, dragul meu.

Peste 40 de secunde

RE:

Și de asta l-ai ales pe Bernhard și te-ai mutat înapoi la el. Ce se poate interpreta greșit în asta?

Peste cinci minute

RE:RE:

Nu, Leo. Doar că ne-am reluat obiceiurile în ceea ce privește coabitarea. Ca să pot să am grijă de copii mai bine cât era el în turneul ăla. În plus, în perioada aia nu mai eram atât de pierdută în spațiu în sala de așteptare „Leo“ și nu mă mai holbam la pereții albi.

Peste 50 de secunde

RE:

N-am știut.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Știu.

Peste 40 de secunde

RE:

E un gând nou cu care va trebui să mă obișnuiesc, dar mă simt destul de bine știind că e așa.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Mă bucur pentru tine.

Peste trei minute

RE:

Și acum?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Acum aș zice că simt nevoia să beau un whisky.

Peste 30 de secunde

RE:

Și după aceea?

Peste două minute

RE:RE:

După aceea poți să întrebi încă o dată dacă vreau să merg la tine. Și între timp, poți să exersezi privirea aia a ta, cu tufișul de grozavă, și să numeri valurile.

Peste cinci minute

RE:

Ai terminat whisky-ul ăla?

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Da.

Peste 20 de secunde

RE:

Și ce faci, vii?

Peste 15 de secunde

RE:RE:

Da.

Peste 30 de secunde

RE:

Pe bune?

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Da.

Peste 25 de secunde

RE:

Ne vedem.

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Da.

Capitolul nouăsprezece

După trei luni

No subject

Ești online, scumpule? Mi-am uitat cumva mobilul la tine azi-dimineață? Vrei să verifici, te rog? 1.) Buzunarul de la halatul de baie. 2.) Jeansii negri (sunt în coșul de rufe, sper că nu i-ai spălat) 3.) Comoda din hol. Sau, mai bine, știi ce? Sună-mă și trage cu urechea. Pup. E.

Peste două minute

No subject

Retrag: vezi mai sus. L-am găsit. Abia aștept să ne vedem!! E.

Peste trei ore

RE:

Bună, draga mea, mă bucur să te citesc! Și mă bucur să-ți scriu! Am putea s-o facem mai des. O mie de sărutări. Și sper că ți-e foame! Pe curând. Leo.